

Giăng Bầy Tình Yêu

Contents

Giăng Bầy Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	50
11. Chương 11: Ngoại Truyện: Bắt Đầu Từ Hôm Nay Bị Nuôi Nhốt	59

Giăng Bầy Tình Yêu

Giới thiệu

Tên gốc: Ái đích dụ bộ Thể loại: Hiện đại, dã thú kiêm trung khuyến công x không được tự nhiên kiêm lạnh lùng thụ, 1x1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-bay-tinh-yeu>

1. Chương 1

Rì rào... rì rào... mưa như tiếng khóc ai oán không ngừng dấy về từ lòng đất. Hứa Phượng Kinh mặc áo khoác, gật đầu với trợ lý rồi rời khỏi phòng thí nghiệm được học NAC, mặt húng tưng đợt gió ướt lạnh, anh hít sâu một hơi, càng siết chặt hơn vạt áo trước.

Bước nhanh đến bãi đỗ xe, lát phát vài hạt mưa mềm nhẹ bám trên trán. Anh cũng không lập tức lái xe rời đi, mà là có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm hoa viên nhỏ trước mặt.

Một phụ nữ trẻ tuổi mang ô đang lướt qua nơi ấy, mái tóc đen óng mượt của cô theo từng nhịp bước chân hơi hơi phát động, bóng dáng tinh tế dịu dàng làm cho anh phút chốc thất thần, mãi đến khi cô ta bước vào tòa cao ốc đối diện, Hứa Phượng Kinh mới trở với hiện thực.

Cảm giác ngực nặng nề tức thở, anh không kiên nhẫn cào cào tóc, dư quang nơi khóe mắt liếc đến tấm thiệp cưới bị anh tùy tay ném tại ghế trước.

Màu sắc đỏ thắm, hân hoan dạt dào, tựa ngọn lửa thiêu đốt làm mắt anh phát đau. Chần chừ một lát, ngón tay anh khẽ run nhẹ nhàng cầm nó lên, tinh tế vuốt ve, gợn sóng nơi đáy mắt lan tỏa từng tầng thương cảm cùng quyến luyến.

Miệng không thể thốt ra lời yêu, lại cách xa muôn sông nghìn núi, trong bóng đêm tĩnh lặng càng khoét rộng bi ai, Hứa Phượng Kinh đột nhiên có một loại xúc động muốn bay về nước tổ tình với cô ấy, nhưng ý niệm kia trong đầu cũng bất thành linh chôn vùi giữa từng trận gió mát, so với bọt bìa biển mất còn nhanh hơn.

Mười năm, cũng đủ để hai người quen biết mến nhau, đi lên hồng thắm, không phải lời nói ngoài ý muốn của đứa trẻ thành thị sôi nổi đi chơi xe đạp, làm sao giống như anh, loay quanh luẩn quẩn tiêu phí thời gian, dùng khí ngày lại ngày thêm hao mòn, rồi cứ như vậy phai mờ đến hoàn toàn biến mất.

Không biết thế này có được tính là sớm chết sớm đầu thai? Cảm giác cực độ chán ghét bản thân càng thêm dâng trào. Hứa Phượng Kinh giống như phải bỗng ném thiếp cưới qua một bên, dậm mạnh lên tay lái, mẹ nó, anh thế nào lại uất ức như vậy?

Trong xe không khí lắng đọng một tầng mây đen mù sương, cùng với trời mưa dầm dề bên ngoài vô cùng tương xứng, Hứa Phượng Kinh chạy xe rời bãi đỗ, vốn định đi quán bar uống rượu giải sầu, bà chủ nhà Maria lại vừa đúng lúc gọi điện thoại cứu vớt anh từ bờ vực sa đọa trở về ——

“Hứa yêu quý, có nhớ hôm nay là ngày gì không?” Thanh âm từ ái của bà lão làm cho trái tim anh trở nên mềm mại. Hứa Phượng Kinh sững sốt một chút, đại não trống rỗng rồi cực bất đầu vận chuyển: “Ngày nào kia?”

“Cháu công tác bận quá, aida~ cái đứa nhỏ này, ngay cả chính sinh nhật của mình cũng quên.” Maria oán giận nói, “Bà đã làm bánh ngọt, mau mau trở về nhà đi, chúng ta cùng tổ chức một tiệc mừng nho nhỏ.”

“Vâng.” Hứa Phượng Kinh tạm thời thu lại khúc tình tự đau khổ này —— trái đất sẽ không vì anh thất tình mà ngừng quay, sầu thương xuân thu vẫn nên để một mình nhấm nháp, không thể bởi vậy mà làm người khác mất vui, đặc biệt lại là người quan tâm chiều cổ tới anh.

Đi mua một bó hoa cho Maria, vì đi tắt, Hứa Phượng Kinh quẹo vào một đường nhỏ hẻo lánh, không nghĩ tới họa trời giáng, một chiếc xe lặng lẽ phóng vọt ra từ một cửa ngõ, “rầm” một tiếng đụng trúng xe anh.

May mắn cái nơi chật hẹp này không thể chạy xe nhanh, không đến mức tông lật xe anh, Hứa Phượng Kinh xuống kiểm tra xe, bực tức gõ gõ cửa xe đối phương: “Này, có biết lái xe hay không thế?”

Tức giận đang ứ đầy một bụng, lại bị thằng cha không có mắt kia phá hư chiếc xe yêu quý, anh thềm vào quần cái gì phong độ, khuôn mặt tuấn tú hiện âm trầm còn hơn cả mưa gió ngoài trời.

Cái người gây ra họa kia mở cửa xe, lại tựa như rã rời yếu ớt mà lặn từ trong xe ra, Hứa Phượng Kinh lấp bấp kinh hãi, theo bản năng đưa tay ra đỡ: “Này, anh không sao chứ?”

Người đàn ông cao lớn đột nhiên túm lấy cổ tay anh, nói giọng khàn khàn: “Đi mau, lập tức!”

“Làm cái gì?” Hứa Phượng Kinh nhất thời không kịp phản ứng, đã bị ấn trở về xe mình, người đàn ông kia cũng không khách khí chen vào ghế trước, đè nát bát hoa của anh. Hứa Phượng Kinh đang muốn giơ lên nắm đấm cho cái thứ không mời mà đến này một trận tơi tả, thanh âm la hét ầm ĩ cùng với tiếng bước chân hỗn độn theo ngõ nhỏ truyền ra, cái tên kia còn hung hăng trừng anh một cái, ra lệnh: “Còn muốn mạng sống thì mau lái xe!”

Anh lớn bằng cái tuổi này, còn chưa từng bị ai to tiếng sai bảo như thế. Hứa Phượng Kinh tóm lấy vật áo đối phương, tính đem cái thằng không biết lễ độ này quăng khỏi xe, lại không cẩn thận bị dính một tay đồ nhoét, anh giật mình, tay kia chuyển động vô lăng, đồng thời giẫm chân ga, xe chạy như bay ra ngoài, bỏ lại một đám người truy kích ở phía sau.

“Anh bị thương.” lúc sau xác định mình không phải bị rơi vào phim trường hành động, Hứa Phượng Kinh lau lau tay vào lớp áo khoác ngoài của người đàn ông, đỗ xe lại ven đường, quay sang hỏi: “Tôi đưa anh đi bệnh viện?”

Đối với kẻ vốn không quen biết hơn nữa lại dậm lồm cửa xe của mình, anh thấy mình thật sự là quá mức nhân hậu rồi, đáng tiếc đối phương lại không cảm kích, dùng ánh mắt điều tra viên quan sát kẻ bị tình nghi nhìn chòng chọc anh cả nửa ngày, thấy Hứa Phượng Kinh bắt đầu nhú mày, mới lắc lắc đầu đáp: “Tôi không đi bệnh viện, nếu anh hy vọng có người trả tiền xe, tốt nhất nên đem tôi về nhà thì hơn.”

“Ch* chết, cút mẹ mày đi!” Hứa Phượng Kinh nhin không được phun một câu tiếng Trung thô tục, người đàn ông dựng tai, trừng mắt, bất mãn nói: “Anh mắng tôi?”

Hứa Phượng Kinh sưng sốt một chút, lại mắng: “Đã ngu lại còn tỏ ra nguy hiểm.”

“Vậy anh chính là đồ ngốc.” Đối phương dùng giọng Bắc Kinh đáp lễ một câu, làm cho một bụng tức của anh tan đi tám chín phần, gương mặt lạnh băng tuần tú cũng tan ra vài phần, Hứa Phượng Kinh nén xuống xúc động muốn cười, búng áo sơ mi của anh ta nhìn nhìn vết thương, hỏi: “Anh tên là gì?”

“Ryan.” Không khí ảm lạnh liếm lên miệng vết thương đang tứa máu, đặc biệt mang đau đớn đến run rẩy, Ryan hít một hơi thật sâu, hưng thú đánh giá khuôn mặt tuần mỹ lạnh lùng của đối phương, cảm giác được tầm mắt lạnh lẽo đang xem kỹ vết thương của hắn, hắn đột nhiên muốn nâng tay sờ sờ thường thức gương mặt xinh đẹp này, chỉ là tưởng tượng nếu làm như vậy có lẽ mình sẽ bị quăng ra bãi rác, Ryan thành thành thật thật đặt tay lên bụng, nói: “Bé yêu, nếu anh lại tiếp tục nhìn chăm chăm miệng vết thương của tôi, tôi nghĩ nó sẽ kiêu hãnh đến độ nở hoa mất.”

Hứa Phượng Kinh hừ lạnh một tiếng, xác định vết thương kia không có gì nghiêm trọng, hơn nữa anh ta cũng sẽ không vì mất máu quá nhiều mà chết, anh vội vàng tìm cửa hàng bán hoa mua một bó hoa hồng, đưa cho Ryan, nói: “Giữ cẩn thận, đừng để dơ.”

Một cú va chạm ngoài ý muốn như vậy, làm cho anh tốn thời gian hơn rất nhiều, mặt đường trơn ướt làm chậm tốc độ di chuyển của xe, gần như ngã tư nào cũng tắc, Hứa Phượng Kinh mở nhạc, hãm xe chạy với vận tốc rùa bò, mi tâm nhăn lại không kiên nhẫn.

Bình thường loại tình huống này, hắn là nên tìm đề tài nói chuyện phiếm để giết thời gian nhỉ? Ryan ôm hoa, chăm chú nhìn sườn mặt tựa pho tượng cương ngạnh băng lãnh của đối phương, nói: “Tôi còn chưa biết tên của anh.”

“Hứa Phượng Kinh, anh có thể gọi tôi – Kinh.” Hứa Phượng Kinh lơ đãng trả lời, lấp lóe ánh sáng đèn chiếu lên mặt anh, khiến bề ngoài tuần tú không chút biểu tình lại tăng thêm vài phần ảm áp, Ryan sắp sắp lại bên người anh, nói: “Anh làm tôi nghĩ tới một loại hoa.”

Hoa? Anh nhúu mày, dùng ánh mắt tựa thấy kẻ ngớ ngẩn liếc anh, Ryan mỉm cười, nói: “Cây tiên nhân chuông.*”

“Trò đùa vô vị.” Hứa Phượng Kinh cười nhạt, Ryan nhún nhún vai, ngón tay nhẹ gảy một nụ hồng, không đem câu kế tiếp nói ra —— người đàn ông tuần mỹ băng lãnh này, tựa loài thực vật có gai sinh trưởng ở nơi không người, cô độc, cao ngạo, bất khả xâm phạm, cố tình nở rộ đóa hoa diễm lệ đến loá mắt, sắc bén lại mê người.

Ryan hơi nheo nheo mắt, không kiên nhẫn gì đánh giá anh ta, cũng không bắt ngờ khi biết bản thân bị khơi dậy khát vọng chinh phục, lòng tràn đầy toan tính làm thế nào hòa tan người đàn ông lạnh lùng xinh đẹp này, ánh mắt nhìn chăm chăm người ta hàm xúc cơ khát trắng trợn, đáng tiếc Hứa Phượng Kinh không có cái loại thần kinh tinh tế mẫn cảm, anh chỉ thần nhiên liếc qua, nói: “Mắt anh cần nhỏ thuốc sao?”

Không hiểu phong tình cũng chính là một loại mị lực, Ryan khẽ nhếch khóe môi, một bàn tay lần mò về phía đùi của anh, Hứa Phượng Kinh cho dù là một tảng đá cũng nhận ra ý đồ đối phương, anh giảo phanh lại, chán ghét nhìn Ryan, nói: “Xuống xe!”

Ryan nhắc tay đầu hàng, vô tội nháy mắt, nói: “Xin lỗi, bả vai bên này của tôi bị thương cho nên tay trái có hơi không thể khống chế.”

Hứa Phượng Kinh run rẩy khóe miệng, tiếp tục lái xe. Ryan quấy nhiễu tình dục thất bại, bởi vì sợ bị đuổi xuống xe mà không thể hành động thiếu suy nghĩ, chẳng qua cũng không có an phận, hắn nâng nâng mông, rút bó hoa trước đã bị dè nát bét, phát hiện phía dưới còn có một thiệp cưới.

“Hả? Đây là cái gì?” Ryan giống như phát hiện được tân đại lục, cầm lên tấm thiệp lắc lắc trước mắt anh.

“Đưa tôi!” Màu đỏ diễm lệ khiến thần kinh anh nhói đau, Hứa Phượng Kinh vung tay cướp lấy, động tác vội vàng hoảng loạn, không cẩn thận đụng tới chỗ bị thương của Ryan, người đàn ông khẽ rên một tiếng,

trên mặt hiện lên vài phần khổ sở, Hứa Phượng Kinh vò tấm thiệp thành một cục, ánh mắt bối rối mà khó xử, như đứa trẻ bị bắt quả tang trộm kẹo, anh lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“Không việc gì, vết thương nhỏ thôi.” Đối với người đàn ông da thô thịt dày mà nói, loại đau đớn này ngay cả nhú mi một chút cũng không đáng, nhưng vì muốn đối phương ấy náy, Ryan cố ý giả dạng đau thấu gan thấu phổi, thanh âm nói chuyện khàn khàn còn mang theo thở dốc đau đớn, Hứa Phượng Kinh quả nhiên mắc mưu, lại đưa tay dò dò trán hắn, thêm một lần xin lỗi...

Khoảng cách giống như vô hình kéo gần lại một chút, Ryan tranh thủ hỏi dò nguyên nhân: “Làm sao vậy? Sắc mặt của anh nhìn không được tốt lắm.”

Nếu nhìn ra khó chịu, liền phiền anh thức thối một chút cảm cái miệng lại. Hứa Phượng Kinh liếc anh ta, nói một câu qua loa: “Không có gì, việc vặt mà thôi.”

Thống khổ sâu chột lóe rồi tắt trong mắt Hứa Phượng Kinh không thoát được nắm bắt của Ryan, vào lúc chờ đèn đỏ, hắn thò người qua, ngón tay khẽ gọi cảm anh lên, thấp giọng nói: “Bạn gái lập gia đình, chú rể lại không phải anh?”

Câu chuyện tình cảm tan vỡ cũ rích này, lại luôn là đề nhất trong một ngàn lẻ một khúc tình tự tái diễn trên thế gian này, Hứa Phượng Kinh đẩy tay anh ta ra, tức giận nói:

“Đi mà để ý đội chó săn của anh, tôi không có hứng thú cùng anh chường mặt trên tuần san với mấy cái tin đồn đáng xấu hổ, ngài Steinmetz.”

“A?” Ryan kinh ngạc nhìn anh ta, “Anh nhận ra tôi?”

Hứa Phượng Kinh vừa tức giận vừa buồn cười nhìn y, nói: “Đồng sự của tôi từng làm một bộ sưu tập các bài báo về anh.”

Ryan nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Như vậy, anh đối với bản thân tôi có cảm nhận thế nào?”

Hứa Phượng Kinh thản nhiên đáp: “Tôi chỉ muốn xác định quá giang xe tôi không phải tội phạm truy nã là tốt rồi.”

Về phần bối cảnh gia đình cùng những tin đồn giải trí làm cho người ta hoa cả mắt của Ryan, liên quan đến gì đến anh.

Ryan mất mặt ngồi trở lại, lẩm bẩm một câu: “Thực lãnh đạm, trách không được...”

“Câm miệng!” Hứa Phượng Kinh thái dương nổi đầy gân xanh, vô cùng hối hận lại đem cái thứ vừa mặt dày vừa phiền toái này lên xe, bản năng xu cát tị hung khiến anh quyết định giữ khoảng cách với thằng cha này, xuất phát từ tình thân nhân đạo thu nhận anh ta một đêm, ngày mai đường ai nấy đi, anh cũng không muốn kết giao bạn bè với loại không có dây thần kinh lại khiến người chán ghét này.

Nguyên vọng quả thực tốt đẹp, thế nhưng sự thật lại tàn khốc, Hứa Phượng Kinh lúc ấy căn bản không hề nghĩ đến, tên sao chổi này bắt đầu từ thời điểm dính vào anh, lại bám dai như đĩa, từ rày về sau quay anh long trời lở đất.

Đại thể thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, Hứa Phượng Kinh không tính toán làm cho cái thứ này tiến dần từng bước, anh chạy xe vào gara, nghiêng qua phía Ryan dặn dò: “Anh ở yên đây đừng chạy loạn, chờ tôi xuống dưới này một lát.”

Người này tính đãi khách kiểu gì vậy? Ryan buồn bực nhìn anh, dùng ánh mắt biểu đạt bất mãn, Hứa Phượng Kinh xuống xe đi được hai bước, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, quay lại chìa tay về phía hắn, Ryan vừa hớn hỏ lại có điểm lo sợ, đang muốn giữ chặt đối phương, Hứa Phượng Kinh lại khẽ mở phiến môi mỏng, ngăn gọn chỉ thị: “Đưa hoa cho tôi.”

Cảm xúc hân hoan còn chưa kịp biểu đạt, lập tức bị vài chữ ngăn ngủi sổ toẹt đi mất. Ryan nén lại tiếng lòng hậm hực đưa bó hoa cho anh ta, tựa một con chó lớn bị chủ nhân vứt bỏ, đôi mắt tha tha thiết thiết nhìn theo Hứa Phượng Kinh xoay bước rời đi, sau đó hắn ngồi trở lại trong xe, lấy ra điện thoại di động thì thấy hơn mười cuộc gọi nhỡ, xem ra thư kí của hắn gấp đến độ muốn điên rồi, Ryan ấn gọi lại: “Elaine, là tôi đây, tôi không sao, ngày mai quay về công ty, tôi muốn cô giúp tôi điều tra một người.”

Hắn nói tỉnh danh, địa chỉ, số xe của Hứa Phượng Kinh, rồi tắt điện thoại.

Ngó ngó nghiêng nghiêng thăm dò bên ngoài, xác định Hứa Phượng Kinh sẽ không nhanh chóng quay lại, hắn nâng tay lên che mặt, bắt đầu cố sống cố chết chà xát lại chà xát, muốn nhờ ma sát làm mặt nóng lên, làm sao cho thật giống như đang bị sốt cao.

Công sức không phụ lòng người, khi Hứa Phượng Kinh hưởng dụng xong tiệc sinh nhật lớn Maria vì anh chuẩn bị, mang theo bên người cái hòm thuốc cùng một ít thức ăn đi vào gara, nhìn thấy Ryan cả mặt đỏ bừng, môi khô khốc, ngồi phịch ở ghế trước không nhúc nhích, còn tưởng rằng thằng cha này đoán mệnh đến nơi, lập tức toát mồ hôi lạnh, tổng tất cả mấy thứ đang cầm trong tay lên nóc xe, đưa tay thăm dò thân nhiệt của anh ta, nhẹ giọng gọi: “Ryan? Ryan? Anh có tỉnh không đấy?”

Ngón tay mát lạnh xẹt qua da thịt ấm nóng, thoải mái đến độ làm người ta luyến tiếc mở mắt, Ryan khẽ hừ một tiếng, tiếp tục vờ mê man, cảm giác được Hứa Phượng Kinh cởi bỏ quần áo của hắn, bôi thuốc khử trùng lên vết thương, từng cơn đau đớn theo động tác của anh ta xộc thẳng vào não, Ryan rốt cục không tình nguyện mở mắt, cắn chặt răng, biểu hiện bộ dáng đau khổ tột cùng —— hắn lo lắng nếu lại giả vờ hôn mê Hứa Phượng Kinh sẽ hiểu lầm rằng đầu mút dây thần kinh của hắn bị hoại tử.

“Nhấn nài một chút, ở đây không có bác sĩ gây tê.” Hứa Phượng Kinh chau mày, gương mặt tuần tú lạnh lùng căng ra, động tác trên tay lại nhẹ nhàng giống như đang sờ cây hoa cực kỳ yêu thích, ánh mắt lướt nhẹ qua hắn chứa vài phần lo lắng, khiến Ryan sướng muốn bay lên, chẳng qua hắn cũng không quên đang phải diễn xiếc, khấn trương giả bộ như sốt cao đến hoa mắt chóng mặt, bộ dáng gục xuống như bệnh tình nguy kịch, thuận thế ôm thắt lưng đối phương, cảm giác thân thể thon gầy rần rần chắc dưới lớp quần áo cứng lại, biểu tình trên mặt Hứa Phượng Kinh giống như giẫm phải một bãi c*t chó, nhưng vẫn nhấn nài bằng bó vết thương của hắn cho xong, mới kéo xuống bộ móng vuốt đang muốn lên núi hái lộc kia, tóm lấy cái nhiệt kế nhét vào miệng anh ta, lạnh lùng nói: “Ngậm lấy.”

Ryan cả kinh, nếu dùng nhiệt kế sẽ lộ mất, hắn phun nhiệt kế rồi suy yếu lắc đầu, thều thào nói: “Tôi ngậm nhiệt kế sẽ bị suy tim...”

Hứa Phượng Kinh trừng mắt nhìn anh ta vài giây, nắm lấy nhiệt kế, nói: “Vậy đành phải đo nhiệt độ hậu môn, cởi quần.”

Cứu mạng với! Ryan rất muốn đào cái lỗ mà dúi đầu xuống, nếu ở trước mặt Hứa Phượng Kinh phô bày, hắn cũng không dám cam đoan thằng nhỏ nhà hắn có thể tinh thần hưng phấn bùng bùng đứng dậy chào ông giời hay không.

Giằng co một lát, trước ánh mắt hùng hổ dọa người của đối phương Ryan đành xuống nước chịu thua, thanh thanh giọng, gian nan nói: “Không cần... Tôi cảm thấy... Lúc này đã tốt hơn nhiều rồi...”

Lần đầu trong đời, hắn có cảm giác chột dạ, hơn nữa căn bản không hiểu được đối phương có nhìn thấu trò lừa của hắn hay không, Ryan lại bắt đầu lo lắng, hắn ngồi thẳng người nghiêm trang nói: “Cảm ơn anh, Kinh.”

Chữ cuối cùng phát âm có hơi kì quái, mang giọng điệu vừa cố ý mời gọi lại dường như khiêu khích, Hứa Phượng Kinh cảm giác hơi lạnh chạy dọc sống lưng, lại có xúc động quăng thẳng cha cực độ nhàm chán này ra ngoài, chẳng qua tiếng lòng trắc ẩn ngăn cản anh làm như vậy. Hứa Phượng Kinh bình tĩnh lau tay sạch sẽ, đưa thức ăn đến trước mặt anh ta, nói: “Anh quả thực phiền toái hơn tôi tưởng.”

Ryan không đỏ mặt không thở gấp nhận lấy tán thưởng, quét một lông tay đầy bơ nhấm nháp, hỏi: “Hôm nay là sinh nhật anh?”

Thấy Hứa Phượng Kinh gật đầu, hắn lẩm bẩm có vẻ ảo não: “Đáng tiếc tôi không có quà gì cả.”

“Quà đã quá nhiều rồi, thiếu phần của anh cũng vậy cả thôi.” Hứa Phượng Kinh kiểm tra chỗ va đập ở cửa xe, cũng không ngắt đầu lên trả lời.

Ryan có chút tự ái, vùi đầu gặm thịt chim trĩ, sau khi lấp đầy một bụng, hắn bưng bánh ngọt xuống xe, đi đến trước mặt Hứa Phượng Kinh, nói: “Anh không có ước nguyện nào sao? Nói cho tôi biết nguyện vọng sinh nhật đi, tôi sẽ biến nó thành hiện thực.”

Khuôn mặt Hứa Phượng Kinh hiện lên vẻ buồn bã, ánh mắt có vài phần cô đơn, thấp giọng nói: “Tôi muốn về nhà.”

“Đi đặt một tấm vé máy bay là có thể mà.” Ryan cảm thấy khó hiểu, bơ dỉnh trên mặt cũng đã quên lau, Hứa Phượng Kinh bất đắc dĩ nhìn anh ta, nói: “Anh thật ngớ ngẩn.”

“Vậy anh chính là đồ ngốc.” Ryan trả lời giống như phản xạ có điều kiện, nói quá nhanh đến suýt chút nữa cần phải lười, Hứa Phượng Kinh quay mặt đi, nhìn ánh đèn mờ nhạt trên hiên nhà, lẩm bẩm: “Nếu không phải đồ ngốc, hiện tại sẽ không phải ở chỗ này.”

Loại cảm thương cô quanh này có sức cuốn hút rất lớn, ngay cả kẻ thần kinh luôn luôn cường hãn như Ryan cũng thấy có chút khổ sở, hẳn bất giác ngừng hô hấp, nhẹ giọng nói: “Tôi rất hân hạnh được làm cái thùng rác cảm xúc của anh.”

“Không cần.” Hứa Phượng Kinh căn bản không cảm kích —— anh cũng không tính toán quen thân với cái hạng này, tốt nhất khi gặp lại không ai biết ai, đỡ phải tái diễn cái màn ngổ ngáo tối tăm máu lại thêm ôi theo một lô phiền toái.

Ryan thất bại thở dài, đồng thời càng dâng trào ý chí chinh phục đóa hoa nhiều gai này—— Ryan thiếu gia tuổi trẻ sôi nổi từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai nghịch ý, nhưng khi gặp phải người đàn ông phương đông nhã nhặn lạnh lùng này lại luôn luôn có cái cảm xúc muốn đâm tường, gia thế của hắn, tài phú, mị lực nam tính ở trong mắt đối phương chỉ sợ còn không giá trị bằng cái bánh sinh nhật đính hoa này —— thừa nhận này quả thật khiến người ta uể oải, hơn nữa, Ryan cực kỳ bất đắc dĩ phát hiện bản thân lại không có thuốc chữa bị đối phương hấp dẫn, xinh đẹp mà cô đơn, cay nghiệt lại dịu dàng, khí chất mâu thuẫn đặc biệt này cùng hòa trộn khuếch tán, làm cho hắn sinh ra hứng thú lớn lao với Hứa Phượng Kinh.

Thượng đế, nếu Người đồng ý mở ra cho con cửa sổ thông tới thế giới của anh ta, con nguyện khép chặt cánh cổng của thế giới phồn hoa lại phía sau.

Ryan lặng lẽ hứa nguyện với bánh sinh nhật của người ta, sau đó thành thạo giải quyết hết nó, nhoẻn miệng cười tràn trề thỏa mãn. Hứa Phượng Kinh im lặng chờ anh ta ăn xong, thu dọn ly đĩa chạy lấy người, ngay cả câu ngủ ngon cũng không thêm nói. Ryan thở dài, uất ức tủi thân chui vào trong xe, hai tay để sau đầu, nhắm mắt lại, bắt đầu ảo tưởng bằng tuyết giữa hắn cùng cây tiên nhân chường kia tan rã, cùng nhau chào đón viễn cảnh tốt đẹp xuân về hoa nở.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, nhìn tấm thảm lông phủ trên người khiến cho hắn vừa ngạc nhiên lại mừng rỡ, càng thêm kiên định quyết tâm thề sống chết đánh vào phòng tuyến đối phương.

Chú thích

*Cây tiên nhân chường:

2. Chương 2

Lúc sau mỗi người một ngã, Hứa Phượng Kinh đảo mắt liếc quãng Ryan ra sau đầu, cuộc sống vẫn như cũ bình yên không gợn sóng, lại không biết có người đã lén lút coi anh trở thành mục tiêu săn bắn —— mũi tên cũng đã được căng sẵn trên nỏ, chỉ tiếc cho kẻ thần kinh thô như anh một chút trực giác cũng không có.

Thư ký của Ryan có hiệu suất làm việc cực cao lại thêm tinh thần tự giác giữ bí mật rất tốt, thái độ làm người rất kín mồm kín miệng, sẽ không đoán ý đồ của thủ trưởng cũng sẽ không để lộ mục đích trước bất kỳ ai, đúng giờ làm việc lẳng lặng thả một cái túi lên bàn của Ryan, nói: “Tư liệu anh cần.”

Không có một câu vô nghĩa, nhanh nhẹn lại thành thực luôn là phong cách Ryan tán thưởng nhất, chẳng qua lần này hắn tình nguyện dồng dài một chút, Ryan chậm rãi xé mở túi văn kiện, hỏi: “Cô từng xem qua bên trong chưa?”

Elaine hơi sững sốt, thành thực trả lời: “Chưa.”

Ryan chia chia sô pha ý bảo cô ngồi xuống, sau đó nhanh chóng lật mở đồng tư liệu kia, vừa xem vừa gật đầu mỉm cười, cuối cùng hắn rút ra một tấm ảnh chụp, hỏi: “Cô xem, bộ dạng người này thế nào?”

Elaine nở nụ cười, nói: “Rất xứng với anh.”

Ba năm làm thư ký, đã quen vuốt mông ngựa đến vô cùng thành thực, Ryan lập tức sung sướng muốn bay lên, như nhận được cục cưng bảo bối của mình, ngay cả ghế cũng nóng đến ngồi không yên, khẩn cấp muốn khoe ra, hẳn thật cẩn thận nhét tấm ảnh vào ví — Elaine gần như có thể khẳng định nếu không phải cô đang ở đây, chắc chắn sếp sẽ ấn cho nó một cái hôn thật sâu.

Tấm ảnh kia là chụp ở trước phòng thí nghiệm NAC, góc độ vô cùng khéo léo, chàng trai phương đông anh tuấn lạnh lùng đang cùng đồng sự nói chuyện, trên mặt tuy rằng vẫn duy trì khách khí nhưng lại mỉm cười dừng dừng, hơi thở che dấu không được kiêu ngạo xa cách, từ tấm ảnh chụp nho nhỏ đã hoàn toàn hiển lộ.

Đây là con mồi mới của Ryan sao? Thoạt nhìn thật không dễ bị dụ dỗ đâu! Elaine mỉm môi cười, vừa nghĩ đến việc tên thiếu gia phong lưu không kiềm chế này đụng phải một cái đinh lớn cô liền thấy sung sướng — trời biết cô đã phải thay hần xử lý bao nhiêu vụ tai tiếng trắng hoa với các nữ minh tinh rồi, nên có người dạy dỗ hần một chút mới phải, đỡ cho Ryan tự thấy bản thân quá ngon lành, nơi chốn đều trên hoa ghẹo nguyệt hại cô phải quét dọn tàn cuộc.

“Aida... Kỳ thật anh ta xem như ân nhân cứu mạng của tôi.” Ryan giấu đầu hở đuôi che đậy tâm địa sắc dục của hần, nói: “Elaine, cô nói tôi nên cảm tạ anh ta như thế nào đây?”

Thiên sứ cùng ác ma trong đầu Elaine đánh nhau, sau vài giây im lặng, cô quyết định đi theo tiếng gọi của lương tâm, nói: “Vậy không cần đi trên chóc anh ấy.” Ở chung một chỗ với cái tên làm việc bất chấp hậu quả này tuyệt đối là chuyện vô cùng bất hạnh, hơn nữa Ryan, vết thương nhỏ kia của anh hẳn sẽ không làm chết người chứ?

Không có được cổ vũ như mong muốn, Ryan bắt mẫn lờm cô một cái, phát phát tay bảo cô đi ra, Elaine nhẹ nhõm thở dài một hơi, đi tới cửa lại bị gọi lại —

“Đặt một bó hoa đưa đến địa chỉ này.”

Elaine đáp vâng, trong lòng nhịn xuống xúc động muốn thở dài, khúc nhạc dạo đã bắt đầu, Ryan là loại người chưa đạt được mục đích sẽ không chịu buông tay, càng là con mồi khó chinh phục thì càng kích thích dục vọng của hần, chàng trai phương đông đáng thương kia, không biết phải chịu đựng những trò quỷ rối rối nát của Ryan bao lâu, sau đó nếu không nổi điên thì chính là thỏa hiệp, cuối cùng cũng theo bước tất cả những tình nhân trước kia của hần — khi đã vui vẻ đến chán ngán liền bị quăng đi, lại đến lượt cô tiếp nhận xử lý một lô phiền toái phía sau.

Shit! Nếu không phải lưu luyến mức lương hậu hĩnh ở đây, cô đã sớm đem giày cao gót quăng vào mặt con ngựa đực này rồi từ chức chạy lấy người.

Hứa Phượng Kinh cầm điện thoại, nôn nóng đi tới đi lui trong phòng, tuy rằng gọi quốc tế đường dài rất đắt, hai đầu điện thoại lại cùng nhau không ai nói câu nào, đằng đằng kéo dài đến nhạt nhẽo vô vị, yên lặng làm cho người ta phát điên.

Anh tung chân đá văng cái ghế tựa, đặt mông ngồi xuống giường, tức giận nói: “Anh còn chuyện gì nữa không? Hết rồi thì dập máy đi.”

Đối phương bắt đầu dĩ hễ dài: “Phượng Kinh, nếu em cho anh một đáp án rõ ràng, anh cam đoan không tiếp tục làm phiền đến em.”

Mẹ nó! Đối với chính em trai mình còn giữ giọng trịch thượng, Hứa Phượng Kinh khó chịu trừng mắt với cái điện thoại, tuy rằng thái độ của anh cũng rất ác liệt, nhưng cảm xúc bị khuấy đảo đến nát be nát bét khiến anh tuyệt đối không chịu tự kiểm điểm, mặc dù đối với đề nghị của anh trai cũng không phải hoàn toàn không có hứng thú, tuy nhiên vẫn đang do dự, anh suy nghĩ một lát, nói: “Tôi sẽ xem xét thêm.”

Không đợi bên kia phản ứng, Hứa Phượng Kinh liền nhanh chóng tắt điện thoại, sau đó vươn người nằm nhào lên giường, một tay xoa xoa thái dương, ánh mắt dần dần mơ màng, khóe môi nhếch lên nụ cười chua xót.

Đó là một bí mật, được anh cẩn thận chôn ở nơi tối tăm nhất trong lòng, vĩnh viễn không thể đưa ra ánh sáng, vĩnh viễn không thể nói cùng ai.

Nhiều năm như vậy đều chỉ lùi mà không tiến, hiện tại cũng đến lúc nên khép lại tâm tư, Hứa Phượng Kinh nhắm mắt, trong đầu hiện lên bóng dáng một người.

Còn phải qua bao lâu nữa, anh mới có thể thoát khỏi hồi hận vì sự tùy hứng vô nghĩa này? Muốn tới khi nào, mới có thể bỏ được tính ấu trĩ cứ bất mãn liên giận chó đánh mèo này?

Sau mỗi lần thô bạo đập điện thoại đều cảm thấy chán ghét chính mình lại thêm áy náy với anh trai, cảm giác càng rõ ràng, buồn phiền trướng tức trong lồng ngực, thế nhưng không có cách nào phát tiết, đành phải mặc cho tình tự bi thương tầng tầng tích lũy, từng chút lại từng chút, dày vò anh đến chết.

Anh đúng là một thằng đàn ông vô dụng, luôn sa vào do dự cùng tuyệt vọng, lại phải cố gắng duy trì chút ngạo mạn vô vị, coi thường giúp đỡ của người khác.

Tiếng đập cửa phá vỡ không khí bằng giá trong phòng, Hứa Phượng Kinh hít sâu một hơi ngồi dậy, nói: “Maria, bà có chuyện gì vậy?”

Maria đẩy cửa, tay ôm một bó hoa đồ sộ nhanh nhẹn tiến vào, tươi cười có vài phần bồn chồn, nói: “Có người tặng hoa cho cháu, chàng trai thân yêu.”

Hứa Phượng Kinh bị bó hoa hồng hồng rực rỡ làm cho tắc nghẹn đến trợn mắt há mồm, hương thơm nồng đậm sộc thẳng vào mũi khiến anh lập tức hắt xì hai cái, ông trời, có người mua sạch cả cửa hàng hoa hay sao?

Một tấm thiệp nhỏ rơi ra, mặt trên rồng bay phượng múa, kiểu chữ rối loạn đến cực điểm làm mí mắt anh giật giật, đột nhiên nảy lên một dự cảm không rõ ràng —

Kính thân yêu, tấm lòng biết ơn này không lời nào có thể diễn tả hết, nguyện dùng trọn đời cống hiến sức lực cho em, người yêu thành thực đáng tin của em, Ryan.

Dự cảm trở thành sự thật! Hứa Phượng Kinh hừ lạnh một tiếng, giống như hỉ mũi mà quăng tấm thiệp vô thùng rác, đưa bó hoa cho Maria mang bày trong phòng khách.

Gan rỗng mặt phượng ăn nhiều cũng sẽ chán, huống chi anh còn bị coi như vịt mà nhồi cho nghẹn ứ một đồng thứ anh không thích.

Liên tục nhận được hoa của Ryan gửi tới, Hứa Phượng Kinh hoàn toàn giác ngộ — nếu bây giờ anh không nhanh chóng kêu tên kia dừng lại, không chỉ có cái thùng rác mỗi ngày ngập ngụa, chính mình tám phần cũng sẽ bị sặc đến viêm mũi.

Lại một lần nữa được lĩnh giáo sự nhàm chán cùng với da mặt dày của Ryan, y hết vi khuẩn bệnh than, không cần thận dính vào sau này tai họa khôn lường.

Hứa Phượng Kinh theo danh bạ điện thoại tra ra một dãy số, gọi cho thư ký của Ryan, đơn giản rõ ràng nói: “Xin chuyển lời đến Ryan, chấm dứt ngay loại hành vi vô vị này đi, cảm ơn.”

“Đương nhiên.” Elaine thăm dò ngón tay cái, đối với năng lực nhẫn nại của anh cực kỳ tán thưởng, song lời cảnh cáo vẫn đưa ra trước: “Nhưng tôi khó mà đảm bảo rằng kết quả sẽ không ngược lại với những gì anh mong đợi.”

Hứa Phượng Kinh nghe được hết hồn: “Cô có ý gì?”

“Ý là anh ấy có thể sẽ không buông tay ngược lại còn làm trầm trọng hơn.” Elaine hạ giọng, lén liếc cửa phòng làm việc của Ryan một cái, thiện ý tư vấn cách giải quyết: “Có lẽ anh nên tự mình nói chuyện với anh ấy, có cần tôi liên hệ giúp anh không?”

“Bảo hắn đi chết đi.” Hứa Phượng Kinh lạnh như băng đáp, tiếp đó đập phắt cái điện thoại, Elaine thở phào bất đắc dĩ với cái ống nghe, lẩm bẩm: “Chúc may mắn.”

Không biết sắp của cô cuối cùng mang trứng chim chọi đá tảng hay là vẫn luôn chân thành tới kiên định, Elaine xuất phát từ nội tâm tỏ vẻ đồng tình với chàng trai đáng thương bị Ryan nhắm tới — lúc ấy cô vạn lần không ngờ, tương lai không xa, kết cục của Ryan vô cùng thảm đến không thể cứu vãn, rốt cục còn phải thông cảm cho hắn.

Kỳ thật đâu chỉ Elaine không thể tưởng được, ngay cả kẻ sắc dục sung mãn tự tin tràn đầy như Ryan cũng không đoán trước được một Hứa Phượng Kinh thoát nhìn lịch sự tao nhã khi mất đi lý trí lại bùng nổ giống như núi lửa, thiếu chút nữa bắn bỏ nửa cái mạng của hắn.

Đáng tiếc hắn không có thói quen tìm thầy bói gieo quẻ, chỉ biết dựa vào bản năng dã thú của hắn (tức muốn ăn liền động dục) hành động, cho nên nữ thần vận mệnh cũng không dừng lại bước chân của nàng, lúc chà đạp lên trái tim của Ryan, còn phát ra tiếng cười vui sướng khi người gặp họa.

Xem ra thư ký của hắn thực hiểu bản tính sếp mình, Hứa Phượng Kinh thử dài nhìn bó hoa tươi thứ hai được đưa tới trong hôm nay, nếu có thể bây giờ anh rất muốn nghiên cứu thực đơn của Ryan, xem rốt cuộc anh ta ăn cái gì lớn lên mà có được thần kinh thô dai như thế, làm cho người ta xem da mặt dày của anh ta đến phát ngáy lên rồi.

Sức nhẫn nại của con người có hạn, cái thứ kia còn phát triển đến mức đưa hoa cùng chocolate đến tận phòng thí nghiệm của anh khiến các nữ đồng nghiệp xôn xao, Hứa Phượng Kinh rốt cục không thể nhịn được nữa, lập tức gọi điện thoại tới Elaine, tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Xin chuyển máy cho Ryan, cảm ơn.”

Nữ thư ký kiến thức sâu rộng nghe ra trong thanh âm bình ổn của anh ẩn chứa bao nhiêu tức giận, không nói lời vô ích, liền nói máy vào phòng Ryan, Hứa Phượng Kinh vừa nghe được câu ngả ngón “Kính thân yêu” thì sắp phát điên, quát: “Anh con mẹ nó rốt cuộc muốn làm gì?”

Hồ dũ không gằm mày liền nghĩ ông đây là mèo bệnh hử!? Hứa Phượng Kinh ức chế đến bùng nổ, ngược lại cái thằng khốn kia thật sự thích bị mắng, thanh âm bao hàm ý cười, hỏi: “Em làm sao vậy? Không thích hoa tôi tặng sao? Là do tặng mãi một loại khiến em chán ư? Tôi hiểu được, tôi sẽ đổi loại khác, em thích loại nào nhỉ, chim thiên đường(1)? Cúc phượng hoàng(2)? Hoa thược dược?”

Cái thằng người ngoài hành tinh này!? Hứa Phượng Kinh nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: “Anh còn như vậy tôi sẽ tố cáo anh ác ý quấy rối.”

“Cực kỳ vinh hạnh.” Tên đàn ông mặt trời trán bóng căn bản không sợ, sung sướng nói: “Tình cảm lưu luyến luôn bắt đầu từ chuyện xấu, tôi sẽ nhớ bảo phóng viên tuyên bố với công chúng sự thực rằng chúng ta ngọt ngào hạnh phúc thế nào.”

Trả lời hắn chính là một tiếng nổ vỡ điện thoại. Bảo bối cay nghiệt dễ thương! Ryan cười hề hề đến là buồn nôn, xoa xoa cái lỗ tai bị chấn động đến phát đau, bắt chéo chân, quay sang ông chú đang thờ ơ lãnh đạm ngồi bên cạnh, nói: “Kính của cháu da mặt mỏng, rất dễ dàng thẹn thùng.”

Anthony chắc chắc hai tiếng, tựa cười như không cười nhìn hắn, nói: “Chú thực cảm thấy kiêu ngạo cho cháu, Ryan.”

Đàn ông trong gia tộc bọn họ đều phong lưu, người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, nhưng là bị người khác mắng như vậy còn có thể cọt nhả đối đáp, tầng công lực này quả thực khiến chú mày đây cảm thấy thua kém..., mà đối với việc Ryan có thể đánh hạ người trong mộng của hắn, Anthony luôn giữ thái độ lạc quan — căn cứ chiến tích dĩ vãng, trình độ của thằng cháu vô lại này không thể khinh thường.

Phong cách xử sự của anh ở nơi làm việc từ trước đến nay luôn lãnh đạm kiêu ngạo, đồng nghiệp cùng phòng tuy rằng tò mò muốn chết, lại không hện mà gặp cùng chọn cách giả vờ như không thấy, bọn họ chỉ biết là ngọn núi lửa đóng băng của phòng thí nghiệm đại khái đựng phải đào hoa, bị người ta tặng hoa cầu yêu, nhưng mà núi băng này chẳng những không cảm kích còn phun trào dung nham với điện thoại, cái tin đồn này chỉ trong vòng nửa ngày đã lan truyền khắp NAC, chỉ có điều xét thấy cá tính Hứa Phượng Kinh cứng tựa đá tảng, không ai nguyện ý mạo hiểm đi phiêu lưu tìm hiểu sự tình để bị mắng đến thối đầu trước mặt mọi người.

Vừa lúc bên tai yên tĩnh, Hứa Phượng Kinh quảng điện thoại qua một bên lòng vô cùng sáng khoái, giống như đem khối nguời bì đường(3) kia ném đi, hết sức tập trung vào công tác.

Bị phương pháp pha chế mới làm cho sút đầu mẻ trán, anh ở lại phòng thí nghiệm đến nửa đêm, thẳng đến khi làm xong thực nghiệm, mới xoa xoa da đầu phát đau, cầm lấy áo khoác tan tâm về nhà.

Lúc chờ đèn đỏ, mắt khép khép thiếu chút nữa ngủ mất, xe phía sau bóp còi khiến anh giật mình bừng tỉnh, Hứa Phượng Kinh lái xe, cố gắng nghĩ đến một số việc, duy trì hoạt động của đại não để quên đi mệt mỏi.

Vì thế anh nghĩ đến đề nghị của anh trai.

Hứa Phượng Uyên hơn anh mười ba tuổi, là chủ tịch một trường học tư, hiệu trưởng đương nhiệm sắp đến tuổi về hưu, người kế nhiệm vẫn lần lữa chưa định, anh trai anh có ý muốn anh đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng, vài lần gọi điện thoại tới đều nhắc chuyện này, đáng tiếc hai anh em lại không quá thân thiết, hơn nữa Hứa Phượng Kinh tính tình ngoan cố, mỗi lần nói chuyện đều không mấy vui vẻ.

Thực lòng, đối với đề nghị này, không phải là anh hoàn toàn không hứng thú, đã sớm muốn về nước, có lẽ chỉ là cần một cơ hội, làm cho anh có thể tạm thời không để ý tới khúc mắc trong quá khứ, có lý do đường hoàng về nhà.

Ánh mắt anh vài phần ảm đạm, nhớ tới khoảng thời gian êm đềm sung sướng trước kia, chỉ chớp mắt đã mười năm, giống như mãi đắm chìm trong một giấc mộng, chợt bừng tỉnh liền tan biến, khi mọi người đang bước tới tương lai, anh vẫn mơ màng thần thơ bên dòng đời, Hứa Phượng Kinh vô thức nắm chặt tay lái, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt hơi tiều tụy trên kính chiếu hậu.

Nên quyết định thôi, anh đã không có lý do gì tiếp tục trốn tránh, không có lý do gì lại cố chấp lập rào chắn che đậy với bản thân, không có lý do gì lại lần nữa nhắm mắt trước công xiềng quá khứ, đến lúc phải khóa chặt khúc tâm tình xưa chôn xuống thật sâu cùng tầng tầng lớp lớp tưởng niệm rồi.

Về đến nhà đã quá khuya, Hứa Phượng Kinh cố căng mí mắt đau rát, ngáp ngáp mấy cái mở cửa, lại phát hiện Maria còn chưa ngủ. Vừa thấy anh trở về, bà buông xuống tấm vải may dờ, có chút lo lắng nhìn sắc mặt anh, nói: “Cháu công tác vất vả quá, thằng bé này, như vậy thân thể sẽ rất nhanh suy sụp đấy.”

Hứa Phượng Kinh cười cười như không có việc gì. Tắm rửa sạch sẽ đi ra, liền nhìn thấy một ly sữa nóng hổi cùng thịt hun khói và trứng đặt ở bàn nhỏ đầu giường, anh hơi sửng sốt, lập tức lau khô tóc, bưng lên bữa ăn khuya vừa ăn vừa đi xuống lầu, Maria vẫn đang ngồi ở phòng khách tiếp tục công việc may vá của bà, cười hiền từ với anh, hỏi: “Cháu gần đây có phải bị cái gì quấy rối không?”

“Không.” Hứa Phượng Kinh ngồi xuống sofa nhỏ bên cạnh, nhai nhai nuốt nuốt trả lời: “Dạo này bận quá thôi ạ.”

Không kể là việc công hay việc tư đều làm anh ngổn ngang tâm sự, hơn nữa lại thêm một con ruồi bự quấy rầy, thật họa vô đơn chí.

Maria chớp chớp mi, ánh mắt thâm thúy mà ôn hòa, nói: “Kinh, cháu nên kết hôn đi, khi kết hôn sẽ không còn mệt mỏi như vậy nữa.”

Hứa Phượng Kinh nhún nhún vai không sao cả, Maria nhìn tấm ảnh cũ trên ngăn tủ, ôn lại phần kí ức ngọt ngào: “Chàng trai thân mến, một ngày nào đó cháu sẽ rõ, bất kể là cháu ở đâu, chỉ cần nhớ tới có người yêu cháu, quan tâm cháu, sinh mệnh hai người hòa làm một, cảm giác hạnh phúc cùng thỏa mãn này không gì sánh được.”

Hứa Phượng Kinh ngẩng đầu nhìn mái tóc hoa râm của bà cùng vẻ mặt ảm áp, không khỏi có chút xúc động, anh nuốt xuống một miếng bánh ga-tô, không được tự nhiên nói: “Cháu sẽ không thể làm cho phụ nữ vui lòng, dù sao một mình cũng rất tự do tự tại.”

Dù sao cũng có bao nhiêu cuộc tình mỹ mãn chấm dứt trong chia ly đầy thôi, anh đào sâu nghiên cứu cái vấn đề kia để làm gì chứ — quả thực có vài phần tâm lý không ăn được nho thì bảo nho còn xanh, Hứa Phượng Kinh cũng tuyệt đối không muốn dẫm lên vết chân của anh trai anh, vợ chồng đang đắm chìm trở nên bất hoà, ngọt ngào vài năm rồi chia hai ngã đường, thà rằng ngay từ đầu dừng đến với nhau — không ai biết anh hoàn toàn là một kẻ ích kỷ lại nhất gan, không làm cũng sẽ không có cái gọi là thất bại, anh tình nguyện mang một hồi ức trống rỗng, cũng tốt hơn gánh lấy tầng tầng thất vọng bị thương.

Ăn xong bánh ga-tô, Hứa Phượng Kinh rửa sạch chén đĩa, lên lầu, nói: “Có lẽ sắp tới cháu sẽ về nước một chuyến.”

“A?” Maria ngồi thẳng người, hỏi: “Khi nào cháu đi?”

Hứa Phượng Kinh im lặng một lát, nói: “Trung tuần hoặc hạ tuần tháng này.”

Thời gian tới, ở nơi huy hoàng đồ thắm kích động lòng người, hôn lễ này anh đã định trước sẽ không thể có mặt chúc mừng, cũng không phải là cố ý lảng tránh, mà là... Bản thân hèn nhát lại khó xử, anh thật không mặt mũi nào chống đỡ.

Đó là một bí mật, dần dần chậm rãi ăn mòn con người anh, vì điểm tự tôn đáng thương này, không thể nói cho bất luận kẻ nào.

Thời điểm hoàn toàn tuyệt vọng càng ngày càng gần, ngày trở về nước cũng theo đó dần đến, Hứa Phượng Kinh liều mạng làm cho chính mình bận rộn, nhờ đó quên đi cảm giác mất mát cùng lo sợ không yên.

Chưa về đến nhà mà đã lo sợ, kỳ thật bắt đầu nhớ lại, nhiều năm cố chấp như vậy đều là tự tìm phiền não, nhưng mà thật đáng buồn chính là, cho dù tỉnh ngộ, cũng vẫn cảm thấy đau lòng.

Vừa lúc hết giờ làm việc thì trời đã tối đen, đồng nghiệp đều khuyên anh nên nghỉ ngơi di dưỡng tinh thần, Hứa Phượng Kinh từ chối cho ý kiến, lúc sau tan tầm, anh lái xe thơ thẩn trên đường hồi lâu, cuối cùng dừng ở cửa một quán bar.

Thời gian đã gần đến đêm khuya, bên kia trái đất hẳn hôn lễ đã bắt đầu cử hành, Hứa Phượng Kinh ánh mắt mông lung cảm chén rượu tìm một góc khuất, định đem một đêm này đắm chìm trong men say.

Một hơi uống cạn chén rượu mạnh, mặt nạ bình tĩnh dần dần tan rã, cả người anh mềm nhũn tựa vào sofa, nâng tay lên che mắt.

Một thằng đàn ông bốc đồng, cố chấp, kiêu căng, đáng thương lại đáng giận, một kẻ yếu đuối, hèn nhát, không đúng tí nào là đàn ông.

Càng nghĩ càng uể oải, anh lại rót một chén rượu, đột nhiên cảm giác có bóng người che khuất phía trên, mơ màng ngẩng đầu, vừa nhìn thấy, thoáng chốc rượu tỉnh một nửa, sững sờ vài giây sau lại giả mù, cúi đầu tiếp tục uống rượu.

Mẹ nó! Anh nên bảo cháu gái tìm hộ một đạo sĩ vẽ lá bùa gửi qua cho anh. Thằng quỷ tây này đúng là âm hồn bất tán!

“Hi, thực khéo nha!” Ryan hoàn toàn không nhìn sắc mặt khó coi của anh, điềm nhiên như không gật đầu chào, hơn nữa Hứa Phượng Kinh căn bản không phản ứng việc hẳn tự mình mò đến ngồi xuống cạnh anh, một cánh tay gượng gạo quàng lên vai anh, thân thiết nhiệt tình nói: “Một người uống rượu giải sầu thực vô vị, để tôi bồi rượu em nhé?”

“Bỏ cái tay anh ra.” Hứa Phượng Kinh gầm nhẹ qua kẽ răng, sắc mặt xanh mét, Ryan thu hồi biểu tình cà lơ phất phơ, lật lại bộ mặt đoan trang tử tế, sau đó nhứ mày nói với Hứa Phượng Kinh đang nổi bão: “Em có đến vài ngày không chịu nghỉ ngơi sao? Sắc mặt giống như đang bị bệnh vậy.”

Lời thô tục đã muốn vọt tới bên môi Hứa Phượng Kinh, lại theo rượu nuốt xuống bụng, lạnh lùng nói: “Không liên quan đến anh.”

Ryan dịu dàng nhìn anh, hai tay dừng ở vai anh, nhẹ nhàng xoa nắn cơ thể cứng ngắc dưới lớp vải áo, Hứa Phượng Kinh khó chịu giãy ra, sau lại cảm thấy như vậy rất thoải mái, hơn nữa hơi men thấm sâu khiến đại não vô cùng trì độn, tâm lý đề phòng cũng không còn mãnh liệt như trước. Nghĩ rằng đối phương ở nơi đây không dám làm loạn, cũng thả lỏng thân thể tựa vào sofa, mắt khép hờ hưởng thụ phục vụ của hắn.

Rượu thực sự là thứ tốt, làm cho anh có thể quên đi thật nhiều phiền não, cứ như vậy say sưa ngây ngất, cái gì cũng không phải nghĩ, thân thể bay bổng ấm áp, nhịn không được thở dài thỏa mãn, đáng tiếc nếp nhăn chân mày vẫn như cũ chất chứa u sầu, trong lồng ngực Ryan tự nhiên dâng lên một cảm giác ngọt ngào quyến luyến, thậm chí hy vọng thời gian ngừng lại, để thời khắc ấm áp này kéo dài vĩnh viễn.

Ngón tay linh hoạt khẽ vuốt mái tóc đen mềm mại, lướt qua gò má ửng đỏ vì say, nhẹ nhàng xoa chân mày của anh.

Cảm xúc êm ái khiến cả cơ thể như muốn hòa tan ra, Hứa Phượng Kinh ngẩng đầu lên, hô hấp càng ngày càng nhẹ, như đã đi vào giấc mộng quê hương, Ryan sáp lại gần, đầu tiên tựa chuồn chuồn lướt nước thử

thăm dò khe hôn trán anh, thấy đối phương không phản ứng, vì thế đánh bạo tiến thêm một bước, nhẹ nhàng phủ lên đôi môi xinh đẹp.

Đôi môi chuyên nói những lời sắc bén như dao, lại mềm mại không ngờ, bị rượu ngon làm dịu càng thêm ngọt thơm, Ryan lướt qua một cái, lại một lần nữa quan sát phản ứng của anh, Hứa Phượng Kinh nửa tỉnh nửa mê đảo nhẹ tròn mắt, trên mặt ngậy ngò cười, biếng nhác nhu thuận, hết sức mê người.

Khăng định anh không ý thức được với việc vừa xảy ra, Ryan lại một lần nữa cúi đầu hôn môi anh, cho dù sau đó có bị đâm sừng mồm cũng không đáng gì —— Hứa Phượng Kinh buông lỏng phòng bị là cơ hội ngàn năm có một, trả giá đắt đến mấy hần cũng phải thừa cơ mà vào.

Đôi môi hé mở không hề chống cự tiếp nhận hần, hương vị tuyệt vời làm cho người ta một tắc lại muốn tiến một thước, Ryan đỡ lấy gáy anh, xác định Hứa Phượng Kinh vẫn còn đang trong trạng thái ngẫn ngờ, thành thật không khách khí đưa đầu lưỡi tiến vào dò xét.

Đối phương vẫn không nhúc nhích mặc hần hôn môi, phản ứng tương đối trức trặc, khó có thể tưởng tượng chàng trai hai mươi sáu tuổi này trong tình huống bị người áp chế vẫn tiếp tục chìm trong mê man. Ryan tỉ mỉ hôn anh, môi lưỡi dây dưa quấn quít, ve vuốt nâng niu tựa như đối với món đồ sứ tinh mỹ, Hứa Phượng Kinh giống cá nhỏ bị sóng lớn truy đuổi, không cách nào trốn thoát từng đợt tấn công dịu dàng của người đàn ông kia, hoàn toàn bị vây hãm đắm chìm trong hơi thở của Ryan.

Anh vẫn nhắm mắt, nụ hôn vừa kết thúc, Ryan còn muốn kéo dài lướt môi đến gò má anh, bên tai truyền tới tiếng lầm rầm nhỏ nhỏ, làm cho tâm tình tốt đẹp của hần tụt dốc thảm hại, nháy mắt ngả tới đáy cốc, hần cường ngạnh nâng cằm Hứa Phượng Kinh lên, khó chịu nói: “Đừng đem tôi trở thành người phụ nữ kia, mở to mắt nhìn cho rõ, thằng em hư hỏng yêu chính chị dâu mình!”

Hứa Phượng Kinh chấn động cả người, bỏ mặc lời hần nói, thân thể theo bản năng lui về phía sau, xấu hổ bực bội trừng mắt với hần.

Ryan thừa thắng truy kích, bức anh đến góc sofa, hai tay chống hai bên người anh tạo thành một cái vòng vây nho nhỏ, thấp giọng trào phúng: “Một giây đồng hồ trước tôi còn cảm tạ thần may mắn chiếu cố, giây tiếp theo liền phát hiện bị trở thành vật thay thế thật sự bị thảm, Kinh, em không biết là như vậy thật quá tàn nhẫn sao?”

“Ai cho anh... Ai cho anh...” Hứa Phượng Kinh nhất thời nghẹn lời, lắp bắp phản bác, bị nhìn ra bí mật khó nói chiếm cứ nội tâm, trong lúc nhất thời thật đã quên nụ hôn đồng tính vừa rồi.

Ryan nhìn bộ dáng khó lòng giải bày của anh, trong lòng sung sướng muốn chết, ở mặt ngoài lại giả vờ sầu bi vô hạn, thở dài nói: “Tôi biết tôi thật đáng chết, lại ôm hy vọng hảo huyền với em, nhất thời kìm lòng không được, dẫu cho khổ sở cũng là tự tôi chuốc lấy.”

Đạo lý như vậy nói thực không sai, hơn nữa Hứa Phượng Kinh luôn ăn mềm không ăn cứng, Ryan làm bộ đáng thương, khiến anh luống cuống chân tay, tránh đi tầm mắt hần, nói giọng khàn khàn: “Tôi không phải đồng tính luyến ái, anh tìm lầm người.”

“Làm bạn bè chắc có thể chứ?” Ryan lộ vẻ mặt cầu xin, rất giống con chó lớn bị chủ nhân ghét bỏ, còn ân cần rót một chén rượu cho Hứa Phượng Kinh, anh ngơ ngác ngác tiếp nhận, đại não hỗn loạn khiến anh không có sức để suy nghĩ sâu xa, không đồng ý cũng không cự tuyệt, Ryan tự nhiên coi như anh ngầm đồng ý, vì thế nhanh nhẹn nằm xuống bên cạnh anh, vừa chúc rượu cho anh vừa luyên thuyên tán chuyện.

Hứa Phượng Kinh ngay từ đầu còn lười mở miệng, hồi nửa ngày mới không kiên nhẫn đáp lại vài câu, nhưng là dần dần, rượu kéo xuống phòng bị, anh nói càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng gần như là kéo ống tay áo Ryan cần nhả liên miên, đem một bụng tâm sự chưa từng kể với ai dốc hết ra.

Ryan giống như tình nhân tự nhiên mà vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng anh, cầm đặt lên vai anh, còn thật sự thâm tình nhìn anh, Hứa Phượng Kinh đến cuối cùng căn bản không biết chính mình đang nói cái gì, đại não không khống chế được đầu lưỡi, càng không ngừng nhỏ giọng lầm bầm lâu lâu, lý trí hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng, giống như con mèo nhỏ bị bóng móng vuốt của chủ nhân rúc vào lòng chủ nhân.

Thời cơ đúng lúc, con cá đã say đến thần chí không rõ, người đánh cá cũng nên thu lưới.

“Em say như vậy không có cách nào lái xe được.” Ryan dịu dàng đề nghị, “Đến nhà tôi được không?”

Hứa Phượng Kinh nghe vào tai trái ra tai phải, căn bản không nghe được hắn nói cái gì, chỉ biết gật gật cười cười, Ryan nhìn không được hôn chút một cái lên môi anh, sợ lại phát sinh biến cố, vì thế một giây cũng không trì hoãn ôm Hứa Phượng Kinh vào trong xe, cài dây an toàn, sau đó ấn chân ga hết cỡ, phi như bay về nhà.

Chúa ơi, cảm ơn Người ban cho con món ngon tuyệt vời này.

Chú thích:

(1) Chim thiên đường (): Tên khoa học là *Strelitzia reginae*. Một loài hoa xuất xứ từ Châu Phi, tỉ lệ thụ phấn thấp, giá thành khá cao

3. Chương 3

Hứa Phượng Kinh đang ngủ trên xe, Ryan sợ anh cảm lạnh, cởi áo khoác bọc anh lại thật kín, ôm đi vào cửa lớn, vừa bước lên bậc thềm, Hứa Phượng Kinh bừng tỉnh, theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ Ryan, tâm mất mơ hồ, hai mắt vô thần nhìn nhìn bốn phía, lại mê mê man man ngủ tiếp.

Ngay cả khi được mang đi tắm anh cũng chưa tỉnh, Ryan tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng đưa anh vào bồn tắm dùng bọt biển cọ sạch, sau đó lấy khăn lông lau qua loa thân thể cả hai, nhẹ nhàng bế Hứa Phượng Kinh tới giường.

Thân thể trần trụi sạch sẽ bày ra trước mắt hắn, tựa tòa thành không một bóng quân phòng vệ, chờ đợi quân địch xâm chiếm.

Ryan tán thưởng cảnh đẹp trước mắt, đưa tay xoa nắn ngực bụng của anh, cơ thể rắn chắc dưới làn da căng sáng bóng, lại tuyệt không tục tằng, đường cong tuyệt đẹp làm cho người ta luyến tiếc dời mắt, tứ chi thon dài, không một tia sẹo lồi, làn da trắng thuần có thể thấy được thấp thoáng mạch máu màu xanh, cảm xúc ấm áp đầu ngón tay khơi mào dục vọng của hắn muốn hung hăng chà đạp người đàn ông xinh đẹp này, nhưng mà gương mặt ấy đang ngủ trong bình yên vẫn phẳng phất buồn thương lại nhu thuận khiến người ta đau lòng, hận không thể cứ như vậy ôm anh vào trong ngực, dùng hết quãng đời còn lại cùng anh chia sẻ hi vọng ái ố.

Vào thời điểm quan trọng này mà dừng lại thật không khác nào bảo hổ đói ăn chay, Ryan đấu tranh tư tưởng vài giây, quyết định tuân theo dục vọng, vứt bỏ phân vân sầu muộn trong đầu, tranh thủ bữa tiệc lớn còn đang nóng hổi thơm phức, xuống tay đem Hứa Phượng Kinh ăn sạch sành sanh.

Khí lạnh đêm thu làm cho Hứa Phượng Kinh theo bản năng sấp sấp lại bên người Ryan, chập chờn nửa tỉnh nửa mê, anh cảm giác được một đôi tay nóng bỏng đang vuốt ve toàn thân, đôi tay kia đụng chạm đến mỗi điểm trên làn da đều như vẩy lên hàng trăm hạt lửa nhỏ, trong nháy mắt dấy lên lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ khô.

Đầu thực choáng, cố gắng mở to mắt, đối diện với đôi mắt muôn vàn tình ái của Ryan, tựa hai hồ nước thu xanh thẳm, ôn hòa vô hại, làm cho người ta muốn phóng túng thể xác cùng tinh thần sa vào trong đó, Hứa Phượng Kinh giọng điệu mơ hồ hỏi: “Anh... Đang làm cái gì?”

“Lấy lòng em.” Môi Ryan vừa hạ xuống, chặn đứng hơi thở của anh, ngay cả tiếng hô nhỏ cũng bị lấp trở lại, so với nụ hôn ôn tồn ở quán bar hoàn toàn khác biệt, lần này môi hôn mang theo cơ khát cuồng nhiệt sắp sửa đem người trước mắt nhai nuốt xuống bụng, cực độ kích tình. Hứa Phượng Kinh cảm thấy chính mình biến thành một khối thịt nằm trên cái thớt gỗ, người không mảnh vải, bị thân thể cường tráng của Ryan đè chặt lên, vô lực lại run rẩy, nụ hôn kích động lỗ mông không chừa một đường sống làm cho trái tim anh kinh hoàng, hai tay đồng thời vuốt ve âu yếm toàn thân kích thích dục vọng ngủ yên lâu nay, dòng nhiệt khí mềm mại ngứa ngáy vẩn vút cuồng xoáy trong lồng ngực, khao khát tìm kiếm một đường phát tiết.

Mang thể xác và tinh thần khỏe mạnh của một người đàn ông trưởng thành, anh không hề xa lạ với dục vọng, chỉ là loại cảnh tượng này làm cho người ta hết hồn —— nằm ở dưới thân một người đàn ông khác, hơn nữa lại bị trêu chọc đến dục hỏa đốt người.

Ai tới gội một chậu nước lạnh cho anh tỉnh lại đi!?

Thân thể trống rỗng yếu ớt, đầu cũng hỗn loạn trì độn làm anh sợ hãi, mà độ miễn cảm lại quá cao, mỗi động tác của Ryan đều mang tới xúc cảm vô cùng rõ ràng, Hứa Phượng Kinh vận vẹo thân thể muốn chạy trốn khỏi khống chế của người đàn ông này, lại bị đè chặt tay chân, đối phương thành thực hạ thấp lưng, chen người vào giữa hai chân anh.

“Ryan... Tôi cảnh cáo anh... Dừng tay...” Phí công tránh né màn mưa hôn liên tiếp hạ xuống, Hứa Phượng Kinh hơi thở mong manh than nhẹ, ánh mắt ngày càng hoảng loạn, lại không biết bắt lực cùng sợ hãi như vậy càng thêm kích thích dục vọng đối phương.

Ryan rời khỏi môi anh, in thêm một dấu hôn nóng rực lên gáy anh, cũng tình tường nghe được Hứa Phượng Kinh khản trương nuốt xuống tiếng rên, hấn vừa lòng cắn một ngụm, đối lấy người dưới thân kìm nén không được đau đớn cùng run rẩy, Ryan nhẹ nhàng vỗ về hai má anh, thấp giọng cười nói: “Thân thể của em khát cầu tôi âu yếm, em xem, nơi này đã ngứa lên rồi.”

“Cút mẹ mày đi... Buông!” Hứa Phượng Kinh khàn giọng gầm lên, dùng hết sức lực toàn thân, nhưng thanh âm phát ra còn không bằng một bé mèo chưa cai sữa, anh thử khởi động thân thể, thế nhưng đầu óc cứ ong ong cả lên cùng sức lực tay chân như bị rút cạn khiến anh không thể động đậy, chỉ có thể nằm đó mặc người đùa bỡn.

Ryan nồng nhiệt liếm hôn đầu nhũ của anh, cố ý phát ra âm thanh chụt chụt làm cho anh xấu hổ, giận dữ muốn chết, Hứa Phượng Kinh cắn chặt răng, liều mạng chống lại phản ứng của thân thể, ghì xuống cảm giác sáng khoái xuyên thấu lồng ngực, lại nghe ra trong hơi thở ngửi vị tạp trần, kinh hoàng, phần nộ, thất vọng... cùng sợ hãi tốt độ chưa từng có, đan xen cùng một chỗ, khiến anh hoang mang, bị áp chế, bị khuất nhục, lại mặc cho người xâm phạm, thống khổ bao trùm toàn thân, yết hầu nghẹn ngào không nói nên lời.

Thằng đàn ông đang đè lên anh giờ phút này đã hóa thành dã thú, tham lam gặm cắn từng tấc da thịt anh, Hứa Phượng Kinh ngơ ngốc giữa từng đợt sóng tình nóng bỏng, trong nháy mắt ngón tay của Ryan đâm mạnh vào hậu môn, phá tan tất cả cố chấp cùng tự tôn cuối cùng của anh, anh vô lực giãy giụa, khàn giọng cầu xin: “Dừng như vậy... Ryan, buông tay... Xin anh...”

Ryan giống như điếc, miệt mài khám phá thân thể anh, lúc Hứa Phượng Kinh sợ hãi than nhẹ một tiếng, cúi đầu ngậm lấy khối dục vọng của anh.

Một phút trước, hấn luôn cho rằng bản thân sẽ không bao giờ vì một người đàn ông mà làm tới mức này, nhưng khi thực sự ngậm vào, một chút cảm giác mâu thuẫn cũng không có, Ryan tựa như đang liếm mút cây kem, dùng đầu lưỡi chậm rãi đảo quanh trên đỉnh, từng chút từng chút một phun ra lại nuốt vào.

Hứa Phượng Kinh thở dốc kịch liệt, ngón tay co rút nắm lấy tóc hấn, tâm lý giằng co giữa cực lực chống đối và an tâm hưởng thụ, Ryan liền nhận ra anh do dự, đè lại thất lưng đang run rẩy của anh, cái miệng đưa xuống càng không lưu tình, phòng tuyến lý trí của Hứa Phượng Kinh nhanh chóng sụp đổ, nhịn không được nhẹ nhàng vận vẹo phần eo phối hợp với hấn, yết hầu bật ra tiếng rên rỉ ẩm ướt, khuôn mặt đoan chính tuấn mỹ nhuốm vài phần dâm loạn, gợi vẻ hấp dẫn chết người.

Không bao lâu, Hứa Phượng Kinh phóng ra trong miệng Ryan, tóc đập dính mồ hôi, thanh quản nghẹn khô, gấp gáp thở hổn hển, thần thái mơ màng, làm cho Ryan càng muốn ăn thật nhiều, hận không thể đem anh ăn đến cái xương cũng không còn.

Toa một lớp bôi trơn lên dương vật đã cương tức đến đau, Ryan nâng chân Hứa Phượng Kinh, mạnh mẽ tiến vào.

“A...” Hứa Phượng Kinh phát ra một tiếng khàn khàn thảm thiết, thân thể nháy mắt cứng ngắc, đầu lắc loạn xạ, mắt ầng ậng nước, yếu ớt cầu xin Ryan dừng lại. Bị cưỡng bức khiến cơ thể đau đớn muốn chết, mỗi lần tiến vào cơ hồ muốn đâm nát nội tạng của anh, còn thịt nóng bỏng còn không ngừng xâm phạm anh, anh tựa như té phẩm được đóng đinh trên giường, tiếp nhận từng nhát lại từng nhát dao đâm tới.

Nước mắt không ngừng rơi, Ryan dịu dàng cúi xuống hôn anh, thân dưới lại không vì thế mà chịu ngừng nghỉ, không để ý đến thống khổ của anh mà bước bình tiến nhập, Hứa Phượng Kinh không còn chút tôn nghiêm nào, dưới thân hấn nức nở, không ngừng cầu xin, uy hiếp, thóa mạ, nhưng vô ích, mỗi lần va chạm

đều như muốn giết chết anh. Tuyệt vọng trào dâng tựa sóng triều, ánh mắt anh nhạt nhòa tan rã, cuối cùng cảm giác được một dòng nhiệt nóng bắn vào tận sâu trong thân thể, đánh tan cả thể xác cùng linh hồn anh.

“Tao nhất định phải giết mày...” Hứa Phượng Kinh khẽ mấp má môi, nước mắt lặng lẽ thấm ướt gối.

Đây là đêm dài nhất trong cuộc đời anh, bị đâm xuyên không ngừng, hung khí vừa cứng vừa nóng tàn nhẫn cắt nát thân thể anh, không đếm được có bao nhiêu lần đau đớn khóc lóc lâm vào hôn mê, lại bị xâm phạm cuồng dã thức tỉnh, nửa người dưới đau đến tê liệt, cổ họng cũng khô khốc đến mất tiếng, khi thăng đàn ông đè trên anh cuối cùng cũng ăn no, Hứa Phượng Kinh đỡ ra như một con rối vô tri vô giác, hai mắt vô thần, nằm yên không nhúc nhích, chỉ có lồng ngực hơi hơi phập phồng chứng minh anh vẫn còn hơi thở.

Dục vọng cuồng loạn rốt cục cũng thỏa mãn, dần dần lui xuống, Ryan khôi phục hơi thở bình ổn, cảm thấy mỹ mãn khởi động thân trên, hôn lên mí mắt anh, thấp giọng nói: “Xin lỗi, bảo bối, chỉ sợ tôi đã làm mệt em.”

Hứa Phượng Kinh kinh ngạc nhìn hắn, lộ vẻ sợ hãi, thân thể như tan ra, sợ hấn lại đến một lần nữa.

“Ngủ nào, bé yêu.” Ryan kéo chăn bọc lấy cả hai, siết chặt anh vào trong ngực, nói: “Ngủ ngon, Kinh, tôi yêu em.”

Lát sau, Hứa Phượng Kinh mệt mỏi nhắm mắt lại, rốt cục đã xong rồi sao, thực là một màn tra tấn đáng sợ. Suy nghĩ của anh hoàn toàn hỗn loạn, đại não trống rỗng, ngoài việc nhắm mắt lại, cái gì cũng không thể làm.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh lặng yên cầu nguyện, hy vọng khi tỉnh lại, sẽ phát hiện đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim sẻ hót líu lo, thanh âm trong trẻo nhẹ gõ lên tai người đang say ngủ, chân trời phía đông cũng bắt đầu chuyển sáng, trong phòng ngủ không buông rèm cũng dần dần sáng rõ lên.

Hứa Phượng Kinh mơ màng mở mắt, trong lúc nhất thời không biết đang ở nơi nào, anh nghiêng mặt, lơ đãng dán lên thân người đang đè phía trên, nhìn đến cơ ngực to lớn rắn chắc cùng lông lá rậm rạp, lại nghe thanh âm hô hấp nhẹ nhàng từ đỉnh đầu truyền xuống, Hứa Phượng Kinh khó hiểu nhũ mày, chuyện gì xảy ra thế này, anh bị rơi vào vườn bách thú sao? Như thế nào lại ngủ cùng giường với một con gấu chứ?

Thử khởi động thân thể, phát hiện bản thân giống như vừa chạy Maraton, mệt muốn chết, ngay cả trở mình cũng thở hổn hển.

Hứa Phượng Kinh xoa xoa thái dương, muốn mau chóng tỉnh táo lại sau cơn nhức đầu do say rượu, cảnh tượng lúc này khiến anh có vài phần hiểu được, tình tiết thường xuất hiện nhất trong phim truyền hình lúc tám giờ, rượu vào liền thác loạn một đêm tình.

Chỉ là, loại lông ngực đồ sộ này, sao có thể xuất hiện trên người phụ nữ được!? Anh có điểm chột dạ ngẩng đầu nhìn đối phương, lại bị hoảng sợ.

Ryan? Sao anh lại cùng Ryan ngủ trên một cái giường? Cánh tay trắng kiện kia còn ôm trọn eo anh!

Hứa Phượng Kinh thử vài lần, rốt cục cũng thành công vụng bưng cái càng cua đang kiềm chặt của đối phương, hoa mày chóng mặt trở mình một cái liền ngã xuống giường, may mắn bên giường trải thảm lông rất dày, không khiến anh đến mức bị vẹo mũi.

Sau đó, anh phát hiện toàn thân mát lạnh như bức tượng Adam, không một mảnh vải, xương sống thất lưng đau đến không nói nên lời, bắp đùi còn một mảng ẩm ướt dấp dính.

Trái tim Hứa Phượng Kinh đập dồn dập trong lồng ngực, có một loại dự cảm không lành, ngón tay run rẩy lần về phía hậu môn tìm kiếm, nhìn chăm chú một lông tay dính đầy chất lỏng, thoáng chốc giống như nghe tiếng mìn nổ, càng thêm khiếp sợ kinh hoàng.

Hỗn hợp tơ máu cùng chất lỏng trắng đục tanh nồng, kia rõ ràng là... Tinh dịch của..... Đàn ông..!?

Dây thần kinh bị đứt quãng phút chốc được nối lại, chỗ bị thương đột nhiên truyền đến từng trận đau đớn, bị ma sát nóng bỏng cực độ, đau đớn quằn quại giữa tro tàn lại bị đốt cho sống lại, toàn bộ nội tạng bị thiêu rụi, đêm qua đã nếm trải đủ, cương bức, khuất nhục, xâm phạm, nước mắt... Vô số cảnh sắc làm cho

người ta điên cuồng chen vào đại não, cả người Hứa Phượng Kinh run rẩy, ôm lấy cái đầu đau đến sắp vỡ, té ngã trên mặt đất.

Toàn thân không có một chỗ không đau, một đêm này, tất cả của anh, tự tôn, ngạo khí, kiên trì, tín nhiệm... đều bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ, đều bị nọc độc của người kia ăn mòn đến trống rỗng, chỉ còn lại có phần nộ, phần nộ không thể chịu đựng được ngập tràn trong lồng ngực.

Giết hắn! Giết thằng đàn ông đã gây cho anh khuất nhục cùng thống khổ vô tận! Hứa Phượng Kinh dựa tường miễn cưỡng đứng lên, trong não tựa như có người khua chiêng gõ trống, âm âm rung động, anh không thể tự suy xét điều gì, chỉ còn lại có một ý niệm điên cuồng trong đầu chống đỡ anh dậy.

Ryan phát ra tiếng nói mê mê khê khê, lọt vào lỗ tai anh lại khủng bố hơn cả chuông báo tử, Hứa Phượng Kinh hít sâu mấy hơi, cắn răng chịu đựng đau đớn mặc quần áo, sau đó tựa như ma xui quỷ khiến, từ từ đầu giường rút ra một khẩu súng.

Thân thể yếu ớt đến mức hai tay mới cầm được súng, run rẩy khó có thể nhắm trúng, Ryan vẫn đang ngủ say, căn bản không biết họng súng đang chĩa thẳng về phía mình, còn thông thả dang rộng tay chân, ngủ như đứa trẻ con.

Sắc mặt Hứa Phượng Kinh trắng bệch, trừng mắt nhìn quái vật lớn giữa hai chân thằng đàn ông kia, một luồng khí nóng bỏng kì quái giạt thẳng lên óc, khiến anh lập tức muốn biến Ryan thái giám.

Dùng ý chí cứng tựa sắt thép cực lực ghìm giữ bản thân không lùi bước, Hứa Phượng Kinh nhắm ngay thẳng nhỏ của Ryan, giật chốt an toàn, dứt khoát bóp cò súng!

Cho dù trang bị ống hãm thanh, nhưng tiếng nổ cực lớn vẫn khiến anh sợ hãi, viên đạn trật hướng, bắn trúng đùi Ryan, đúng lúc chốt an toàn bị giạt xuống tên kia lại đột nhiên bừng tỉnh, gầm rú vung tay lên tóm anh.

Dã thú bị thương so với bình thường càng thêm hung tàn, hơn nữa máu tươi tung tóe tạo thành hiện trường hung sát, hiệu quả thực kinh khủng, Hứa Phượng Kinh tinh thần hoảng loạn, một lần không thành liền chưa dừng lại, tiếp tục hướng ngực Ryan nã một phát súng.

Lần này thành công bắn ngã Ryan, máu chảy đầy một giường, nhìn người đàn ông nằm yên không nhúc nhích, Hứa Phượng Kinh lúc này mới nhận ra mình vừa làm cái gì.

Anh... Giết người?

Súng trượt khỏi tay rơi xuống đất, Hứa Phượng Kinh căn bản không dám tiến lên xác định Ryan sống hay chết, thất tha thất thểu chạy đến cửa, lại quay trở lại, nhặt lên hung khí giết người ôm vào ngực, chạy trốn chết.

Một thanh niên cao ráo đẹp trai, tiền đồ sáng lạn, chỉ số IQ cao, bằng cấp cao, thu nhập cao, lại đột nhiên suy đồi thành kẻ bị tình nghi giết người bỏ trốn, nhất định là do phải chịu đả kích quá lớn khiến tâm lý sụp vỡ tựa thác đổ.

Hứa Phượng Kinh cũng không biết mình trở về nhà như thế nào, hơn nữa sau một chuỗi các tai nạn liên tiếp xảy ra, thế nhưng anh lại vô cùng bình tĩnh xử lý dấu vân tay trên súng, đem giấu hung khí đi, sau đó xả nước ấm đầy bồn tắm, ngay cả quần áo cũng chưa cởi, liền nín thở ngã dúi xuống.

Sợ hãi hay bối rối đều vô ích, sự việc dù sao cũng đã xảy ra, không nên khiến cho tình hình càng thêm phức tạp, Hứa Phượng Kinh ngâm nước đến lạnh cứng chân tay rồi cục cục khôi phục bình tĩnh, đổi nước, cởi quần áo, lại nằm vào bồn tắm lớn suy tính biện pháp.

Xem ra trước tiên anh nên về nước một thời gian, gia tộc Steinmetz thế lực hùng hậu, vốn không phải nơi một tên bình dân như anh động đến được, hiện tại lỗ tay giết chết người thừa kế độc nhất của nhà đó, anh nếu không chạy, chẳng lẽ còn ngồi chờ bị ăn sống nuốt tươi sao?

Tưởng tượng bộ dáng Ryan ngã vào vũng máu, trong lòng anh phát run, đôi mắt cũng đỏ lên, thâm tâm lại nảy lên thương cảm ẩn chứa áy náy khó hiểu... Gặp quỷ! Rõ ràng là cái thằng khốn nạn kia bị trừng phạt đúng tội, anh chẳng làm sai chỗ nào cả, vậy sao bản thân lại cảm thấy chột dạ!

Hứa Phượng Kinh lau mặt, hơi nước bốc lên mặt mờ, khiến tầm mắt anh trở nên mơ hồ, tay chân như nhũn ra trong nước, nhìn không được run rẩy.

Anh thật sự giết người..... nhận thức này một lần nữa xẹt qua trong óc, tựa dấu ấn không thể xóa mờ, sống trên đời hai mươi sáu năm, anh chưa từng có ý đồ thương tổn bất cứ ai, mà hiện tại lại dễ dàng để một tay nhuộm máu, đây là sự thật không cách nào trốn tránh.

Nước ấm giúp anh lấy lại chút sức lực, nơi từng bị mạnh mẽ xâm phạm lại bị kích thích đến đau đớn khó nhin, Hứa Phượng Kinh gục đầu xuống thành bồn tắm, liều mạng áp chế thanh âm ghen ngào, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hai mươi phút sau, anh khoác áo choàng tắm bước ra, cảm xúc cơ bản đã bình tĩnh lại, tuy rằng đôi mắt cùng cái mũi còn hơi hồng hồng, tuy nhiên dung mạo nhả nhận lạnh lùng không có chút gì khác biệt so với bình thường, bước đi hơi chậm chạp, nhưng vai lưng vẫn thẳng tắp như cũ, làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn ra anh từng trải qua cái gì.

Anh có tội, không thể chối cãi, nhưng anh tuyệt không vì Ryan mà sám hối, bản tính kiêu ngạo lại càng không cho phép anh cúi đầu trước người nhà Steinmetz.

Hứa Phượng Kinh là loại tâm cao khí ngạo, một kẻ thù chết chứ không chịu khom lưng uốn mình, cho dù loại tính cách này có thể sẽ khiến anh phải nếm trải đau khổ tột cùng.

Anh gọi điện thoại đặt vé máy bay về nước, sau đó ngồi trước bàn, lấy ra chi phiếu đưa cho Maria, ngắn gọn nói rằng anh cần về nước gấp, rồi ngay cả hành lý cũng không thu dọn, chỉ cầm theo thẻ tín dụng cùng hộ chiếu, còn có một chút tiền mặt, mở cửa gọi một chiếc taxi, nhanh chóng chạy thẳng một mạch tới sân bay.

Đối với chế tài pháp luật bày ra trước mắt, anh phải tận dụng hết sức lực, giãy giụa, hỗn hển, vì chính mình mà tìm kiếm một đường sống.

Liệu thế này có phải là chấn thương tâm lý làm ảnh hưởng đến sinh lý không, bình thường không hề say máy bay mà lần này trở về dọc đường đều nôn đến thất điên bát đảo, hơn nữa thân thể lại không khỏe, trải qua mười mấy giờ lơ lửng trên không, lúc xuống máy bay Hứa Phượng Kinh chỉ còn lại một hơi thở, tiều tụy như quỷ hồn.

Vừa xuống máy bay liền gọi điện thoại cho anh trai, lần này anh không tỏ ra hờn dỗi, thành thành thật thật yêu cầu Hứa Phượng Uyên tới đón anh.

Có lẽ nên cảm ơn cái việc mà tên cầm thú kia ban tặng, khúc mắc trong dĩ vãng giống như được giải tỏa toàn bộ... Chắc, hay nói một cách khác, vào thời điểm đương đầu với sóng thần, sẽ không ai đi chú ý đến đường bờ của con cá nhỏ chẳng —— một ngày một đêm ngắn ngủi, toàn thân anh bị đập phá đến tung tóe rối loạn, nào còn tâm tư đi chìm đắm quẩn quanh vào những ngày tháng tốt đẹp xa xưa?

Mười năm không gặp, Hứa Phượng Uyên ngoài bề ngoài càng thêm thành thực trầm ổn, dường như không có gì thay đổi, có lẽ bởi vì anh ta luôn mặt mày nghiêm nghị không nói cười tùy tiện, đã sắp đến tuổi bốn mươi, khóe mắt khóe miệng lại hầu như không có nếp nhăn, Hứa Phượng Kinh tuy rằng luôn cãi nhau với anh trai, nhưng được gặp lại người thân nhất sau nhiều năm xa cách, vẫn khiến cho anh nhìn không được khóe mắt ẩm ướt.

Dù sao đây cũng là sân bay, là nơi người người đều ôm chầm lấy nhau, sẽ không đến mức làm cho Hứa Phượng Kinh cảm thấy ngượng ngùng, vậy nên đối với cái ôm của anh trai, anh cũng hoàn toàn phối hợp.

“Phượng Kinh, trở về là tốt rồi.” Hứa Phượng Uyên vỗ nhẹ bờ vai anh, khuôn mặt tuần nhả kia trước sau vẫn duy trì bộ dáng đơ như lá bài poker, nhưng nơi đáy mắt lại toát ra vài phần vui sướng cùng cưng chiều, Hứa Phượng Kinh theo bản năng tránh đi, không dám nghênh đón ánh mắt của anh trai.

Trước kia còn trẻ hết sức lông bông, luôn oán giận anh trai lạnh lùng vô tình, chỉ là khi anh chăm chú nhìn vào ánh mắt của Hứa Phượng Uyên, rốt cục lý giải được trước kia bản thân luôn xem nhẹ sự dịu dàng và quan tâm của người này.

Hứa Phượng Kinh cay cay sống mũi, cúi đầu che giấu sự xấu hổ của bản thân —— anh quả thực là được chiều quá sinh hư, ngu ngốc, kiêu ngạo, tùy hứng, cố chấp, khăng khăng theo ý mình, cuối cùng ... chính mình nhận lấy báo ứng.

Thực buồn cười, trước kia một mực bài xích, hai anh em rất ít khi có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau, mà đợi đến lúc anh cần dựa vào tình thân để chữa lành miệng vết thương, cũng đã mang tội vào thân —— bởi vì quá mức lo được lo mất mà không thể nói rõ chân tướng, chỉ có thể gắng gượng duy trì bộ dáng kiêu căng xa cách trước kia, để tránh lộ tẩy.

Thế nhưng may mắn, đàn ông nhà họ Hứa đều thuộc loại thần kinh tương đối trì độn, là loại nếu không được chỉ rõ tận nơi sẽ không tự hiểu ra, hơn nữa Hứa Phượng Uyên một ngày trăm sự phải lo, hẳn là cũng không rỗi rãi đi quan sát dị trạng của anh.

Cho nên, chỉ cần không nói, anh dù có là một kẻ tùy hứng, nhưng vẫn là thằng em trai trong sạch thuần khiết.

Ông trời thực đã chơi một trò đùa tàn nhẫn, anh ngay cả tư cách oán giận cũng không có, Hứa Phượng Kinh chán nản nghĩ, có lẽ anh chính là loại người có tính cách ương bướng thối nát, có tầm kỹ lưỡng khắp nơi trên địa cầu cũng không thấy!

“Phượng Uyên, sao anh không giới thiệu một chút nhỉ?” Vẫn đang đảm nhiệm vai trò người qua đường kiêm vách tường cây cỏ Tiêu Tuấn Đình lại mở miệng chen vào một câu, ánh mắt lợi hại lướt qua hai má anh, giống như đèn pha, rọi vào khiến lòng người hoang mang. Hứa Phượng Kinh không cam lòng yếu thế trường lại tên kia, nghĩ thầm, anh cả sao lại thuê cái thằng lái xe như vậy chứ, kiêu ngạo làm càn, từ đầu đến chân đều tản ra mùi vị bất lương.

“Đây là em trai tôi, Phượng Kinh.” Hứa Phượng Uyên đối xử với tên này thực thân mật, lúc giới thiệu với anh lại có chút chần chừ, “Vị này chính là... bạn của anh, Tiêu Tuấn Đình.”

“Xin chào, anh Tiêu.” Hứa Phượng Kinh khách sáo hơi hột bắt tay tên kia, ngay cả con mắt cũng lười liếc đối phương một cái, thứ khí chất này —— quả đúng như hiện tại —— không thể nghi ngờ chính là loại anh ghét nhất, điển hình của một kẻ ba không, không văn hóa không tu dưỡng không tố chất, hoàn toàn không đáng giao du thân cận.

Cho dù lâm vào bần cùng nghèo túng, chàng trai trước mắt đây cũng sẽ tự nhiên toát ra khí tức thanh cao cùng ngạo mạn, loại tính chất đặc biệt này quả thật khiến cho cậu ta trở nên không quá nhàm chán, chẳng qua Tiêu Tuấn Đình hiển nhiên không thiếu nợ anh, hoặc cũng có thể nói da mặt quá dày không cảm giác được căm thù của đối phương, hỏi: “Xem ra cậu đứng không vững lắm, có cần ở lại khách sạn luôn không? Hay vẫn quay về nhà của Phượng Uyên?”

Có ý gì chứ? Chẳng lẽ việc ở lại nhà của chính anh trai mình còn cần một người ngoài quan tâm đến sao? Hứa Phượng Kinh không vui nhử mày, hỏi lại: “Anh đang gặp phiền phức gì ư?”

Thấy mùi thuốc súng ngày càng đặc, Hứa Phượng Uyên vội vã cướp lời: “Không có, cậu mau lái xe, Phượng Kinh trước tiên vẫn sẽ về nhà tôi.”

Hiệp thứ nhất thắng, Hứa Phượng Kinh khinh miệt liếc Tiêu Tuấn Đình một cái, vốn nghĩ thằng này bị tâng một quả như thế sẽ bớt ngông nghênh đi một chút, không ngờ hẳn ta vẫn tiếp tục mở miệng, hỏi: “Phượng Kinh thân thể không thoải mái sao?”

Một câu đâm tới chỗ đau của anh, nếu không phải làm trò trước mặt anh trai, Hứa Phượng Kinh tám phần đã muốn nổi bão ngay tại trận, anh nhin xuống cơn tức, ngậm bồ hòn làm ngọt nói qua loa: “Không việc gì, có chút say máy bay thôi.”

Tiêu Tuấn Đình ý tứ sâu xa liếc anh một cái, thấy anh có loại xúc động muốn nhảy lên xe chạy trốn, chàng trai này chẳng lẽ bị mình nhìn ra cái gì sao? Hứa Phượng Kinh đề phòng trừng mắt nhìn đối phương, ý đồ dùng mắt bắn dao đâm cam cái mồm thằng kia.

Trong xe một mảnh trầm mặc, phong cảnh ven đường rất nhanh lui về phía sau, Hứa Phượng Kinh cúi đầu, bụng đầy tâm sự đại não bể tắc, thế nên trong lúc đó không chú ý tới giữa người đàn ông này và anh trai phát ra những luồng sóng quỷ dị.

4. Chương 4

Nếu không phải Anthony có việc đột xuất tìm Ryan, thằng cháu đáng thương này nhất định sẽ chết.

Cũng may mẫn cửa lớn không khóa, khi Anthony lên lầu đi vào phòng ngủ, ánh mắt trở nên kinh hoàng, bị thi thể hự hự thực thực của Ryan trên giường làm cho sợ tới mức hồn siêu phách lạc, lập tức gọi điện thoại kêu xe cứu thương, sau đó vô cùng lo sợ tiến lên thăm dò, xác định thằng cháu vẫn còn thở, Anthony thầm cảm tạ thượng đế phù hộ, ngã ngồi trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ryan cả người toàn máu được đưa đến bệnh viện chữa trị, trước khi vào phòng phẫu thuật còn mở to mắt nhìn Anthony, Anthony bước nhanh theo sau, thấy hần đường như muốn nói cái gì liền đưa tai lại gần môi hần, nghe được thanh âm dậm dậm nhẹ tựa muỗi kêu: “Đừng... Đừng báo cảnh sát.”

“Sao lại phải làm vậy chứ?” Anthony nhìn hần ra vẻ không đồng tình, Ryan giãy giụa định ngồi dậy, lại bị y tá đè lại, hần đưa bàn tay đầm đìa máu túm lấy góc áo của Anthony, hai mắt trợn lên, nếu không thuận theo quyết không buông tha, Anthony vừa vội vừa tức, đành phải liên tục đồng ý: “Được được, chú đồng ý.”

Ryan buông tay, hai mắt đảo khê liên ngất đi, được đẩy nhanh vào phòng cấp cứu, Anthony đi đi lại lại ngoài hành lang, vừa tức giận vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

Thằng Ryan này nhất định là đầu óc bị hỏng rồi, bản thân đang đứng trước thời khắc sinh tử, còn phí công sức đi bảo hộ cái thằng đã hại nó thành bộ dạng này, không phải ngu thì là cái gì?

Đế giầy giống như giẫm lên một vật gì đó, “xẹt” một tiếng rất nhỏ, Anthony ngồi xổm xuống, nhặt lên một khuy áo dính máu.

Hần là do vừa rồi Ryan nắm lấy tay áo anh, cái này từ trong tay Ryan rơi xuống, vết máu còn chưa kịp khô, nhìn ra được sự khéo léo tinh xảo của người thợ làm ra nó, kiểu dáng cũng đoan trang nghiêm túc, không quá phù hợp với phong cách ưa huênh hoang của Ryan.

Thứ này rơi xuống từ trên người hung thủ sao? Anthony chà lau sạch sẽ vật nhỏ đó, cẩn thận nắm lấy nó trong tay rồi ngồi xuống ghế chờ, không ngăn được tiếng thở ngắn than dài.

Tám chín phần mười chính là chàng trai phương đông anh tuấn bị Ryan quán quít không tha, Anthony cũng không quên khi xông vào phòng ngủ của Ryan không chỉ thấy một giường đầy máu tươi, mà chăn ga trên giường đều vương vãi tứ tung chất lỏng tình dục trắng đục, Anthony đau đầu day day thái dương, thằng cháu háo sắc này chắc chắn là nhện không được đè người ta xuống chà đạp, kết quả qua một đêm phong lưu thì bị nã cho hai phát đạn, phải nằm trong phòng phẫu thuật, sinh tử chưa rõ.

Càng giận chính là Ryan lại khẳng khẳng không chịu báo cảnh sát, còn phải phiền chú hần đây thu xếp lo lót các y bác sĩ trong bệnh viện, miễn cho cảnh sát tìm đến cửa.

Nhà Steinmetz là cổ đông của bệnh viện này, xử lý việc vật đó không quá khó khăn, nhưng Anthony vẫn cảm thấy ảm ức bức bối —— nhà bọn họ sao lại nuôi dưỡng ra được cái dạng đàn ông si tình như thánh thể này?

Gọi điện thoại cho Elaine bảo cô mau chóng tới bệnh viện, Anthony nắm chặt cái khuy áo, khê nghiêng răng: “Hứa Phượng Kinh, tốt nhất cậu nên cầu nguyện cho nó bình an vô sự!”

Anh bình tĩnh giữa cơn ác mộng, phát hiện sắc trời đã tối sầm.

Lau lau cái trán đầy mồ hôi, Hứa Phượng Kinh đứng dậy xuống giường, lấy từ trong tủ quần áo của anh trai một bộ đồ ở nhà thoải mái để thay, sau mấy giờ nghỉ ngơi, thần kinh rốt cục đã không còn siết căng như sắp đứt, đủ loại cảm xúc hỗn loạn làm dọc đường đi anh không có hơi sức để ý đến bản thân, đại loại như đau đốn trong thân thể.

Trên người nơi nơi đều là dấu hôn, có chỗ còn để lại dấu răng cắn, Hứa Phượng Kinh dựng thẳng cổ áo lên, che khuất dấu vết bị lẳng nhục, hai chân tuy rằng bủn rủn yếu ớt, nhưng anh không muốn ngồi, địa phương bí ẩn kia vẫn đau đốn nóng rát, làm cho anh khó chịu tới cực điểm.

Đứng trước cửa sổ ngắm nhìn không gian bên ngoài, lá phong trên núi đã chuyển thành màu đỏ, cả một triển núi tràn ngập sắc phong đỏ, gió thu mơn man nhẹ đong đưa từng phiến lá, tựa từng đợt sóng nhấp

nhô, màu sắc rực rỡ kia tự dưng khiến anh nhớ lại giấc mơ ban nãy, Ryan người đầy máu tươi đưa tay lên tóm anh.

So với khi cuồng nộ nổ súng, khi hốt hoảng chạy trốn, khi gặp lại anh trai đầy kích động, Hứa Phượng Kinh hiện tại hoàn toàn bình tĩnh, việc đã đến nước này, ngoại trừ chấp nhận chờ đợi, không còn cách nào khác.

Elaine kịp tới bệnh viện trong thời gian ngắn nhất, như trận gió xoáy lướt đến trước mặt Anthony, người kia nhìn đôi giày cao gót ước chừng mười cm dưới chân cô đầy khâm phục, nói: “Đại khái chỉ có phụ nữ mới có thể đi cái loại này mà phóng như bay.”

“Ngài gọi tôi đến không phải để chê cười giày của tôi chứ?” Elaine quay đầu nhìn đèn phòng phẫu thuật phía trên, ngồi xuống cạnh Anthony, chìa chìa cửa phòng phẫu thuật, hỏi: “Ryan làm sao vậy? Bị đâm gãy xương sườn hay là bị nhổ sạch răng rồi?”

“Cô thực hiểu nó.” Anthony tức giận nói, Elaine mở túi xách lấy ra một hộp phấn, nói: “Phải nói là tôi hiểu cả hai người bọn họ.”

Anthony bất lực thở dài, nói: “Tôi cũng không biết phải trình bày với ông già ở nhà thế nào nữa, nếu nói Ryan nghịch súng không cẩn thận bị cướp cò, bắn trúng đùi và ngực, giả sử phẫu thuật thất bại có khả năng rất cao sẽ đi đời nhà ma, cô nghĩ liệu ông cụ có tin tưởng hay không?”

Bộp! Hộp phấn của Elaine rơi xuống đất, miếng phấn vỡ tung tóe, cô trợn mắt há mồm nhìn Anthony: “Thật thế sao?”

Anthony vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, nói: “Nghĩ xem có cách nào để bao biện không, thằng Ryan dặn tôi không được báo cảnh sát, hừ, nó bị cái thằng kia làm cho mê mẩn tâm thần rồi!”

Elaine khiếp sợ đến mức mồm vẫn không ngậm được lại, Thượng đế ơi, có phải là đang nói về chàng trai phương đông tính cách ôn hòa mềm mại kia không? Ban đầu cô chỉ nghĩ cùng lắm thì Hứa Phượng Kinh sẽ quăng bàn ghế xoong nồi táng thẳng vào mặt Ryan, làm cho hắn ném thử chút mùi vị thất bại thôi, không nghĩ anh ta lại nóng nảy đến mức động dao động súng, trực tiếp túm Ryan thiếu gia quăng tới phòng phẫu thuật.

Lần này Ryan thật sự đùa quá trớn rồi, đem tính mạng ra trả giá phong lưu không khỏi rất dọa người, trực giác của Elaine cho biết cục diện rồi rầm lúc này bản thân cô không tài nào xử lý nổi, đang lo lắng suy nghĩ có nên lập tức từ chức hay không, Anthony như nhìn ra ý đồ của cô, hai tay ôm lấy tay cô, dụ dỗ: “Nếu Ryan có thể bình an vô sự, chúng ta khả năng thuận lợi qua cửa này, tôi tăng gấp đôi tiền lương cho cô.”

Người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà toi, Elaine vừa muốn nhắc mông lên lại ngồi xuống, rút khăn tay thu bột phấn vương vãi trên mặt đất.

Hai người vẫn duy trì im lặng, chờ cô đem mấy thứ kia vứt vào thùng rác, Anthony mới mở miệng: “Bất kể như thế nào, Ryan không thể chết được.”

Đây thực là lời nói thừa thãi đến không thể thừa thãi hơn, ông già cực kì yêu thương chiều chuộng thằng cháu đích tôn Ryan này, trước đây ngón tay nó mất có tí da mà ôm lấy vuốt ve xuýt xoa cả nửa ngày, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, giấu diếm thực là khôn khổ, ngộ nhỡ Ryan đi đời thật, bọn họ có mấy cái mạng cũng đền không nổi.

Elaine gật đầu, ngón tay lo lắng gõ gõ mặt ghế, hai người không hện mà cùng quay đầu nhìn đèn phòng phẫu thuật, yên lặng cầu nguyện, hy vọng Ryan mang bản năng khôi phục sinh lực của dã thú có thể giữ lại tính mạng của hắn.

Có lẽ tâm tình lão thượng đế hôm nay đặc biệt tốt, động lòng trắc ẩn với tình trạng sắp chết của Ryan, trải qua thời gian dài chờ đợi, cũng đã cấp cứu xong, Ryan trên người cắm một ống dẫn được đẩy ra, đưa về phòng hậu phẫu, Elaine cùng Anthony bước nhanh theo sau, đuổi theo bác sĩ hỏi tình trạng hiện tại, được đáp lại là: viên đạn cách tim không đến hai cm, phẫu thuật thành công, đã vượt qua nguy hiểm, hiện tại cơ bản xem như đã giữ lại được mạng sống.

Hai người phụ trách giúp Ryan thu dọn cục diện rồi rầm, mệt mỏi cùng nhau thở dài một hơi nhẹ nhõm, cảm tạ Thượng đế, đã không lấy đi con sơn dương đầu đàn háo sắc này.

Dã thú không hổ là dã thú, sinh mệnh thực dẻo dai mạnh mẽ khiến cho người ta phải than lên sợ hãi, Ryan ngày hôm sau tỉnh lại, mở to mắt không bao lâu liền giơ tay muốn nhổ cái mở dây dợ lằng nhằng để xuống giường, Anthony tưởng cho cái tát rồi ấn hấn trở về giường, tức giận nói: “Không muốn miệng vết thương nứt toét ra thì ngoan ngoãn nằm yên đi.”

Ryan cúi đầu nhìn ngực quần đầy băng vải, lại nhìn nhìn đùi phải đồng thời bị bó thành một cục, ỉ ỏi than nhẹ: “Người ấy thực sự có thể hạ thủ được.”

“Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu.” Anthony cười nhạt một tiếng, “Ai bảo cháu đi trêu chọc con nhím đó.”

Ryan uống hết mấy ngụm nước, cổ họng thoải mái hơn một chút liền hỏi: “Những người khác đâu? Mọi người không cần làm khó anh ta.”

Nhìn đến gương mặt khiếp nhược như bị quỷ ám của thằng cháu, khiến Anthony hận không thể đâm cho nó một trận, hừ lạnh nói: “Một mày còn cố sống cố chết bảo vệ cho cái thằng đó, nó bắn mày thành cái dạng này lại lặn mất tăm không thêm xuất hiện, mày thực là cái đồ trứng ung!”

“Đó là chuyện của cháu.” Ryan không vui nhịu mày.

Bệnh nhân là đại nhân, Anthony không dám mạo hiểm kích thích thằng cháu, vì thế đem tình hình ngắn gọn thuật lại một lần: “Chú đã đi tìm viện trưởng, bệnh viện đây đảm bảo sẽ kín miệng, cam đoan tuyệt đối không tiết lộ chuyện này ra bên ngoài, về phần ông già, hấn đang nghĩ cháu đi du lịch với cô người mẫu Pháp, chỉ cần ông đừng tâm huyết dâng trào đến bệnh viện thị sát hơn nữa tra ra được cháu đang ở phòng bệnh, việc lừa dối của chúng ta sẽ có cơ hội thành công rất lớn.”

Khuôn mặt tuần tú của Ryan đang căng thẳng rốt cục hiện lên nụ cười, khàn giọng nói: “Cảm ơn, chú.”

“Cái thằng oắt này!” Anthony vừa tức giận vừa buồn cười, “Chỉ khi nào gặp họa cần chú xử lý mới chịu gọi ‘chú’.”

Đúng vậy, Ryan thực may mắn khi người đầu tiên đến hiện trường là chú hấn mà không phải người thân nào khác, nếu là mẹ... hoặc bố... hoặc càng khủng bố hơn, là ông nội đột nhiên chạy đến nhà hấn sau đó lại nhìn thấy hấn người đầy máu cùng tình trạng nằm chết dí trên giường, chỉ sợ cần mang đi cấp cứu sẽ không chỉ là một mình hấn.

Ở thời điểm này mà nói, hấn cảm thấy vận may của mình quả thực không tồi, chỉ có điều nhìn nhìn ống truyền dịch cắm trên tay, hấn lại buồn bực — nếu vận khí tốt đến vậy, sao lại bị pằng pằng hai phát làm cho nửa chết nửa sống như thế này?

Thật buồn bực chính là, dù bị cho ăn hai phát đạn không chút nào lưu tình, hấn vẫn không thể oán hận Hứa Phượng Kinh, đến giờ phút này còn lo lắng đối phương có bị người nhà mình tìm đến gây phiền toái hay không, hừ, chẳng lẽ hấn bẩm sinh thích ngược cuồng?

Đỉnh đầu bao phủ tầng tầng mây đen, từ trước đến nay vai nam chính này luôn hùng hùng hổ hổ như dã thú giờ lại bị sự thật tàn khốc đả kích không nhẹ, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề? Kinh yêu dấu rõ ràng đã đồng ý cùng qua đêm với hấn, sao đến cuối cùng lại không chịu chứ? Chẳng lẽ phương thức bày tỏ tình yêu của hấn quá mức đặc biệt nên dọa tới đối phương rồi? Hay là đã làm quá mức điên cuồng khiến Kinh ăn không tiêu?

Mặc kệ nói như thế nào, một đêm tình cảm mãnh liệt vừa qua đi, mở mắt ra đã bị chiêu đãi hai phát đạn, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy thực đau lòng mà!!!

Anthony thờ ơ lạnh nhạt, cố gắng không để thằng cháu này bị kích động liên tiếp, tận lực nói một cách lý trí khách quan: “Elaine đã giúp cháu xử lý chuyện công ty cùng bọn chó săn muốn chụp chuyện xấu của cháu rồi, Ryan, cháu nên tỉnh táo một chút, thằng đó muốn mạng của cháu, cháu vẫn tiếp tục u mê không chịu tỉnh ngộ ư?”

“Cháu không.” Ryan tự giác đuối lý, thanh âm trả lời buồn thương lại pha hờn dỗi, Anthony dùng ánh mắt tựa nhìn thẳng đần độn liếc hấn, nói: “Vậy nói cho chú biết, bây giờ cháu định tóm thằng đó thế nào?”

Chuyện này... Hẳn là vai nam chính như hẳn đây nên để tay lên ngực tự hỏi chẳng? Ryan có chút thẹn quá thành giận, nói: “Hết thấy đều phải do cháu quyết định, dù sao mọi người cũng không được đi tìm anh ta gây phiền toái.”

Cái thằng này nhất định điên rồi, Anthony lắc đầu, nói: “Nhìn tình trạng của cháu, nếu cháu còn tự làm mấy cái chuyện hèn hạ mang mặt nóng dán lên cái mông lạnh của người ta, chú khó đảm bảo tiếp theo đây sẽ không có thêm hành động nào, đừng quên, nhà cháu từ gara đến cửa lớn đều gắn camera theo dõi.”

Ryan bỗng đứng ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt với Anthony, gần từng tiếng: “Cháu nói rồi, ngoại trừ cháu ra, ai cũng không được đụng đến người đó.”

Hai chú cháu trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, Anthony rốt cục chịu thua, bệnh nhân là đại nhân, bệnh nhân là đại nhân, chú nó đây đành giơ tay đầu hàng, không quên bồi thêm câu châm chọc: “Mày quả thực là cái loại si tình, cháu ạ.”

“Cảm ơn.” Ryan cũng không hoàn toàn thực lòng đáp lại, nằm trên giường bệnh nhắm mắt nghỉ ngơi, lòng tràn đầy suy nghĩ, tất cả đều là Hứa Phượng Kinh.

Cách xa nửa địa cầu, một nam chính khác trạng thái cũng kì quái không kém, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, sau mấy giờ lật qua lật lại trên giường, gần hừng đông mới nhắm được mắt, nhưng mà khi ngủ còn thăm hại hơn cả lúc mất ngủ, trong mộng luôn cùng Ryan dây dưa mấy lần, hại anh thường thường giật mình tỉnh giấc toàn thân ướt mồ hôi lạnh.

Có cách nào loại bỏ giấc mộng quái đản đó ra khỏi đầu anh đây? Hứa Phượng Kinh không khỏi tâm phiền ý loạn, thân thể bị làm nhục đã dần dần khôi phục, chính là dấu ấn trong lòng lại càng khắc sâu.

Mỗi ngày đều lên mạng tìm kiếm tin tức về Ryan, chính là ngày qua ngày vẫn dừng lại ở những thông tin trước đêm hôm đó, không có thêm một lời nào về khoảng thời gian sau, giống như Ryan bốc hơi khỏi thế giới này rồi, chuyện xấu trong dĩ vãng ừn ừn kéo đến đều tựa gió thoảng mây bay, anh không thể nào biết được phản ứng của nhà Steinmetz, cũng không thể đoán trước tương lai của chính mình, trạng thái hỗn độn không rõ ràng này, khiến anh càng ngày càng thêm phiền muộn.

Càng yên ổn, càng làm cho người ta kinh hãi khiếp đảm, lại thêm tình trạng một thân một mình, Hứa Phượng Kinh nhận không được liên tưởng đến rất nhiều hình ảnh tàn nhẫn, ví như... thi thể Ryan vẫn không ai phát hiện, vẫn đang nằm ở trên giường dần dần rữa nát.

Tưởng tượng đến đó, anh không khỏi cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Thực đáng buồn, Hứa Phượng Kinh chưa từng nghĩ tới mình sẽ có ngày như vậy, sẽ vì một tên cầm thú khốn nạn phạm tội cường gian mà hối hận cùng lo lắng không thôi, càng thực đáng buồn chính là, cái tên Ryan này sẽ ám ảnh anh đến già, mặc kệ anh có nguyện ý hay không.

Trừ phi thời gian đảo ngược quay về trước đêm hôm đó.

Song nếu có thể một lần quay lại, nhưng vẫn bị đối xử như vậy, anh sẽ vẫn bóp cò súng không chút do dự.

Có lẽ bận rộn một ít sẽ giúp anh tạm thời quên đi mấy chuyện nên với không nên này, quá mức nhàn nhã dễ dàng tự tìm phiền não. Trước kia làm việc ở NAC, anh đã gửi cấp trên một phong thư từ chức về sau sẽ không liên hệ lại — Ồc còn không mang nỗi mình ồc anh còn tâm trí nào quản việc lão già kia có bị tức đến nổi trợn lồi đình hay không? Hiện tại Hứa Phượng Kinh bị hãm trong tình trạng thất nghiệp, quả thực nên tìm một công việc để lấy độc trị độc, khiến anh không còn nhớ đến đau thương đã qua nữa.

Ôm ý niệm này trong đầu, hơn nữa còn có anh trai chia sẻ gánh nặng, Hứa Phượng Kinh nhận được thư mời của trường học, bắt đầu đi theo lão hiệu trưởng sắp về hưu làm quen với công việc.

Mặc kệ tương lai như thế nào, anh cũng không thể lại để tinh thần sa sút, cho dù ngày hôm sau sẽ bị cảnh sát bắt, thì lúc này anh cũng muốn đưa cuộc sống của mình trở về quỹ đạo.

Ryan ở bệnh viện dưỡng thương, ngừng lại hết thấy mọi hoạt động xã giao, hơn nữa Anthony cùng Elaine lợi dụng thế lực gia tộc giấu trên lửa dưới, bốn tay che trời, giữ bí mật này tựa như đem Ryan giam vào bình chân không, bất cứ tên ruồi bọ nào muốn trèo tường moi tí xúu tin tức cũng bị ngăn cách bên ngoài.

Hai người kia mấy ngày liền làm lụng vất vả, thần kinh căng ra như đặc công cụ an toàn quốc gia, mỗi ngày nhìn Ryan ung dung dường như thương còn phát tức, song vừa nghĩ đến lý do hắn bị thương, trong lòng lập tức cân bằng lại rất nhiều.

“Hừ! May mắn thằng cháu tôi không phải phụ nữ.” Anthony đem một phần báo cáo để trên bàn nhỏ đầu giường, nói: “Nếu không thời gian dài như vậy sống không thấy người chết không thấy xác, đám phóng viên khăng định sẽ nói mày đi nghỉ để.”

Ryan buông tạp chí trong tay, nhẹ nhàng mỉm cười, làm cho Anthony lập tức nổi da gà toàn thân, lạnh muồn chết, chỉ vào hắn nói: “Mày, mày, mày không phải trong đầu sinh vi khuẩn đấy chứ? Sao lại trở nên khác thường như vậy?”

Nhưng, ngông nghênh bá đạo mặt trời trán bóng mới là phong cách của hắn, bình tĩnh thực không phải lúc nào cũng có thể giả bộ ra được, Ryan lại quay về biểu tình bất cần đời bình thường, chỉ là có thể nhận ra đáy mắt vẫn đang bao phủ ưu thương không đổi, giống như mấy ngày ngắn ngủn qua, cả người đều điềm tĩnh lên không ít.

Anthony biết hắn bởi vì thất tình mà tinh thần sa sút, kéo ghế dựa ngồi xuống trước giường, nói: “Tuy rằng thương thế của cháu hiện không được tốt cho lắm, nhưng chú và Elaine đều vẫn rất khỏe, Ryan, cháu nói thực đi, không phải là cháu muốn bình phục rồi lập tức đi tìm cái tên kia đấy chứ?”

Ryan không thừa nhận cũng không phủ nhận, nở nụ cười phóng khoáng mê người tựa mình tĩnh đứng trước mấy tay săn ảnh — nếu không phải hắn trong thương chưa khỏi, Anthony thể chính mình nhất định sẽ quăng cái ghế dựa lên đập vỡ đầu thằng này.

Xem ra không có khả năng hỏi được cái gì, Anthony nhàm chán đứng dậy đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh, Ryan lại đột nhiên mở miệng phá vỡ im lặng: “Cháu đang tự kiểm điểm lại sai lầm của chính mình.”

Anthony kêu kêu một bên lông mi, quay đầu lại nhìn hắn, nghĩ thầm cái thằng này nhất định là bị tặng cho hai viên đạn nên nói năng lộn xộn, chú nó đây cũng không tin tưởng loại được súng từ nhỏ đến lớn, bá đạo vô lại, ngang ngược không thêm nói đạo lý này, chính bản thân hắn lại biết hối lỗi.

Ryan sờ sờ băng vải quấn quanh ngực, nói thật đau đớn trong thân thể này so ra kém xa nỗi niềm đau khổ bị Hứa Phượng Kinh oán hận, nếu nói hai phát súng này làm cho hắn ăn nói hàm hồ, vậy thì tin tức Hứa Phượng Kinh bay nhanh về nước như chạy trốn ôn dịch đã khiến hắn nhận ra, ngay từ đầu tất cả mọi chuyện đều là hắn tự mình đa tình, hắn theo đuổi tình yêu, nhưng trong mắt người ấy chẳng khác nào quấy rối, hắn bày tỏ yêu thương, chẳng qua cũng chỉ là bắt buộc đối phương phải tiếp nhận tình cảm cùng thân thể của mình mà thôi.

Nghĩ cần cái gì, sẽ được mang đến tận nơi, nghĩ tặng cái gì, cũng không cho phép cự tuyệt, từ nhỏ đến lớn, hắn đều được dạy như thế, mà gia thế hiển hách cùng bề ngoài anh tuấn cũng làm cho hắn ở giữa bụi hoa như cá gặp nước, ngoắc ngoắc ngón tay là có một bầy mỹ nhân lao tới. Có lẽ thật sự là trước kia quá phong lưu rồi, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên bị vũ khí đã thương thiếu chút nữa đi tong cái mạng của hắn.

Tưởng tượng lại đêm đó, Kinh ở dưới thân hắn khóc lóc giãy giụa, Ryan ngoại trừ mặt đỏ tím đập, còn cảm thấy hết sức ảo não, hận chính mình không kiềm chế được xúc động bắt buộc người ấy làm tình, càng hận chính mình kỹ thuật kém khiến đối phương phải chịu đau đớn đến thế.

Trò chơi vào bụi hái hoa đối với một con ngựa đực mà nói, thừa nhận chính mình kỹ thuật kém còn không bằng một dao giết hắn, nhưng trước kia Ryan chỉ có kinh nghiệm lên giường với phụ nữ mà không có với đàn ông, cho nên sau lần bị Anthony mắng hắn mới biết được, căn bản vốn hiểu biết thông thường trước kia không đủ dùng cho loại không giống người bình thường như hắn, nhưng lại đủ khiến cho một kẻ không chút kinh nghiệm như Hứa Phượng Kinh đau đến không phát sinh nổi dục vọng.

A, thực hối hận quá đi, nếu Thượng đế cho hắn một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ làm đủ tiền diễn, sẽ dịu dàng gấp bội, thực cẩn thận, cam đoan làm cho Kinh yêu dấu của hắn cao trào liên tục, dục tiên dục tử... Không đúng, đây không phải là trọng điểm!? Ryan ngừng lại hình ảnh ngọt ngào trong óc, chán nản cào cào tóc.

Trọng điểm là, Hứa Phượng Kinh căn bản không muốn làm tình với hắn, tuy rằng ngay từ đầu đã lừa gạt được một nửa, nhưng sau đó hắn lại cố chấp làm đến cùng, chắc chắn là đã chọn cho đối phương nổi nóng, ai... Hóa ra hắn bị người dùng súng pằng pằng cho hai phát là tuyệt không oan uổng.

Ryan xoa xoa cằm, có chút đắm chiêu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thầm nghĩ nếu Thượng đế cho hắn một cơ hội nữa, việc cấp bách phải làm hắn là mang súng đi giấu ở nơi không ai tìm được mới đúng.

Bởi vì dưỡng thương kiên giữ bí mật, Ryan khước từ hết thấy các cuộc tiếp khách, chỉ là lúc này lại xuất hiện một vị khách do đích thân lão đại của bang phái người Hoa lớn nhất New York giới thiệu, không nề mặt không xong.

Hơn nữa vừa nghe đối phương thay mặt Hứa Phượng Kinh mà đến, Ryan lúc ấy đã muốn nhảy xuống giường bệnh vọt qua gặp ngay, kết quả bị Anthony cùng Elaine hợp lực dè lại, bởi vì sợ vị thiếu gia này kích động làm vết thương chuyển biến xấu, cho nên tạm một mũi an thần khiến Ryan nằm im không phản kháng, Anthony thay mặt hắn đi tiếp khách.

Địa điểm gặp gỡ là khách sạn mà Tiêu Tuấn Đình đang ở, sau khi hai người đàn ông thông báo họ tên cho nhau, lúc bắt tay bốn mắt nhìn nhau, rất có cảm giác đồng mệnh tương liên.

Ai, thực giống như hai bên cha mẹ vì đứa nhỏ nhà mình có lớn mà không có khôn, nó ỉa bậy ra còn nhọc mình phải đi chùi dít cho nó.

Elaine ngồi ở giữa đảm nhiệm phiên dịch kiêm ghi chép, Anthony vuốt vuốt tay, nói: “Thật xin lỗi, Ryan không thể ra mặt, nó hôn mê đã lâu giờ mới tỉnh lại.”

Tiêu Tuấn Đình cũng không nói nhiều lời, chỉ hỏi: “Các vị tính toán xử lý chuyện này như thế nào?”

Chúng tôi tính toán cái rắm ấy! Cố nén giận, Anthony buồn bực đáp: “Tuy rằng tôi rất muốn đem Hứa Phượng Kinh băm thành trăm mảnh, chẳng qua quyền quyết định nằm trong tay Ryan, hiện tại nó yêu cái thằng kia muốn chết, ngay cả tôi muốn gọi điện thoại mắng tên đó một trận cũng không cho làm.”

Nhìn không ra thằng em vợ tính tình thối nát mất tự nhiên kia còn có mị lực đến mức này, Tiêu Tuấn Đình không khỏi hoài nghi khẩu vị của Ryan, hắn đồng tình nhìn đối phương, nói: “Tuy rằng tôi cũng không có thiện cảm với Hứa Phượng Kinh, nhưng tôi có nghĩa vụ đảm bảo an toàn cho cậu ta, đây cũng là mục đích chuyến đi này của tôi.”

Anthony ngồi thẳng người, nghiêm túc hỏi: “Anh có quan hệ như thế nào với cái tên đó?” Ryan à, thằng bé đáng thương này, chẳng lẽ tình địch của cháu xuất hiện!?

“Điều này...” Tiêu Tuấn Đình trầm ngâm một lát, nói: “Cậu ta là em trai của người yêu tôi.”

“Hả?” Anthony trong mắt toát ra vài phần khâm phục, hỏi: “Người yêu của anh tính tình cũng giống cái tên đó sao?”

“Làm sao có thể như thế được?” Tuy rằng đều là băng sơn cao xa ngàn dặm, song Phượng Uyên của anh thực dịu dàng lại bao dung, không giống cái thằng nhỏ kia, cay sắc như bột hồ tiêu.

“Tôi hiểu được.” Anthony càng thêm xác định cuộc chiến tình yêu này của thằng cháu sẽ vô cùng gian khổ, nếu nó chưa đập mặt vào tường thì chưa chịu quay đầu lại, đối với Hứa Phượng Kinh còn ôm tâm tư gian tà mãi không thôi, thân là bậc cha chú của nó anh đành đóng vai người xấu mà làm chuyện này đến cùng, “Lại nói, Ryan cũng có chút trách nhiệm, hơn nữa ngoài tôi và Elaine, không có bất cứ tin tức nào về chuyện này bị lọt ra ngoài, tôi có thể cam đoan với anh một việc, chỉ cần Hứa Phượng Kinh thành thành thực thực ở lại Trung Quốc, không uy hiếp đến an toàn của Ryan, tôi sẽ không tìm cậu ta báo thù.”

“Tốt, hy vọng anh có thể hết lòng tuân thủ giao ước.” Tiêu Tuấn Đình bắt tay với anh, Anthony lấy ra chiếc cúc áo đưa cho anh ta, nói: “Đây xem như cam đoan.”

Đàm phán chấm dứt, quá trình đơn giản đến mức làm cho người ta khó tin, Tiêu Tuấn Đình mở champagne, ba người bắt đầu nói chuyện phiếm, từ sự bức tức của Anthony lấy được không ít thông tin về Ryan, cảm tình quý trọng lẫn nhau cùng với cảm giác vui sướng khi người gặp họa, giống như ở Hoàng Hạc lâu xem lật thuyền, phát sinh một cách tự nhiên, ba người đồng thời nâng chén, vì Ryan chúc phúc.

Thời gian đã không còn sớm, Anthony đứng dậy tạm biệt, trước khi đi còn hỏi một câu: “Người Trung Quốc có phải có câu ngạn ngữ “Đại nan bất tử, tất hữu hậu phúc”?”

“Đúng vậy.” Tiêu Tuấn Đình tặng anh ta một nụ cười trấn an, không nói thêm với Anthony, còn có câu ngạn ngữ là “Phúc vô song chí, họa bất đan hành”.**

Chú thích:

*Đại nan bất tử, tất hữu hậu phúc (,): Đại nạn không chết tất sau này sẽ gặp hạnh phúc.

**Phúc vô song chí, họa bất đan hành (,): nghĩa như câu “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”.

5. Chương 5

Tâm tình của Hứa Phượng Kinh có thể nói là ngũ vị tạp trần, sau khi biết được tin Ryan còn sống, tâm đang treo lơ lửng rốt cục đã có thể hạ xuống, thở mạnh một hơi, trong lúc nhất thời cũng không buồn quan tâm xem, chính mình vì cái gì phải nhớ cái tên phạm tội cường gian kia.

Cám ơn trời đất đã giúp Ryan lượm về một cái mạng chó, anh cũng sẽ không phải vì chuyện lỡ tay giết người mà ngày ngày áy náy.

Không nghĩ tới việc này được dẹp yên dễ dàng như vậy, mà ra mặt đả phá lại là cái tên đáng ghét kia, khiến lòng anh dâng lên cảm giác khó chịu, nhưng chuyện phía sau còn đả kích hơn kia, cái tên đáng ghét đó vậy mà lại có loại quan hệ ấy ấy với anh hai anh, còn mặt dày bắt anh gọi hắn là “chị dâu”, hại Hứa Phượng Kinh rất muốn quăng bàn đánh người.

Chẳng lẽ đàn ông nhà họ Hứa bọn họ đều bị nguyên rửa sao? Anh thì tốt rồi, bị Ryan quán lấy một lần liền đường ai nấy đi, còn anh hai anh thì nửa đời sau nhất định sẽ bị cái tên mặt dày Tiêu Tuấn Đình kia quán chặt không tha, thực chẳng khác nào ở tù chung thân!

Tuy nhiên, nếu Hứa Phượng Uyên không đem khối ngư bì đường kia đuổi ra khỏi nhà, thì em trai như anh cũng không có lý do nào phản đối, hơn nữa để thuận tiện cho cả hai bên, anh đã rời khỏi nhà anh hai, đến ở tại một ngôi nhà ngay sát bên cạnh, đây coi như là một trong những phúc lợi dành riêng cho hiệu trưởng.

Nhậm chức mới được mấy tháng, năng lực công tác cùng vóc dáng tướng mạo thuộc hàng thượng đẳng của Hứa Phượng Kinh khiến tên tuổi anh trong trường lên nhanh như điều gặp gió, mạng nội bộ của trường còn có một tên nhảm chán nào đó lập cuộc bình chọn mỹ nam, kết quả anh là một trong ba chàng đẹp trai được hâm mộ nhất trường, tuy nhiên chàng trai này tính cách còn lạnh lùng hơn cả Hứa Phượng Uyên, vẻ ngoài kiêu ngạo càng khiến người ta tuy tôn kính mà không dám lại gần, càng không một ai cả gan quán quít dây dưa không rõ.

Cuộc sống bình yên, đúng là điều anh cần, Hứa Phượng Kinh như trút được gánh nặng, tinh thần đều tốt lên rất nhiều, mỗi ngày tan tầm về, có khi cùng anh hai ăn uống chè chén vui vẻ, hoặc cùng Tiêu Tuấn Đình cãi lộn châm chọc lẫn nhau, ngày ngày trôi qua thanh thản nhàn nhã, ung dung tự tại.

Về phần Ryan, vẫn thường thường quấy rầy anh trong những giấc mơ, hình ảnh so với trước kia ngày càng đa dạng hơn nhiều, không còn mang bộ dạng oán quỷ toàn thân đầy máu tươi, cảnh tượng cũng đổi thành buổi tối hôm bọn họ vừa mới biết nhau, Ryan bưng bánh sinh nhật của anh bảo anh nói ra ước nguyện, rồi đến những bó hoa tươi được gửi tới liên tiếp, những câu tán tỉnh ngọt ngào qua điện thoại, những hình ảnh không rõ đầu cuối đan xen hỗn độn, cứ như vậy thi nhau xuất hiện.

Tính ra, thời gian anh và Ryan gặp mặt thực sự rất ít, “Giao tình” lại khắc sâu đến mức muốn quên cũng quên không được.

Anh vốn là người lòng dạ hẹp hòi lại mang hận trong lòng, đối với hành vi dâm dục của tên khốn Ryan đương nhiên hận thấu xương, sở dĩ hiện tại đã không còn canh cánh trong lòng, hoàn toàn là bởi vì nhân duyên của cái tên kia so với mình còn tồi tệ hơn nhiều.

Cách xa nhau nửa vòng trái đất, đối với cả hai người đều rất an toàn, Hứa Phượng Kinh căn bản nghĩ mình sẽ không bao giờ trở lại đất nước ấy nữa — lời hứa hẹn của nhà Steinmetz xem ra cũng chỉ tốt đẹp có giới hạn mà thôi, anh cũng không định vượt qua nó để tự tìm phiền toái cho mình.

Nhưng một năm sau, khi anh tình nguyện chạy thẳng ra sân bay, đã không còn tâm trí lo lắng xem có bị báo thù hay không nữa, máy bay vừa hạ cánh liền gọi ngay một chiếc taxi đến bệnh viện, trong lòng lửa nóng cuộn cuộn tựa gió bão.

Sau khi nhận được tin tức anh liền tập tức khởi hành, một khắc cũng không chậm trễ, nhưng khi đến được bệnh viện, vẫn không kịp gặp mặt Maria lần cuối.

Maria đối với anh từ trước đến nay luôn quan tâm chăm sóc, con người nhân từ ấy lại đột ngột bước đến điểm cuối đoạn đường đời do một cơn ngồi máu cơ tim, Hứa Phượng Kinh nắm lấy đôi bàn tay lạnh như băng của bà, nước mắt cứ thế tuôn xuống như mưa.

Anh bao giờ cũng dễ mất đi, bao giờ cũng bị bỏ lỡ, ngay cả cơ hội tiễn đưa cuối cùng cũng không có, người anh vô cùng coi trọng liền như vậy bỗng nhiên rời xa anh.

Bi thương cùng hối hận bao trùm lên anh, nếu không phải anh quá nhát gan và yếu đuối, sẽ không đến mức cứ sau nhiều lần mất mát rồi mới hối tiếc không kịp.

Lễ tang hôm đó đưa tiễn trong cơn mưa, Hứa Phượng Kinh không mang theo ô, vẻ mặt lạnh lùng, từ đầu đến cuối không nói một lời nào, mưa làm ướt tóc anh, theo hai má chảy xuống, ai không chú ý sẽ không nhận ra anh đang rơi lệ.

Linh cữu được chôn cất xong xuôi, Hứa Phượng Kinh thật cẩn thận đặt một bó hoa bách hợp lên bia mộ, lặng yên cầu nguyện cho linh hồn người đã khuất mãi mãi được hưởng hạnh phúc trên thiên đường.

Sau khi lễ tang chấm dứt, nhân viên nhà tang lễ cũng đã rời đi, Hứa Phượng Kinh đứng trước mộ phần thêm một lát, vừa xoay người định ra về, lại đột nhiên phát hiện một người mà anh không bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy vào lúc này.

Ryan đang cầm ô đứng ở bên đường, thực hiển nhiên là đang chờ anh, Hứa Phượng Kinh cả người phát run, căn bản không rảnh nghĩ đối phương vì cái gì lại xuất hiện nơi đây, liền vụt qua hung hăng đâm cho hắn một phát.

Ryan rên một tiếng, khoe miệng tràn ra tơ máu, tròng mắt Hứa Phượng Kinh hồng hồng, khàn giọng quát: “Đều là lỗi của anh! Anh vì sao không chết đi!?”

Nếu không có hắn, cuộc sống của mình dù nhạt nhẽo vô vị đến mấy cũng tốt hơn bị khuấy động liên tiếp lên như thế, nếu không phải trước kia bản thân nhất thời suy nghĩ không kĩ lại tiện tay cứa cái tên sao chổi này, làm sao sau đó có thể bị bức đến tiến thoái lưỡng nan, phải vội vàng hoảng hốt rời đi?

Ryan giữ chặt cổ tay anh, cười đến vài phần thê lương, nhẹ giọng nói: “Tôi chết em cũng sẽ không hạnh phúc đâu, Phượng Kinh.”

Phần nộ bao giờ cũng dễ dàng phát tiết, mà sợ hãi lại thực khó trong khoảng thời gian ngắn biến mất, Hứa Phượng rất nhanh tỉnh táo lại, ý thức được mình không nên lặp lại sai lầm quá khứ, không biết sống chết đi trên chọc dĩa thú này, cả người anh phát run, cổ sức vùng vẫy khỏi nắm giữ của Ryan, cướp đường mà chạy.

Chật vật tiến vào trong xe, sau đó nặng nề đóng cửa xe, Hứa Phượng Kinh ngồi phịch ở ghế trước, từng ngụm từng ngụm thở dốc, quần áo ướt đầm lạnh buốt dán lên người, rét lạnh cùng sợ hãi mãnh liệt khiến hai hàm răng run lập cập không ngừng, nhưng anh không dám dừng lại, sợ đối phương đuổi theo, đôi tay bị đông lạnh đến cương cứng của Hứa Phượng giữ chặt vô lăng, bắt đầu phóng xe chạy như bay.

Chủ nhân mất đi, căn nhà càng thêm quạnh quẽ, đóa hoa trên bàn trà có chút héo, Hứa Phượng Kinh thay nước cho bình hoa, chậm rãi thông thả đi lên lầu, từng bước từng bước thực nặng nề.

Phòng anh vẫn giữ nguyên không chút thay đổi, sạch sẽ chỉnh tề, mở cửa sổ, vài hạt mưa phún nhẹ nhàng bay vào, không khí ẩm lạnh mà trong lành, cây phong trước cửa sổ lại cao thêm một chút, phiền lá đã nhuộm sắc thu, anh ngồi bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn cảnh sắc bên ngoài, giống như ảo giác đang trở lại những ngày tháng trước kia.

Tiếng chuông điện thoại sắc nhọn cắt ngang suy tư của anh, trong gian phòng yên tĩnh càng thêm vang vọng, Hứa Phượng Kinh về mặt đỡ tiếp nhận điện thoại: “Ai vậy?”

“Kinh? Không nghĩ tới anh đang ở nhà.” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm của một phụ nữ trẻ tuổi, “Tôi là Elaine, còn nhớ tôi không?”

Hứa Phượng Kinh cau mày suy nghĩ một chút, mới nhận ra cô là ai, tâm tình thoáng chốc sa xuống một tầng, hỏi: “Có chuyện gì?”

“A.....” Elaine thấy anh đang khó chịu, liền nói ngắn gọn: “Là thế này, khi Maria ở bệnh viện có một khoảng thời gian bà ấy tỉnh táo, bảo tôi chuyển đến anh một câu này, “Tim ở nơi nào, đó chính là nhà của anh”, bà ấy cứ lặp đi lặp lại một câu, “Tim ở nơi nào.....””

“Ừ ừ!” Hứa Phượng Kinh cố gắng tiêu hóa lời cô nói, càng nghe càng thấy không thích hợp, “Cô làm sao lại biết Maria?”

“Ô? Anh không biết sao? Thời điểm bà phát tác vẫn là Ryan lái xe đưa bà đến bệnh viện,” Elaine hiển nhiên cũng lấp bắp kinh hãi, thấp giọng hỏi nhỏ: “Tên kia không nói cho anh biết ư? Trong một năm nay anh ta thường xuyên đến thăm bà ấy, còn có.....”

Hứa Phượng Kinh dập tắt điện thoại, không thể tin những gì mình vừa nghe, anh nặng nề ngã ngồi trên giường, tim đập bang bang trong lồng ngực.

Bầy! Đây nhất định là bầy của Ryan! Hắn đang lợi dụng Maria để dụ mình mắc câu!

Trong óc loạn thành một mớ bòng bong, anh khổ sở ôm lấy đầu, chậm rãi đi đi lại lại trong phòng, nỗ lực từ mớ suy nghĩ rối rắm ấy rút ra được đầu cuối rõ ràng, nhưng càng nghĩ càng đau đầu, Hứa Phượng Kinh thôi không hành hạ não bộ nữa, đi xả nước ấm tắm rửa, thay áo ngủ, cả người run run tiến vào trong chăn, quyết định cho thể xác và tinh thần mỗi một tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Vừa mới tỉnh lại, đã là nửa đêm, mưa vẫn không ngừng rơi, trong không khí tràn ngập hơi nước nhàn nhạt, ánh mắt Hứa Phượng Kinh sau khi thích ứng được với bóng tối, nhìn thấy một bóng người lặng yên đứng bên giường, giữa đêm mưa lạnh thực vô cùng dọa người, anh rút người vào trong chăn, thấp giọng hỏi: “Ryan?”

Trừ Ryan, anh không nghĩ ra ai khác lại giống đĩa hút máu người đến thế, cắn vào rồi liền không bao giờ chịu buông ra.

Ryan vặn sáng đèn ngủ đầu giường, đứng trước giường, cúi đầu hỏi: “Em có khỏe không?”

Hứa Phượng Kinh yếu ớt xoa xoa thái dương, châm chọc nói: “Anh luôn xuất hiện ở thời điểm vô cùng thích hợp.”

Một người đứng một người nằm, hai mắt nhìn nhau, câm lặng nhìn nhau, Hứa Phượng Kinh nắm chặt tay dưới chăn, ngộ nhỡ tên này lại nổi thú tính, anh phải làm sao bây giờ?

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, tội phạm hiếp dâm với tội phạm giết người ở cùng một phòng, dường như không ai cần tiếp kiếm dầu đèn thì phải.

Ryan hai tay nhét trong túi quần, về mặt nhân nhả nhìn anh, nói: “Tôi còn nghĩ em sẽ giống như một con thỏ nhỏ kinh hoàng nhảy dựng lên chạy trốn.”

Con mèo nằm dưới miệng dã thú, còn có thể trốn chạy được nữa sao? Hứa Phượng Kinh hừ lạnh một tiếng, nói: “Hy vọng anh không vì vết sẹo lạnh lặn rồi liền quên đau.”

Nếu hai phát súng kia còn không khiến Ryan rút ra bài học, tên này thực sự là bản tính thú vật đến không thuốc nào chữa được.

Ryan ngồi xuống bên giường, cũng đoán trước được Hứa Phượng Kinh sẽ càng rút về phía sau, đáy mắt hiện lên vài phần sợ hãi, mu bàn tay hắn khẽ chạm vào trán đối phương, dịu dàng hỏi: “Có thể nói chuyện không?”

“Không.” Hứa Phượng Kinh khẩu khí cứng nhắc đánh bay cái tay kia, Ryan mỉm cười, lại hỏi: “Vây, em định xử lý căn nhà này thế nào?”

Hứa Phượng Kinh vô tình buông xuống phòng bị, liền hồi đáp: “Quyên tặng cho hội từ thiện, dù sao chỉ vài ngày nữa tôi phải về nước.”

“Kỷ niệm của nhiều năm như vậy, em bỏ được sao?” Ryan không nghĩ tới anh lại tuyệt tình thế. Hứa Phượng Kinh cúi đầu, lẩm bẩm: “Hồi ức lại không thể mang theo, người mất, giữ lại những thứ này chỉ càng thêm đau lòng mà thôi.”

“Tôi hiểu.” Ryan gật đầu, “Tôi sẽ giúp em liên hệ hội từ thiện.”

“Không cần anh quản.” Hứa Phượng Kinh đành mặt lại, cuối cùng cũng giác ngộ, không thêm nói chuyện với hắn nữa, vén chăn xuống giường, ở trong phòng sờ đông sờ tây, trong lòng vẫn là có chút tiếc nuối khó buông.

Hồi tưởng mười năm qua Maria quan tâm săn sóc đến anh, lại nhin không được cay cay sống mũi, đôi mắt cũng theo đó đỏ lên, quay đầu nhìn Ryan, không khỏi cảm thán đời người thực biến đổi khôn lường, người anh coi trọng lại từng bước từng bước rời xa anh, bản thân mất đi người bầu bạn trong cuộc sống tẻ nhạt này, giờ chỉ còn mình anh lẻ loi cô quạnh, lãng đãng thần thơ giữa dòng đời.

Có lẽ đêm mưa hiu hắt thực có tác dụng đẩy bi thương cùng tuyệt vọng trong con người lên đỉnh điểm, từng ngọn sóng đau đớn theo nước triều dâng tràn lồng ngực, hương vị thê lương này khiến anh thực muốn phát điên phát cuồng lại bất lực thần thờ muốn lãng quên tất cả, cảm giác suy kiệt đến tận cùng.

Tim ở nơi nào, đó chính là nhà của anh. Nhưng anh không cần tim, cũng không cần nhà, không cần tim sẽ không cảm thấy đau như vậy, không có nhà sẽ không phải đối mặt với loại cô đơn trống rỗng này.

Tim của một người, nhà chỉ một người, quá hiu quạnh, cũng quá lạnh lẽo.

Ngày thường chưa từng lưu giữ sự hiu quạnh trong lòng, vậy mà nháy mắt trời đất đảo lộn, núi vỡ biển trào, cơ hồ chìm anh xuống đáy vực sâu, tựa người chết đuối khẩn cấp muốn bắt lấy khối gỗ đang trôi, Hứa Phượng Kinh giống cái xác không hồn đến trước mặt Ryan, mặt mày dờ dẩn hỏi: “Anh muốn làm phải không?”

“Sao?” Ryan lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn hắn, “Tôi tưởng em hận tôi.”

“Đúng vậy, cho nên tôi càng không ngại hận anh thêm chút nữa.” Hứa Phượng Kinh vẻ mặt nôn nóng, kích động giật xuống áo sơmi, nói: “Anh không cần sợ, trong phòng này không giấu súng đâu.”

Phép khích tướng đối với dã thú mà nói, không nghi ngờ gì chính là phương pháp tốt nhất, Ryan tựa hồ đối vô đề con lập tức áp đảo anh lên giường, hung hăng ôm anh, nhưng khi cúi đầu hôn môi anh động tác lại dịu dàng cực điểm.

Hứa Phượng Kinh nhắm mắt, càng không ngừng run rẩy, cắn răng thừa nhận nụ hôn của Ryan.

Cô độc, còn có cái gì phải bận tâm nữa đây? Nếu thân thể bị xâm phạm đau đớn có thể khiến anh quên đi bi ai trong lòng, như vậy anh tình nguyện đưa chính mình đến dưới móng vuốt dã thú, chẳng sợ bị thương hay đổ máu, thân xác này bị chơi đùa đến tan nát cũng không quan trọng, chỉ cần lồng ngực đừng nhức nhối như thế nữa.

Hai tay Ryan rắn tựa kim sắt, gắt gao ôm anh vào trong ngực, nhanh đến mức khiến anh sắp hít thở không thông, hai thân thể dán chặt vào nhau không chừa một kẽ hở, cách một lớp quần áo, nhiệt độ nóng cháy của cơ thể kia bao vây lấy anh, thân thể cường tráng mang đến cảm giác áp bách mãnh liệt, chân mày Hứa Phượng Kinh nhíu chặt, ngón tay theo bản năng nắm chặt ga giường.

Anh đáng nhẽ phải thực sợ hãi, chính là khi Ryan ôm lấy anh, sợ hãi trong tim ngược lại dần dần tiêu tán mất, khiến cho anh lâm vào mơ hồ khó lý giải —— chẳng lẽ loại chuyện này cũng giống như bị thủy đậu, dính phải một lần rồi liền miễn dịch?

Nụ hôn nhẹ nhàng tựa chiếc lông chim mỏng manh mềm mại rơi xuống mặt nước, từ trán đến hai má, cuối cùng mút nhẹ bờ môi anh, đây đưa một lát, đến khi Hứa Phượng Kinh đã chuẩn bị tốt cho một đêm tình

cường loạn, Ryan đột nhiên nhấc người dậy, một tay mơn trớn má anh, thấp giọng nói: “Cùng một sai lầm, tôi sẽ không phạm phải lần thứ hai.”

Hứa Phượng Kinh ngạc nhiên mở mắt, bất giác nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhưng trong lòng lại tràn ngập nghi hoặc, anh do dự mấy lần, khó khăn mở miệng nói: “Có phải anh thấy tôi thực ngu xuẩn không?”

“Không.” Ryan cười cười, nghiêm túc nhìn anh, nói: “Kinh, không cần lại thử lợi dụng tôi để giải trừ sầu muộn trong em, hậu quả trên chộc tôi em gánh không nổi đâu, bé yêu, không nên tính toán lợi dụng bất luận kẻ nào.”

“Tôi không thể!” Hứa Phượng Kinh theo trực giác phản bác lại, Ryan điểm nhẹ trán anh, nói: “Em đang quyến rũ tôi đó, Kinh, đừng đem tình yêu cùng dục vọng của tôi trở thành công cụ thương tổn chính mình.”

Hứa Phượng Kinh con mắt hồng hồng trừng hấn, hỏi: “Ý của anh là, một năm trước tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi?”

“Không, là của lỗi của tôi.” Ryan tựa như đồ con nít vỗ nhẹ vai lưng anh. Một năm trước hấn kích động ngang ngược không biết chừng mực, một năm sau, hấn đã có đủ lý trí để không chế dục vọng của chính mình, cũng đủ thành thực để sử dụng phương pháp dụ dỗ nhất theo đuổi người mà hấn yêu nhất.

Hứa Phượng Kinh nhất thời nghẹn lời, hồi tưởng lại thời điểm bất mãn khi ấy, gượng gạo thừa nhận với chính mình rằng bản thân cũng có chút trách nhiệm —— ôm đã thú sủng ảm, xứng đáng bị cắn đến thương tích đầy mình.

“Anh giống như..... đã thay đổi rất nhiều, so với trước kia thực sự khác biệt.” Thân thể cứng ngắc của Hứa Phượng Kinh rốt cục thả lỏng, ngay cả ngữ khí cũng mềm mại hơn rất nhiều, Ryan hôn lên tay anh, nói: “Cảm ơn lời khen của em.”

“Đừng hy vọng tôi sẽ xin lỗi.” Anh ý chừng muốn xem nơi Ryan bị trúng đạn khi ấy, Ryan hiểu ý, liền kéo tay anh tiến vào trong vạt áo của mình, làm cho Hứa Phượng Kinh cảm giác được vết sẹo tròn tròn kia. Nhìn về mặt mâu thuẫn của đối phương, hấn thấp giọng nở nụ cười, nói: “Tôi vĩnh viễn cũng không trách em, Kinh, em không cần vì thế mà áy náy.”

Hấn thật sự giống như trở thành một người khác vậy, hiện tại ở chung một chỗ bỗng trở nên thoải mái, Hứa Phượng Kinh hoài nghi nhìn hấn, có chút khó chấp nhận sự thật, bản năng cảm thấy cái tên này nhất định là đang khoác da để gạt người, không được tự nhiên quay mặt đi, nói: “Anh trở về đi, không có việc gì đừng đến làm phiền tôi.”

“Tôi không đi, tôi đi rồi sẽ không có ai ở cùng em.” Ryan lại lộ ra bản chất bá đạo mọi khi, ôm quần lấy anh như bạch tuộc, Hứa Phượng Kinh giống như bị chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng, khóe mắt hình như có ánh nước thoáng ẩn hiện, Ryan kéo chần bực kín cả hai người lại với nhau, hòa tan anh vào cái ôm ấm áp của hấn, nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ đi nào, ngủ ngon.”

Sau đó không thềm phân bua gì thêm, liền hôn anh chúc ngủ ngon, rồi vươn tay tắt đèn, Hứa Phượng Kinh chưa kịp tỏ ý phản đối, đầu đã bị ấn vào ngực hấn, Ryan dùng cả tay lấn chân, đem anh ôm kín không chừa chỗ nào.

Hứa Phượng Kinh ngáp một cái, nghe tiếng tim đập bình thản của người đàn ông này, không biết vì cái gì, tâm tình của mình cũng dần dần trở nên bình tĩnh, anh khép mắt lại, bị một mối chi phối thân thể, không bao lâu, liền rúc vào ngực Ryan nặng nề ngủ.

Một đêm trôi qua, hai người chung chăn chung gối lại ngủ thực bình yên vô sự, sáng sớm tỉnh lại, đã không thấy Ryan đâu.

Tạnh mưa rồi, nắng sớm ấm áp chiếu qua khung cửa sổ, khiến người ta cảm thấy thực khoan khoái dễ chịu.

Không cần soi gương cũng biết là hiện mắt đã sưng húp lên, ngày hôm qua giống như tuôn hết nước mắt của cả một đời người, tâm tình giờ đây dĩ nhiên không thể nào thoải mái, bị thương đối với người đã khuất vẫn còn đó, nhưng cũng đã dịu xuống nhiều lắm, không đến mức sẽ khoét thêm sâu não vào tim anh nữa.

Vốn muốn dùng Ryan để lấy độc trị độc, không nghĩ tới độc được lại biến thành thuốc giảm đau, ngay cả Hứa Phượng Kinh cũng muốn làm rõ vì sao lại thành ra như vậy —— ban đầu chính là cảm hận hấn, chán

ghét hẳn, coi hẳn thực chẳng khác nào con gián, vậy mà đêm qua, lại có cảm giác hoàn toàn bất đồng, tuy rằng không thể lý giải rõ ràng, nhưng là bản năng cơ thể sẽ không gạt người —— đã thú cần phải cẩn thận đề phòng vậy mà lại nằm trong lòng ngực hẳn ngủ không mộng mị.

Nguyên do là bởi vì Ryan đã cải tà quy chính sao, hay là tìm mình bị thời tiết cuối thu này làm cho mềm yếu đi rồi?

Nằm trên giường trong chốc lát, Hứa Phượng Kinh đứng dậy tắm rửa, mắt quả nhiên sưng to như quả hạch đào, dùng khăn lạnh đắp mặt cũng vô dụng, anh không thêm quần áo nữa, liền thay quần áo đi xuống lầu.

Hương cà phê lan tỏa khắp gian phòng, khiến dạ dày anh lục đục kêu gào, Ryan đang bận rộn trong bếp, nhìn cảnh người đàn ông cao to lực lưỡng cầm củi nấu nấu nướng nướng, Hứa Phượng Kinh thực không biết diễn tả cảm xúc trong lòng mình hiện giờ là mùi vị gì nữa.

Nếu Ryan là phụ nữ, lấy làm vợ xem ra cũng không phải ý kiến tồi, anh ngồi xuống trước bàn ăn, bị loại cảnh tượng quỷ dị này làm cho bật cười.

Không nghĩ tới tâm tình một người có thể biến đổi nhanh như vậy, một năm trước còn hận không thể thiêu hẳn thành tro bụi, hiện tại thể nhưng lại có thể chung sống hoà bình dưới một mái nhà, không khí giăng co giương cung bạt kiếm đã biến mất không thấy tăm hơi, hai người bọn họ từng khiến đối phương phải nếm trải khổ đau, lại có khả năng ở tình huống này tĩnh táo, lý trí, bình tĩnh đối diện với nhau, thật không biết là bọn họ thần kinh quá thô hay là được ăn cơm thì liền quên từng bị ăn đòn.

“Bữa sáng lập tức xong rồi đây, em uống sữa trước nhé.” Ryan quay lại gạt đầu chào buổi sáng với anh, bắt gặp nụ cười nhẹ bên môi Hứa Phượng Kinh, hẳn nhìn đến ngây dại, làm rơi cả cái muối trong tay.

Là hẳn hoa mắt, hay là thượng đế rủ lòng thương xót? Hẳn không dám nghĩ đời này còn có thể được nhìn thấy Kinh nở nụ cười.

Một cổ mùi khét lẹt bốc lên, Hứa Phượng Kinh vỗ vỗ cái bàn, trách mắng: “Ấy ấy, trứng cháy mất rồi kìa!”

“Ui da.....” Ryan chật vật tắt bếp, đem quả trứng đã bị cháy thành than đổ vào thùng rác, đập một quả trứng khác vào chảo, lại nhìn không được quay đầu nhìn anh một cái, Hứa Phượng Kinh xoa xoa mí mắt bị sưng, lẩm bẩm một câu: “Thực sự là ngu ngốc mà.”

Ryan thể nhưng nghe được, nhanh nhẩu cãi lại: “Em mới ngốc ấy.”

Không hề có ý đầu võ mồm với hẳn, khiến anh có chút ngẩn người. Ngồi ngây ra trong chốc lát, Hứa Phượng Kinh mở tủ lạnh lấy ra hai cục đá, dùng khăn mặt bọc lấy đắp lên mắt, hi vọng có thể phần nào giảm chút sưng, không muốn bộ dạng mình trông quá kì quặc.

Ryan bưng bữa sáng đặt lên bàn, còn sẵn sọc dưa sandwich đến bên môi anh, Hứa Phượng Kinh ảo não buông khăn mặt, đoạt lấy bánh tự mình ăn.

Quan hệ của bọn họ chưa hòa hợp đến nỗi còn bón cho nhau ăn đấy chứ?

Ryan cười cười lấy lòng, ngồi xuống đối diện anh, nhìn cốc của anh trống không, lại ân cần đổ đầy sữa vào, Hứa Phượng Kinh liếc hẳn một cái, muốn nói một câu cảm ơn, lại cố gắng đến mặt đỏ tai hồng cũng không nặn ra được một chữ, liền dứt khoát không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu ăn ăn.

Không khí trầm mặc xấu hổ lại có tác dụng giúp tiêu hóa hết bữa sáng, Ryan dọn bàn ăn, bưng tới một tách cà phê nóng hổi, Hứa Phượng Kinh lặng lẽ tiếp nhận, hạ quyết tâm làm một cái miệng hồ lô đóng kín —— kỳ thực là không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng vẫn là Ryan phá vỡ trầm mặc: “Kinh, em muốn nghe chuyện của tôi không?”

A..... Cặp mắt xanh lam dịu dàng mà đa tình kia, làm cho người ta không đành lòng từ chối, Hứa Phượng Kinh trời sinh ăn mềm không ăn cứng, không nỡ ác tâm cự tuyệt, đành phải gạt đầu có lệ, nói: “Anh muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Ryan tham lam nhìn gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng của anh, âm thanh trầm thấp lại mang theo lơ đãng đầy mê hoặc, đem toàn bộ bức họa cuộc đời hẳn từ khi còn đỏ hỏn chậm rãi trải ra, trước mặt Hứa Phượng Kinh không hề giấu giếm bất luận điều gì.

6. Chương 6

Kỳ thực mọi nhà giàu lắm thế lực đều có cùng một câu chuyện nhằm chán cũ rích y chang nhau, sinh ra trong loại gia đình như thế Ryan quả là vô cùng bất đắc dĩ.

Ông nội hần —— bị con cháu trong nhà không hèn mà gặp cùng lằng lằng gọi ông là “Lão già” —— cả đời sáu lần kết hôn, người tình vô số, con riêng cả một bầy đàn, bởi vì trên làm thì dưới phải học hỏi, nên bố Ryan cùng tất cả các cô chú của hần, một đám đều phong lưu có tiếng bên ngoài, ba ngày hai lượt lên mặt báo làm trò cười cho thiên hạ, khi Ryan sinh nhật mười sáu tuổi nhận được quà là một tá bao cao su cùng một cuốn cẩm nang những bí quyết tán gái, trên thực tế hần khi đó đã sớm đem đồng trinh hiến cho một nữ minh tinh kiều diễm rồi, mấy cái bí quyết tán gái kia được thuận tay ném vào thùng rác.

Cái gọi là Trường Giang sóng sau dề sóng trước, thế hệ sau so với thế hệ trước càng phóng túng hơn, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, kết quả tạo nên một cuộc sống buông thả vô bờ bến của một tên công tử nhà giàu, một con ngựa được không cái gì không chơi, bên cạnh việc tận hưởng lạc thú còn tồn tại một nguyên tắc tối cao, hợp ý liền theo đuổi, đuổi tới rồi áp lên giường, chơi chán thì vứt, y vào thế lực gia đình hùng hậu cùng ngoại hình anh tuấn xuất chúng, rong chơi hết bụi hoa này đến bụi hoa khác. Elaine từng không dưới một lần cảnh cáo hần sớm muộn gì cũng chết vì AIDS, song cũng may là hần biết tình trường lắm phiêu lưu, trăng hoa cần cẩn thận, công tác phòng hộ coi như chu toàn, đến nay không nhiễm phải quái bệnh nào nhìn không ra hình người, cũng không để rơi rớt giống nòi tạo ra đứa con riêng chạy theo đuôi hần gọi bố ơi.

Hứa Phượng Kinh nghe xong cực kỳ khó chịu, ý thức người bị hại bắt đầu dâng lên —— Con mẹ nó, anh phong lưu thành tính là chuyện nhà anh, dám giờ nham múa vuốt trên đầu ông đây, muốn chết!

Xúc động muốn mắng người khiến yết hầu anh thực ngứa, mĩa mai nói: “Sao đến bây giờ anh vẫn chưa cặn tỉnh mà chết nhỉ?”

Câu này là ý gì thế? Hần tuy rằng rất chăm chỉ đổi bạn giường, nhưng số lần lên giường vẫn ở mức bình thường đối với một người đàn ông trẻ tuổi thôi mà!

Về mặt Ryan có chút sấp nhện không nổi, nhỏ giọng nói: “Từ —— từ sau lần đó, một năm nay anh vẫn chưa làm lần nào đâu.....”

Có lẽ là sâu trong tiềm thức muốn tu thân dưỡng tính, hơn nữa trong lòng chỉ có mình Hứa Phượng Kinh, khiến hần mất hứng thú với lối sống trước kia, bắt đầu trở nên an phận thủ thường, Elaine trước kia vẫn phải giúp hần xử lý mấy chuyện phong lưu nay lại đột nhiên thiếu đi nhiệm vụ hạng đầu này, nhất thời cũng thực khó thích ứng.

Làm cho một tay ăn chơi bỗng trở thành trai phòng không, lại còn nghiêm cẩn thủ thân như ngọc, sức mạnh của tình yêu thật sự là cường đại đến khủng bố, đáng tiếc người được yêu lại không hề cảm kích, mở miệng ra liền mắng: “Liên quan gì tới, anh bị như thế là đáng đời lắm! Sớm nên có người cho anh bài học mới phải, lúc trước không bắn rớt cái mạng anh thật sự là đáng tiếc mà.”

Ryan bị mắng đến đỏ mặt, nghĩ thầm rằng anh mà chết thì tương lai hạnh phúc của chúng ta phải làm sao bây giờ, nhưng mà hần cũng không dám nói ra, đành phải gật gật đầu tiếp thu.

Hứa Phượng Kinh tưởng tượng tới chuyện đêm đó liền bốc hỏa, không kiên nhẫn nói: “Nếu anh còn định tiếp tục khoe khoang chiến tích tình ái của anh, vậy thì mời anh lập tức câm miệng, cút.”

Anh nào dám khoe ra chứ!? Ryan có chút tủi thân, song nhìn đến Hứa Phượng Kinh lạnh đến mức có thể dùng ánh mắt đóng băng toàn bộ xương cốt người ta, quyết định thức thời nói nhanh vào vấn đề chính.

Gia tộc của hần như vậy, ngoại trừ các thành viên bên ngoài trăng hoa phè phỡn, những người lòng dạ hiểm độc cũng không ít, mặt ngoài tuy rằng vô cùng hòa thuận, thân thiết như mật ngọt mía lùi, sau lưng lại giống như tất cả những nhà giàu có danh giá khác, lừa gạt đấu đá lẫn nhau, tranh giành di sản, giành giật cổ phần công ty, tranh đua quyền kế thừa, ủng hộ các chính khách lập trường bất đồng, để cho các thành viên ganh đua âm thầm phá hoại lẫn nhau, loại tiết mục này hần từ nhỏ đến lớn được thấy còn nhiều hơn ăn cơm, cho nên ngoài một đám giáo sư vây quanh truyền đạt kiến thức học cho hần, còn có huấn luyện viên chuyên biệt dạy đấu vật, tán thủ, bắn súng, ngay cả bị trói làm thế nào để thoát ra, làm sao để chạy

trốn, cách tháo mối buộc dây thừng, phá khóa, gỡ bom đều chỉ bảo hẩn cẩn thận tỉ mỉ, từ ấu thơ đến niên thiếu của Ryan có thể nói là muôn màu muôn vẻ, mà cũng thống khổ vạn phần.

Hứa Phượng Kinh nghe xong có chút lạnh xương sống, thậm chí bắt đầu cảm thấy thông cảm với cái tên này, trách không được hẩn tính cách ngông cuồng biến thái như vậy, nếu đổi lại là người khác bị gây sức ép từ nhỏ đến lớn như thế, không phát điên thì cũng phát điên, thần kinh của Ryan kỳ thực quá vững chãi, cùng thân thể dã thú của hẩn thật hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Chẳng qua thái độ mềm hoá là một chuyện, nguyên tắc vẫn phải kiên trì, anh cũng không có tình cảm sâu đậm đến mức quăng thân vào miệng hổ hay cắt thịt mớm chim ưng.

“Ngày đó chúng ta gặp nhau, kỳ thật chính là lúc anh chạy trốn từ tay bọn cướp.” Ryan giống như con chó lớn chờ mong chủ nhân cho ăn, hai mắt mở to long lanh nhìn anh, nói: “Nếu em lúc ấy thấy chết mà không cứu, hiện giờ chắc xương cốt anh đều đã hóa thành tro.....”

Hứa Phượng Kinh hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, hừ lạnh một tiếng: “Anh cũng quá yếu bóng vía.”

“Bọn chúng tiêm cho anh thuốc gây nhuyễn cơ.” Ryan oan ức giải thích, “Kinh, anh biết trong lòng em nhất định coi anh là một tên thối tha đáng bị chém thành trăm mảnh, chính là, anh không bị tính là hết thuốc chữa đúng không?”

“Cho anh vào nồi nấu lại lần nữa là tốt nhất.” Hứa Phượng Kinh nói thẳm một câu, Ryan nghiêng người về phía trước, móng vuốt sói nắm lấy tay anh, ánh mắt vạn phần chân thành: “Kinh, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không, anh cam đoan không bao giờ ... làm em bị tổn thương nữa, sẽ bỏ tất cả những tật xấu khiến em chán ghét, cả đời này ở bên em, đối tốt với em.”

Hứa Phượng Kinh giống bị điện giật rút phắt tay về, trái tim lại vô cớ đập nhanh như trống hội, anh âm thầm cảnh báo chính mình phải cố gắng duy trì tỉnh táo, không nên bị những âm thanh tràn ngập từ tính này dụ dỗ khiến bản thân quên luôn mình là ai.

“Anh tốt hay xấu liên quan gì tới tôi?” Hứa Phượng Kinh lạnh như băng nói, “Tĩnh lại đi, Ryan, chúng ta căn bản là hai đường thẳng song song không có điểm chung, cố chấp ở bên nhau không có ý nghĩa, huống chi tôi không thích đàn ông, lại càng không thích anh.”

Cực tuyệt thật sự thẳng thắn tàn khốc không chừa con đường sống, Ryan có chút bị đả kích, song biết tính Hứa Phượng Kinh, nên đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý ném mìn thất bại—— tính cách bé yêu vừa không được tự nhiên lại cay nghiệt, nếu vui vẻ đáp ứng đề nghị của hẩn thì có khả năng là gặp quỷ.

Bị đả kích một lần liền lùi bước cũng không phải là phong cách của hẩn, chân thành tới kiên định, chỉ cần hẩn kiên nhẫn cùng nghị lực, càng không ngừng quấy rối mềm rắn đủ cả, tin tưởng sớm muộn gì có một ngày cả thể xác lẫn tinh thần của Kinh sẽ rộng mở đón hẩn.

Hứa Phượng Kinh bị ánh mắt chăm chú của hẩn áp bức đến có chút run sợ, anh thanh thanh giọng, phô trương thanh thế nói: “Còn có việc gì nữa không? Hết rồi thì anh có thể đi, cảm ơn bữa sáng của anh.”

Ryan đương nhiên không chịu đi, đây cũng là dự kiến trong lòng hẩn, hẩn nở nụ cười bất cần đời, nhẹ giọng nói: “Anh biết, nếu biết trước chuyện phát sinh sau đó, em lúc ấy có thể sẽ không cứu anh đúng không?”

Hứa Phượng Kinh nhớ tới chuyện người nông dân và con rắn, liên tưởng mọi sự từng dây dưa với Ryan ngày đó, thoáng chốc cảm thấy bản thân thực tồi tệ không cách nào phục hồi lại, chẳng qua loại vấn đề đơn giản này cả xã hội loài người còn chưa thể giải thích rõ được, tính mạng một người đang gặp nguy hiểm, làm sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn, Hứa Phượng Kinh tự nhận không làm chuyện ác nghiệt như vậy được, nhưng không thể để cho tên này đắc ý đến thế, anh giống như ăn phải thuốc nổ hung hăng trừng hẩn nói: “Không nên hỏi loại vấn đề nhảm chán này! Giả thiết căn bản không tồn tại làm sao tôi trả lời được!?”

Mẹ nó, càng nghĩ càng khó chịu, nhìn khóe miệng Ryan cười sắp nứt đến mang tai lại càng thêm khó chịu, Hứa Phượng Kinh đứng dậy, định lên lầu chuẩn bị mấy thứ linh tinh, lười nói mấy lời vô ích với cái tên mặt dày này. Ryan nhanh như chớp chạy đến chắn trước mặt anh, ôm gọn Hứa Phượng Kinh vào lòng, ngọt ngào nói: “Bé yêu, anh biết đáp án của em mà, anh quả nhiên không nhìn lầm, tính cách em tuy rằng cứng rắn như đá, nhưng tâm địa lại vô cùng thiện lương khiến anh không thể nào ngừng yêu em.”

Cút mẹ người đi! Máu trong người Hứa Phượng Kinh toàn bộ đổ dồn lên não, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng như cua mới vớt khỏi nồi, then quá hóa giận, một quyền đấm Ryan văng dấn lên tường, sau đó hai ba bước phóng vọt lên lầu, “Rầm” một tiếng đóng sầm cửa phòng, mới phun ra một hơi thật dài.

Tim đập nhanh đến mức khiến anh sợ hãi, trực giác mách bảo anh: đã thú bạo phát, nơi này không nên ở lâu.

Tuy rằng rất muốn lập tức bay ngay về nhà, nhưng là có chút nguyên nhân khách quan khiến anh không thể không tạm lưu lại nơi đây.

Vốn tính toán giao toàn bộ những việc sau này liên quan đến căn nhà cho người của công ty bất động sản quản lý, kết quả là mỗi lần anh gọi điện thoại để giải quyết vấn đề này, đều bị bên đó một mực từ chối không chịu tiếp, giống như căn nhà này nháy mắt biến thành nhà có ma vậy.

Không cần nghĩ cũng biết là ai phá rối sau lưng, còn tưởng tên kia thực sự thay đổi, không nghĩ tới hắn vẫn nhàm chán vô lại vô sỉ như thế.

Bị khước từ vài lần, anh rốt cục phát hỏa, lao đến văn phòng của Ryan, quăng xuống một câu: “Kêu cái tên khốn khiếp đó ra đây gặp tôi.”

Một năm không gặp, tính tình anh ta vẫn dữ dằn như vậy, Elaine cười híp cả mắt đem nguyên câu nói của anh chuyển đến sếp, tiếp sau liền thấy tên đàn ông khốn khiếp kia càng bị mắng thì mặt càng phe phởn, người đẹp mắng chán bỏ đi rồi hắn liền không trì hoãn một giây nào tức tốc cầm chìa khóa xe chạy đến phía thang máy.

Rốt cuộc là nai con cùng dã thú, hay là tổ hợp nữ vương với chó hoang nhỉ, thôi thì thế nào cũng đúng cả.

Khi Ryan đuổi tới nơi, Hứa Phượng Kinh đang ngồi trên giường thu xếp lại đồng ảnh chụp cũ, thấy Ryan tiến vào, nâng nâng mí mắt nhìn nhìn hắn, rồi lại cúi đầu tiếp tục bận bịu với công việc của anh.

Ryan ngồi xuống phía sau anh, vô cùng thân thiết lại tùy ý ôm thắt lưng anh, cảm giác được thân thể cứng lại Hứa Phượng Kinh một chút, hắn cười ha hả, cầm đặt trên vai đối phương, cố ý thổi nhẹ vào tai Hứa Phượng Kinh.

Lỡ tai Hứa Phượng Kinh hồng đến gần như trong suốt, giơ lên một cuốn album thật dày đập vào đầu hắn, Ryan nhanh nhẹn tránh được, chụp lấy cổ tay anh, thuận thế đẩy một cái, đem Hứa Phượng Kinh áp đảo trên giường.

Thế xác và tinh thần xao động không thôi, trước sau vẫn không không thể nào bình tĩnh lại, cho dù ôm anh cũng không cách nào lấp đầy khoảng trống bị thương này, Ryan đưa môi vẽ vẽ trên má anh, khàn giọng hỏi: “Quan hệ của chúng ta thế này nên gọi là gì đây?”

Hứa Phượng Kinh không được tự nhiên quay đầu đi, giọng điệu cộc lốc đáp: “Quan hệ gì cũng không có.”

Đúng vậy, luôn nửa vời như vậy, như gần như xa, tìm không thấy một định nghĩa nào thích hợp, Ryan đem sức nặng toàn thân đè lên người anh, chỉ lo không cẩn thận một chút anh liền đi mất, chua xót nói: “Anh cứ nghĩ em sẽ ở lại đây vài ngày.”

“Ồ lại..... để làm gì chứ?” Hứa Phượng Kinh bị đè tới mức hít thở khó khăn, đẩy lại đẩy không ra, đành phải tức giận vừa cào vừa kéo tóc Ryan, “Anh..... tôi với anh..... không có khả năng, chẳng lẽ anh vẫn chưa hiểu?”

“Anh yêu em.” Ryan ghé vào lỗ tai anh khẽ nói, hơi thở ấm áp khiến anh rùng mình, Hứa Phượng Kinh chỉ cảm thấy một dòng nước ấm lướt qua làm tan chảy trái tim anh, thanh âm của anh cũng vì thế mà run rẩy theo: “Tôi không.....”

“Đừng nói.” Ryan chặn lại môi anh, trần trọc dây dưa, xâm chiếm môi lưỡi của anh, Hứa Phượng Kinh bị hôn đến thiếu dưỡng khí, đầu choáng váng, thân thể mềm nhũn như tê liệt dưới thân hắn, Ryan khi ấy mới chịu buông anh ra, mặt vẫn có vẻ chưa thỏa mãn.

“Mẹ nó, nghe tôi nói hết đã!” Hứa Phượng Kinh phát cáu lên, thấy môi Ryan lại chuẩn bị hạ xuống, anh quay mặt sang bên cạnh tránh thoát, túm lấy áo Ryan, nói: “Tôi không định trở lại Mĩ, anh có hiểu tôi nói

gì không?”

Ryan sưng sốt một chút, biểu tình lập tức vừa mừng vừa sợ, nâng mặt anh lên thâm tình hỏi: “Em muốn nói, chỉ cần xem nhẹ khoảng cách giữa hai ta, chúng ta vẫn còn có khả năng đúng không?”

“Đúng cái rắm!” Hứa Phượng Kinh mắng không thêm lựa lời, “Anh là động vật đơn bào hả!? Khoảng cách không đơn giản chỉ là Thái Bình Dương, anh đừng quên thân phận của anh, tôi cũng không hứng thú bị một đám chó săn đuổi theo sau lưng đâu!”

Ngón tay Ryan run rẩy mơn trớn môi anh, hỏi: “Nếu anh từ bỏ mọi thứ nơi đây, em có đồng ý ở bên anh không?”

Hứa Phượng Kinh cứng rắn đẩy tay hắn ra, nói: “Đừng hỏi tôi, anh rõ ràng biết tôi nhất định sẽ cự tuyệt.”

Anh chính là một kẻ vừa giáo hoạt lại vừa yếu đuối, trước khi chưa làm rõ ràng mọi chuyện, kiên quyết không chịu tiến thêm bước nào, cũng keo kiệt ban tặng vài lời hứa hẹn. Ryan thở dài, trong lòng hiểu được Hứa Phượng Kinh có lẽ chẳng qua là nhất thời suy nghĩ không rõ ràng, hoặc là bởi vì bị thương cùng cô quanh mà thả lỏng cảnh giác với hắn, cho dù hắn không ở xa ngàn dặm, mà giống như bướm bướm lao về phía anh, ngày ngày bay lượn quanh anh, thì kết cục có thể vẫn chỉ là hư hư không không như thế, tay trắng lại hoàn trắng tay, một lần lại một lần, tâm bị giày vò đến nát, sức bị vắt kiệt đến tàn, nhiệt tình cháy hết, cũng mềm hoá không được trái tim cố chấp này.

Tựa như một hồi đánh bạc, đem tiền ném lên, lại lo lắng đề phòng, không biết bàn xoay sẽ quay tới chỗ nào thì dừng lại.

Người làm cho hắn điên cuồng như thế, lại nhất định không chịu để lộ tí tẹo tâm tư nào, làm cho hắn lo lắng bồn chồn, nhưng có thể nào cũng luyện tiết buông tay.

Ánh mắt không chuyển nhìn chằm chằm Hứa Phượng Kinh, ý đồ tìm ra một tia nhu tình mật ý, bất ngờ phát hiện đáy mắt đối phương giây lát có tia chùn chân lưỡng lự rồi lại vụt biến mất, Ryan nở nụ cười, nói: “Cần gì phải phiền toái như vậy nhỉ? Anh hiện tại thậm chí nghĩ trối em lên giường, không ngừng làm tình với em, cho em ngay cả sức lực đứng dậy trèo lên máy bay cũng không có, cho em thậm chí xương tủy mùi vị của anh, trừ bỏ anh ra ai cũng không thể thỏa mãn em.”

“Anh câm miệng cho tôi!” Gân xanh trên cổ Hứa Phượng Kinh đều căng lên, tức giận nói: “Anh thực là tên khốn nạn, chó không đối được thói ăn phân! Mấy lời vô nghĩa vừa rồi coi như tôi chưa nói qua!”

Khốn nạn khốn nạn khốn nạn! Hắn nhất định là bị nước vào đầu! Vốn phải chất vấn hành vi phá rối của Ryan, kết quả lại để hắn cứ thế vào cửa rồi bị ôm lấy, ‘pực cực cực’, toàn bộ dây thần kinh trong đầu đều bị chặt đứt, tên này vừa được một tác lại muốn tiến thêm một bước, tung ra một đồng thông lọng như vậy, có đánh chết anh cũng không nói mấy lời ngu xuẩn!

Hứa Phượng Kinh xấu hổ buồn bực đan xen, lại một lần nữa xác định đối với loại người như Ryan chỉ có thể giống như gió thu cuốn hết lá vàng không lưu tình chút nào, nhất định phải sạch sẽ gọn gàng như chém đinh chặt sắt, bất cứ câu nào văn hoa một chút đều có khả năng tự châm lửa đốt mình, tạo cơ hội cho khối ngu bì đường kiêu thẳng vô lại này lộ nguyên hình.

“Kinh thân yêu, chỉ dọa em thôi mà.” Ryan cười đến vô cùng tà ác, dùng ánh mắt khiến người ta sởn tóc gáy nhìn anh từ trên xuống dưới, Hứa Phượng Kinh bị hắn nhìn đến toàn thân nổi da gà, cảm giác giống như bị thị gian, hơn nữa còn thấu qua làn da trực tiếp đâm xuyên linh hồn anh, làm anh lạnh từ đầu đến chân, bèn nâng chân đạp Ryan xuống giường, ra lệnh: “Anh phụ trách xử lý căn nhà này, tôi phải đặt vé máy bay ngày mai về nước.”

“Tôi tiễn em.” Ryan lại trèo lên dính lấy anh, mặt dày mày dạn ôm chặt anh không tha, đặc ý giống như hồ ly trộm được thịt, Hứa Phượng Kinh nghi hoặc nhìn hắn, nghĩ thậm chí cái tên này không những biến thái mà còn bị ngược cuồng, vì sao sau khi bị anh mắng thì hắn lại đặc biệt vui vẻ?

“Lời cảnh cáo đã nói trước rồi, tôi sẽ không chịu trách nhiệm với quyết định của anh.” Hứa Phượng Kinh nhắc nhở, đều là người trưởng thành, anh cũng không hy vọng hắn về sau lại dùng lý do này để dè anh.

“Anh biết.” Ryan kéo mặt anh lại, thấp giọng nói: “Sắp phải chia tay rồi, trước cho anh hôn một cái thỏa thích đi.”

Hứa Phượng Kinh chưa kịp tiêu hóa lời hấn nói, đã bị hôn đến đầu choáng mắt hoa, cho nên anh cũng không chú ý tới: rõ ràng hai người không có quan hệ gì, chính mình vì cái gì lại cho phép hấn hôn đến thiên kinh địa nghĩa như vậy, là lẽ tất nhiên sao?

7. Chương 7

Nếu nói hành trình về Mỹ lần này xem như buông xuống vương bận cuối cùng ở bên kia bờ đại dương của anh, vậy thì đáng lẽ anh nên mang theo thương tiếc và cảm ơn với người chết về nước. Nhưng với Hứa Phượng Kinh, ngoài cảm động và nhớ nhung trong đầu chỉ rối như tơ vò.

Như mất đi một số thứ, lại như bị cổ nhét một số thứ, vứt cũng không vứt được.

Có lẽ thu hoạch duy nhất đáng để kỷ niệm đó là ngoài sợ hãi anh đã không còn tránh Ryan như rắn rết.

Nhưng nghĩ đến thằng cha kia Hứa Phượng Kinh vẫn có dự cảm không ổn, cứ như đã bị hấn nắm trong tay rồi vậy. Rõ ràng mình không có biểu hiện gì rõ ràng mà là khéo léo trút toàn bộ trách nhiệm cho đối phương, thế nào mà Ryan còn có thể tỏ ra như biết tổng mọi chuyện vậy chứ?

Có lẽ vì hấn trời sinh là một thằng tự đại cuồng! Hứa Phượng Kinh nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cho ra một kết luận ba phải như vậy, nghi hoặc trong bụng vẫn chất đầy làm anh khó chịu, vì thế vừa xuống máy bay về đến nhà anh cũng không thêm quan tâm giờ là nửa đêm, chạy sang phòng bên cạnh liều mạng ấn chuông cửa nhà anh trai.

Dù sao Hứa Phượng Uyên lớn hơn anh mười ba tuổi, hơn nữa đã đơm hoa kết trái với Tiêu Tuấn Đình, tìm anh ấy xin chút kinh nghiệm và ý kiến thì tốt hơn.

Ấn chuông cửa bả cả tay, ngay lúc anh muốn đá cửa thì Tiêu Tuấn Đình rút cuộc thôi mặt ra mở cửa, dáng vẻ khó chịu như bị phá hỏng chuyện tốt, vừa thấy là anh bèn tức giận nói: “Này, có loại khách thăm không để ý thời gian đi đập cửa âm âm như cậu không?”

Thăm cái đầu anh ấy, anh là cái đinh gì!? Hứa Phượng Kinh trừng mắt lườm gã một cái, đẩy cái thứ chướng mắt này ra, hừ lạnh: “Tôi tìm anh trai tôi, đây cũng không phải nhà anh.”

Đúng là cái thứ làm người ta ghét, phẩm vị của anh hai sao lại tụt đến mức này.

“Nhà anh ấy chính là nhà của tôi.” Tiêu Tuấn Đình nhìn đối phương nghênh ngang ngồi xuống sofa, hấn cười nhạt khoanh tay, nói: “Ê nhóc, có phải bị người ta bắt nạt nên mới chạy tới tìm Phượng Uyên khóc lóc kể lể không? Cậu đã cai sữa chưa vậy? Muốn anh đây mua cái khăn tay hoa cho chú không?”

“Tuấn Đình, cậu vào phòng đi.” Hứa Phượng Uyên khoác áo ngủ đi ra, trước khi Hứa Phượng Kinh nổi bão vội quát không cho gã nói linh tinh nữa, Tiêu Tuấn Đình vì giữ lại quyền tham dự của mình đành ngoan ngoãn cầm miệng, còn chân chó bưng trà đến, sau đó quy củ ngồi một bên làm hoa cỏ vách tường.

“Phượng Kinh, xảy ra chuyện gì vậy?” Hứa Phượng Uyên yêu thương nhìn em trai, vẻ mặt dù bình thản nhưng giọng nói lại khá dịu dàng, Hứa Phượng Kinh bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, nói quanh nói co: “Em... Có một số việc không hiểu.”

“Có liên quan đến Ryan à?” Anh hai chỉ dùng một câu đã nói toạc ra tâm sự của anh, Hứa Phượng Kinh chột dạ cúi đầu ừ một tiếng. Hứa Phượng Uyên chăm chú nhìn, qua vẻ mặt muốn nói lại thôi cùng đầy mâu thuẫn của anh cũng đã nhìn ra em trai rất bối rối trong việc này, anh không thúc giục mà chỉ lắng lặng ngồi đó, chờ đợi Hứa Phượng Kinh sắp xếp lại từ ngữ.

“Em phát hiện... Hấn ta cũng không quá tồi tệ...” Hứa Phượng Kinh nghẹn nửa ngày mới lắp bắp được một câu.

Tiêu Tuấn Đình đã sớm mất kiên nhẫn vội chỗ mỗ vào: “Cậu bị táo bón à? Chỉ nói mà cũng câu được câu không, tôi đoán tám phần là tên Ryan kia chưa từ bỏ ý định với cậu, đeo bám cậu vài ngày làm cậu dao động đúng không?”

Hứa Phượng Kinh tức giận trừng gã, song kiêu hung ác này của anh với một đại ca hắc đạo thì quả không bằng cái tấm, Tiêu Tuấn Đình không đau không ngứa lắc lắc ngón tay, tiếp tục phát biểu cao kiến: “Chắc chắc, thật đúng là người si tình, bị bắt cho hai phát mà vẫn một lòng như vậy. Cậu nên biết thời biết thế mà theo anh ta đi đi, tốt nhất ở luôn Mỹ đừng về nữa, đỡ vô duyên quấy rầy thời gian ân ái của người ta.”

“Này, không phải anh nên tránh đi chỗ khác à? Anh em tôi nói chuyện liên quan đến anh?” Hứa Phượng Kinh khó chịu gầm gừ.

Tiêu Tuấn Đình cười rất là vô lại, nói: “Tôi là ‘chị dâu’ của cậu mà, người trong nhà còn lảng tránh cái gì?”

“Cứ sinh cho tôi một đứa cháu trước đi rồi hãy dát vàng lên mặt.” Hứa Phượng Kinh trả lời lại một cách mỉa mai, anh trai anh lần này lại đứng về phe anh, phát tay với Tiêu Tuấn Đình nói: “Cậu đừng nói mất nữa, đi nghỉ trước đi.”

“Tôi có lòng tốt mà lại bị coi là lòng lang dạ thú.” Tiêu Tuấn Đình thay đổi vẻ mặt trung thần bị oan uổng, bất mãn nói: “Hứa Tiểu Phượng, chắc chắn cậu ghen tỵ khi người khác có đôi có cặp đúng không? Chứ vì sao cứ bắt tôi phải tránh đi, đều là đàn ông có gì mà không nói được? Chẳng lẽ hai người muốn thảo luận của hồi môn của con gái nhà người ta?”

Một câu chọc tức cả hai anh em, Hứa Phượng Uyên nghiêm mặt đứng dậy, lấy áo khoác và chìa khóa xe của Tiêu Tuấn Đình ném cho gã, mặt bình thản ngậm hạ lệnh đuổi khách: “Lập tức đi ngay, về chờ điện thoại của tôi.”

“Đi không tiễn.” Hứa Phượng Kinh cười trên nỗi đau người khác, cố ý rắc muối vào vết thương của gã, Tiêu Tuấn Đình phần nộ đứng dậy bỏ đi, hối hận vừa rồi không bỏ MgSO₄ vào chén trà của tên nhóc kia.

Sau khi kẻ phá đám đi rồi Hứa Phượng Kinh thấy dễ chịu hơn, anh trút hết sự phiền não trong lòng ra: “Tên kia giống như đã ăn năn hối cải, Elaine nói khoảng thời gian em bỏ đi hẳn thường xuyên chăm sóc Maria, em vốn nghĩ là hẳn đang lừa gạt, nhưng khi hỏi hàng xóm xung quanh thì quả thật có chuyện như vậy, hơn nữa hẳn đối với em... Đối với em vẫn... Cái đó...”

Anh tự nhiên đỏ mặt, nói việc này trước mặt người thân quả thật rất ngại, Hứa Phượng Uyên quan tâm nói tiếp nửa câu: “Đối với chú vẫn cuồng dại không thay đổi?”

Hứa Phượng Kinh ảo não gật đầu, trên mặt tuy tỏ vẻ rất ghét nhưng trong lòng không biết vì sao lại có hơi thỉnh thích, ồm ồm nói: “Tên đó cũng có thể là không nuốt được cục tức này nên mới có ý định báo thù.”

Hứa Phượng Uyên bị thằng em ngốc này làm bật cười, khuôn mặt lạnh lùng trở nên ấm áp, lời nói ra lại thâm thúy: “Nếu cậu ta thật sự là người như vậy, sẽ không thể làm chú động tâm đâu.”

Hứa Phượng Kinh tỏ ra kinh ngạc như bị ném gạch, vô thức phản bác: “Em không có...”

“Không có, vậy chú còn do dự cái gì?” Hứa Phượng Uyên thần nhiên nhấp một ngụm trà, “Nếu muốn cắt đứt, vì sao không ngừng? Phượng Kinh, không chỉ là Ryan thay đổi, chú cũng thay đổi.”

Hứa Phượng Kinh toát mồ hôi lạnh, ra vẻ bình thản nói: “Sao em lại có thể thích một tên tội phạm cường gian chứ?”

“Chuyện đó không phải chú không có trách nhiệm.” Hứa Phượng Uyên có đôi khi cũng rất công bằng tuyệt không bao che khuyết điểm, “So với quá khứ thì tương lai quan trọng hơn, nếu ở cùng cậu ta sẽ làm chú thấy vui vẻ, vậy tại sao lại không?”

“Anh hai, sao anh lại thiên vị cho người ngoài?” Hứa Phượng Kinh bất mãn trách cứ, “Chẳng lẽ anh muốn giao em cho Ryan như vậy?”

Thằng nhóc ngốc nghếch không thay đổi! Hứa Phượng Uyên rót thêm trà, chuẩn bị tốt tinh thần nói chuyện suốt đêm, nói: “Chú là em trai anh, cậu ta với anh không thân cũng chẳng quen, chú thử dùng đầu nghĩ xem anh sẽ thiên vị ai?”

“Trên lý thuyết thì hẳn là em rồi! Nhưng giọng điệu của anh dường như rất ủng hộ hẳn theo đuổi em.” Hứa Phượng Kinh thấy hơi khó chịu, không biết là ghen tỵ với Ryan số tốt hay buồn bực anh trai mình ăn cây táo rào cây sung.

Bây giờ không phải chú cũng rất hưởng thụ việc cậu ta theo đuổi sao? Hứa Phượng Uyên muốn giữ mặt mũi cho em trai nên không nói ra mấy lời này, anh bắt đầu nhìn đối phương, nói: “Rồi rồi rồi, anh phản đối hai đứa quen nhau, lập tức đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta, không được gặp nhau, điện thoại cũng không được nghe.”

“Dựa vào cái gì?” Hứa Phượng Kinh suýt nữa nhảy dựng khỏi sofa, sững sờ vài giây mới nhận ra đây là cái bẫy của anh trai, nhất thời khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng như cà chua, giống con mèo bắt lầm chuột mà lùi lại, rất muốn đào một cái hố rồi rúc vào.

Đứa nhỏ này đã không tự nhiên đến nỗi như cái đinh ốc rồi, Hứa Phượng Uyên vừa tức giận vừa buồn cười, thanh thoi ngồi uống trà nhìn anh lúng túng.

Hứa Phượng Kinh tự biết đuối lý, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Em cũng không rõ rốt cuộc muốn thế nào, kỳ thật ở cùng hẳn miễn cưỡng cũng có thể chịu được, nhưng có một số việc em nghĩ thế nào cũng không thể có chung nhận thức.”

Anh nói quanh co vòng vèo, nhưng xâu chuỗi từ đầu đến cuối câu chuyện lại thì Hứa Phượng Uyên cũng có thể đoán đúng tám chín phần, cậu em trai nhà anh có lẽ thầm muốn giữ quan hệ yêu đương thuần khiết, nhưng đối phương lại rục rịch muốn ăn thẳng bé vào bụng.

Hứa Phượng Kinh quả thật bị hành vi man rợ của tên Ryan kia dọa rồi, thế nên bóng ma tâm lý tương đối nghiêm trọng, nghĩ nát óc cũng không rõ hành vi khỗ sở lại không thú vị kiểu ấy có gì quan trọng, nhưng tên họ Tiêu kia vẫn luôn ngủ lại ở chỗ anh hai... Anh cũng không ngu đến mức nghĩ hai người chỉ đắp chăn nói chuyện phiếm. Hứa Phượng Kinh hơi chần chờ, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Anh hai, anh làm thế nào có thể chịu được tên họ Tiêu kia abc xyz với mình?”

Hứa Phượng Uyên bị sắc nước trà, xấu hổ rút tờ giấy lau miệng, ậm ừ nói: “Kỹ thuật cậu ta không tồi... Đây không phải là trọng điểm thảo luận thì phải?”

Hứa Phượng Kinh cười trộm, sau khi cười xong lại cảm thấy tức giận trong lòng, có thể làm anh hai luôn luôn bình tĩnh dù có núi băng sụp trước mắt có phản ứng này, quả nhiên họ Tiêu có vị trí quan trọng trong lòng anh ấy. Vì sao một người đàn ông chất lượng như vậy lại rơi vào tay tên lưu manh này? Anh thật sự cứ nghĩ một lần là lại tiếc hận một lần.

“Bây giờ chú đang nghĩ nhiều lắm Phượng Kinh ạ.” Hứa Phượng Uyên nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của em trai, nói: “Cậu ta có thể tới tìm chú hay không vẫn là một ẩn số, huống chi dù cậu ta có đến thì quyền quyết định đã ở trên tay chú.”

Hứa Phượng Kinh nghe vậy chợt vui chợt buồn, lại cảm thấy bản thân đúng là tự rước phiền não, anh vò vò tóc buồn bực nói: “Nhờ đâu hẳn ầm đầu thì làm sao bây giờ? Em không gánh được trách nhiệm này đâu.”

Nghĩ đến việc muốn phụ trách hay không, ngay chính mình cũng rất không giống người thường rồi, Hứa Phượng Uyên thở dài cho thẳng em ngu ngốc này, hỏi: “Nếu, anh nói nếu, Tiêu Tuấn Đình yêu chú, bỏ đi tất cả để ở cùng chú, chú sẽ có phản ứng gì?”

Ví dụ này làm anh nổi da gà khắp người, kêu lên: “Em quan tâm hẳn làm quái gì!”

Nói xong anh lại ngây cả người, sau khi phản ứng được thì rất muốn vả miệng mình.

Aizzz, chẳng lẽ anh thật sự có ý với tên cường gian kia nên mới dùng dáng không quyết định?

Hứa Phượng Kinh càng xoắn xuýt, lúng ta lúng túng nói: “Có lẽ em không muốn sống một mình nữa, hẳn xuất hiện đúng lúc?”

Con vịt dù nấu chín vẫn mạnh miệng. Sớm nhận rõ sự thật đi nhóc, Hứa Phượng Uyên nhú mày nói: “Sự cô đơn? Anh có thể sắp xếp mấy cuộc xem mặt cho chú, đều là những cô gái vẻ ngoài phẩm hạnh rất tốt, chú sớm kết hôn sinh con cũng đỡ phải nghĩ ngợi lung tung.”

“Em không cần.” Hứa Phượng Kinh sợ anh làm thật vội vàng bác bỏ, kết quả phát hiện lại bị lừa, vì thế chìm vào tự kỷ cả đầu cũng không muốn nâng, Hứa Phượng Uyên ngồi xuống trước mặt anh nói: “Vào lúc chú muốn tìm một người làm bạn, thứ đầu tiên nghĩ đến chính là cậu ta, không nhất định phải yêu đến chết đi sống lại mới có thể đến với nhau, cả hai vui vẻ là tốt rồi.”

Ồ, đây như là tổng kết kinh nghiệm của anh hai, đúng, anh thật sự không tưởng tượng nổi dáng vẻ anh hai luôn lạnh lùng yêu tên họ Tiêu kia đến chết đi sống lại.

Im lặng một lúc lâu Hứa Phượng Kinh lại tìm ra một cản trở, hỏi: “Anh hai, anh không ngại em ở cùng một người đàn ông chứ?”

Hứa Phượng Uyên cảm thấy thằng em này của anh có hơi thần kinh, rõ ràng đáp án như đập vào mặt rồi mà vẫn còn uốn éo không chịu đối mặt với sự thật, anh cười khổ nói: “Anh hình như không có lập trường phản đối.”

Hứa Phượng Kinh đào đi bới lại khắp một lượt, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được vấn đề nào khác, nhìn đồng hồ anh đứng dậy ra về.

Vừa ra khỏi cửa lại nhìn thấy Tiêu Tuấn Đình bị đuổi đi không quay về nhà mình mà ngồi ngủ bên tường, Hứa Phượng Kinh cúi đầu lườm gã, nghĩ thầm thằng cha này tuy siêu làm người ta ghét nhưng với anh hai mình quả thật tình sâu nghĩa nặng, làm anh không khỏi nhớ tới câu ‘nơi trái tim quay về chính là nhà của em’, nghĩ lại cũng không phải không có lý. Cái thứ đuổi cũng không đi này không phải là ví dụ rõ ràng sao?

Người ta hạnh phúc thăm thẳm thiết thiết càng tôn lên cô đơn và thê lương của anh, Hứa Phượng Kinh cay cú đá thằng cha một cú, nói: “Tôi về, anh có thể cút vào.”

Tiêu Tuấn Đình không thêm dầu võ mồm với anh, nhảy dựng lên lao vào cửa như chim gặp rừng, Hứa Phượng Kinh xoay người đi về nhà trọ của mình, tắm rửa đi ngủ. Lăn đi lộn lại trên giường mấy vòng, bắt đầu hoài niệm thân thể ấm áp nào đó.

Thời gian như thoi đưa, từ sau lần chia tay ấy cả hai bất tin của nhau, Hứa Phượng Kinh chờ không kiên nhẫn, tự kỷ cho rằng Ryan không hề kiên quyết muốn sống cùng linh tinh, vì thế cũng ra kết luận đương nhiên: họ đã xong rồi, không, kết thúc rồi.

Sa sút tinh thần vài ngày, công tác bận rộn làm anh không có thời gian giận dỗi. Nhưng thu đến đông đi, chỗ ngồi này của Hứa Phượng Kinh được công nhận là ‘một trong những núi băng của tầng hành chính’ làm hệ thống cung ẩm trung ương có cảm giác lực bất tòng tâm.

Cũng không biết là đưa học sinh chết toi nào post lên mạng BBS của trường: Hứa hiệu trưởng không phải là sợ rằng giả rơi nên mới chưa bao giờ cười? Thầy không phải là mỗi ngày bị tảo bón nên mới luôn nghiêm mặt? Ăn chuối tiêu sẽ tốt hơn đấy, kỳ thật thầy rất đẹp trai nha

~Đẹp cái đầu cô cậu ấy! Lũ trẻ con bây giờ suy nghĩ cái gì vậy!/? Hứa Phượng Kinh cầm điện thoại gọi cho chủ nhiệm khối, yêu cầu bắt đầu từ ngày mai đám nhóc láo toét ở nội trú phải dậy đúng sáu giờ sáng mỗi ngày để chạy bộ!

Mùa đông năm nay lạnh buốt khô hanh, ngày nào trời cũng âm u xám xịt nhưng lại không có tuyết khiến tâm tình Hứa Phượng Kinh cũng khó chịu.

Trước Giáng sinh anh vào nội thành công tác, thuận tiện mua một đồng quà Giáng sinh. Đến lúc lái xe về trường thì trời cũng đã tối sầm.

Bụng đói sôi ùng ục, sớm biết thế ăn cơm chiều rồi mới về, dù sao anh có về sớm hơn cũng chẳng có nghĩa lý gì, ngắm người ta có đôi có cặp hạnh phúc ngọt ngào à? Hứa Phượng Kinh không kiên nhẫn gõ nhịp lên tay lái, thật không có thiên lý, đến ngay cả đứa cháu gái vừa mười sáu tuổi cũng dưới sự đồng ý ngầm của anh hai mà hẹn hò với thanh mai trúc mã, hơn nữa thằng nhóc năng lực tướng mạo không tồi kia còn có thể trở thành cháu rể anh – có làm không vậy? Mười mười mấy tuổi đã tính đến chuyện kết hôn càng làm người cô đơn như anh đây chướng mắt.

Đi dọc quốc lộ chéo về phía lề đường, xa xa nhìn thấy hình như có người đang vẫy dưới bóng đèn đường, hiếm có người xui xẻo vào ban đêm rét lạnh thế này còn không về được nhà, Hứa Phượng Kinh lái xe đến

trước mặt người đó, mới vừa đập phanh anh đã ngăn cả người.

“Chào!” Cái thứ đi nhờ xe kia không khách khí bê hai thùng to lên ghế sau, sau đó ngồi vào chỗ phó lái, y như con gấu nhào tới ôm chặt lấy anh. Hôn chụt chụt mấy cái thật kêu lên mặt anh rồi hỏi: “Có nhớ tôi không?”

Hứa Phượng Kinh thoát khỏi trạng thái si ngốc, tức giận hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Đương nhiên là ngồi máy bay tới.” Ryan sờ tới sờ lui mặt anh, “Bằng không anh nghĩ tôi giống con chim cánh cụt lợi biển tới à?”

Tôi không hỏi cái này!” Hứa Phượng Kinh bỗng thấy bức bối không lý do, mắt nóng lên, dùng ánh mắt như nhìn địch nhân lườm hắn, hỏi: “Anh chạy tới làm gì? Đi công tác? Nghỉ phép? Du lịch?”

“Công tác.” Ryan nghiêm trang nói, “Học kỳ sau tôi chính là giáo viên phụ đạo tiếng anh của quý trường, anh phải chiếu cố tôi nhiều nhé.”

Hứa Phượng Kinh không thể tin vào lỗ tai mình, kinh ngạc hỏi: “Anh bị động kinh à?” Thứ tử của gia tộc... lại chạy tới đây làm giáo viên của một trường học tư nhân, nói ra có thẳng diên mới tin!

Ryan khôi phục dáng vẻ không đứng đắn quen thuộc, cười hì hì ôm anh nói: “Tôi bị đuổi rồi, quyền thừa kế cũng bay, thế nên hiệu trưởng đại nhân phải thưởng cho tôi một miếng cơm ăn nha ~”

Hứa Phượng Kinh không dám hỏi vì sao, mẹ nó, cứ như thiếu hấn vậy! Anh lườm Ryan hỏi: “Anh thế này xem như bỏ nhà đi?”

“Không.” Trong đôi mắt Ryan thấm đẫm nhu tình, duỗi tay chỉ vào ngực anh, thấp giọng nói: “Nơi này mới là nhà của tôi.”

Nói xong hấn vòng tay ôm Hứa Phượng Kinh vào lòng hôn anh mãnh liệt.

Nụ hôn nồng nàn, vội vàng mà nhiệt tình, mang theo thương nhớ của xa cách một nửa địa cầu cùng với vui sướng khi được gặp lại, bá đạo chiếm lấy môi lưỡi của anh, đoạt lấy thần chí của anh, nôn nóng, hoảng hốt, buồn bực, mất mát trong mấy ngày qua đều biến mất trong hơi thở cuồng dã của người đàn ông này.

Ngay cả trái tim cũng trở nên mềm yếu.

“Tình yêu của tôi.” Ryan thở hổn hển ôm eo anh, cúi đầu lại muốn hôn nữa, Hứa Phượng Kinh dùng sức đẩy ra, khởi động xe đi thêm mấy thước rồi khỏi khu vực chiếu sáng của đèn đường, sau đó ngoắc ngón tay với Ryan đang kinh ngạc, thấp giọng nói: “Tiếp tục.”

Dã thú mừng như điên nhào tới, hôn đến mức làm anh thở không nổi, trong những nụ hôn kích động như mưa rào cùng lời yêu thì thầm, đầu Hứa Phượng Kinh hóa thành một đồng keo dính, chẳng quan tâm đến việc có thể bị học sinh đi ngang qua nhìn thấy hiệu trưởng của mình bị hôn đến người ngã ngựa đổ hay không.

Đây là quà giáng sinh làm người ta kinh hỉ.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, trong thùng xe nhỏ hẹp lại ấm áp như đã vãn xuân, hai người ôm nhau thật chặt, không biết đã hôn cho nhau bao nhiêu nước miếng, môi sưng như cái lạp xưởng mới lưu luyến tách ra.

“Tình yêu, không ngờ anh lại nhiệt tình như vậy.” Giọng Ryan khàn khàn trầm thấp, dục vọng bốc lên nơi đáy mắt, nóng rực làm người ta kinh hãi, bàn tay xấu xa luồn vào trong áo suông sã vuốt ve sườn eo của anh, Hứa Phượng Kinh run rẩy cả người, khẽ quát lên: “Ryan, dừng tay cho tôi.”

Đây là ven đường, anh cũng không muốn chơi xe rung... Không phải, trọng điểm là, anh cũng không muốn phát triển nhanh như vậy!

Cái đồ tình trùng ngập não này, đúng là được đằng chân lân đằng đầu, bản lĩnh lần tới đệ nhất thiên hạ. Hứa Phượng Kinh tóm tay hấn ra, nghiêm mặt nói: “Động dục cũng phải để ý hoàn cảnh.”

Ryan vẫn dán vào không tha, găm găm lỗ tai anh giọng dụ dỗ: “Về đến chỗ anh được không? Tôi muốn anh, muốn đến sắp bị bệnh tương tư rồi.”

Vừa nói vừa kéo tay anh xuống hạ thân mình, Hứa Phượng Kinh bị không biết xấu hổ của hắn làm tức giận đến say xe, vung tay tát bốp một cái, tức giận nói: “Ai muốn lên giường với anh? Áo tưởng vợ vẫn thì cút xuống xe!”

“Anh đang thẹn thùng ư?” Cái đồ đui mù Ryan kia búng lên má anh, tiếp tục khiêu chiến cảnh giới sự nhẫn nại của anh: “Tình yêu à, vừa rồi nhiệt tình như thế là giả ư? Anh không muốn tôi chút nào?”

Thật là đàn gậy tai trâu, không thể nói lý được, Hứa Phượng Kinh vô lực dựa vào lưng ghế, sắp xếp lại suy nghĩ đang hỗn loạn, nói: “Ryan, kỳ thật tôi cũng chưa... Cũng chưa làm tốt tư tưởng sẽ tiến triển gì với anh, cho nên yêu cầu của anh sẽ làm tôi rất bối rối...”

Mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, tính cách không tự nhiên cùng thói quen dễ lùi bước của anh luôn phải trỗi lên.

“Kinh, vừa rồi là ai nói muốn tiếp tục?” Ryan khom mình về phía anh, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, như dã thú bắt được con mồi đang nghĩ nên ăn ở đâu. Hứa Phượng Kinh thẹn quá hóa giận: “Anh câm miệng cho tôi, vừa tôi là tôi xúc động nhất thời.”

Đột nhiên gặp lại như vậy, tuy không thể nói là tiểu biệt thắng tân hôn nhưng trong lòng anh quả thật cũng có kích động và vui mừng. Hơn nữa nghe Ryan sẽ đến làm ở trường, suy nghĩ hai người có thể chậm rãi ở chung, tất cả đều phát triển theo hướng mà anh hy vọng, Hứa Phượng Kinh sẽ rất vui lòng dung túng cho Ryan một chút, nhưng tên này rất biết cách được đằng chân lân đằng đầu, vì không muốn bị ăn sạch sẽ một cách không rõ ràng, Hứa Phượng Kinh đành phải hăm phanh họ hắn.

Còn chưa hoàn toàn quyết tâm sống nửa đời còn lại với Ryan, anh cũng không muốn để sự việc đến nỗi không có đường lui, hơn nữa quan trọng nhất là, có đánh chết anh cũng không muốn lên giường với Ryan – vừa nghĩ đến thống khổ buổi tối hôm đó cùng với việc phải tự mình bôi thuốc mấy ngày làm anh kiên định với việc chỉ duy trì trạng thái hôn môi.

Một lần bị rần cắn mười năm sợ dây thừng, dù sao hai người ở chung vui vẻ là tốt rồi, anh cũng không muốn hy sinh lớn đến mức dùng cái chuyện đau muốn chết này để hành hạ mình.

Mất Ryan sáng quắc nhìn anh, nhìn đến mức Hứa Phượng Kinh đơ cả mặt mới thở dài nói: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ tiến từ từ, không miễn cưỡng anh.”

Hứa Phượng Kinh thở phào, vỗ vai hắn an ủi rồi lái xe đi.

Khóe môi Ryan khẽ nhếch, dùng ánh mắt dịu dàng lại khiêu khích nhìn anh.

Nuốt trôi với tầm ăn rồi thì kết quả đều là ăn hết, cách sau càng có thể chậm rãi nhấm nháp mùi vị ngon lành của anh, thỏa hiệp chỉ là tạm thời, thỏa hiệp để đổi lấy phúc lợi mới là hiệu quả vĩnh cửu.

Vì thế dưới sự ngầm đồng ý của chủ nhân, Ryan thoải mái vào ở nhà trọ của Hứa Phượng Kinh.

8. Chương 8

Một đêm lạnh giá giúp anh ngủ rất say, sáng sớm tỉnh lại nhưng không muốn dậy, nhìn bông tuyết bay bay ngoài cửa sổ, Hứa Phượng Kinh nói thầm: “Tuyết rơi...Thảo nào nửa đêm hôm qua anh cảm thấy lạnh, dù Ryan mặt dày mày dạn leo khỏi sofa bò lên giường anh cũng không như ngày thường đá hắn xuống, ngược lại theo bản năng rúc vào lòng hắn sưởi ấm.

Lò sưởi vừa to vừa tráng kiện thế này giữa mùa đông rét buốt thì tốt đến không thể tốt hơn, chỉ tiếc hắn là một tên phóng đảng. Hứa Phượng Kinh hạ mí mắt cúi nhìn, cánh tay lực lưỡng ôm thắt lưng anh, bàn tay to không thành thật luồn vào áo ngủ anh, độ ấm của lòng bàn tay truyền đến da thịt thật thoải mái, tuy không quen thân cận nhưng không thể không thừa nhận cảm giác này thật tuyệt.

Anh ngáp dài, lò sưởi phía sau giật giật, tay chân nhanh nhẹn quắp anh sát lại, trầm trầm nói: “Sinh nhật Khổng Tử vui vẻ, Kinh.”

Ryan hiển nhiên không có ý định rời giường, Hứa Phượng Kinh cũng rất thích nằm lẩn trên giường đến trưa, anh gian nan trở mình thoát khỏi gong sắt, đấm lên đấm lồng trước ngực hần, mắng: “Giường rất lớn không cần nằm sát như vậy, tên đười ươi phóng dăng này.”

Hai người đàn ông trưởng thành dính nhau như bánh mật chiếm phân nửa giường, dù anh thích lò sưởi thân nhiệt cách mấy cũng không muốn dán dính vào nó hoài.

Ryan không tình nguyện dịch dịch người ra chút xíu, cách người kia cỡ độ 10cm liền oan ức gào lên: “Sao lúc ngủ ngoan ngoãn vậy mà vừa tỉnh lại đã khôi phục bản tính rồi.”

“Không có tư cách oán giận.” Hứa Phượng Kinh xốc chặn, khoe môi giật giật phát hiện tên kia chỉ mặc mỗi bộ da người, thân không một sợi vải, trêu chọc: “Có làm không vậy, ở nhà người khác mà dám ngủ nude?”

Ryan mặt không đỏ khí không suyễn nằm dang hai tay hai chân khoe toàn bộ thân thể nói: “Không có gì xấu để phải che, hơn nữa những gì cần thấy cũng đã thấy hết rồi mà.”

Miệng vừa nói tay vừa kéo kéo áo ngủ của Hứa Phượng Kinh, khơi mào thành công ký ức âm u tăm tối đêm nào đó của vị thiếu gia này. Vì thế hần không oan ức ăn nguyên một đấm đau đến rên rĩ, anh ngồi dậy chuẩn bị xuống giường, hừ lạnh mắng: “Tên thối tha, mặt trời lên cao đến mông rồi kìa.”

Anh tỉnh ngủ nên khi đánh đã hạn chế sức mạnh, ai ngờ Ryan kêu gào khóc cha gọi mẹ như bị đánh nát xương vậy, làm Hứa Phượng Kinh hơi lo lắng đi qua thăm hỏi: “Này, không nghiêm trọng vậy chứ?”

Đợi ai đó đi vào tầm ngắm, dã thú đang bị thương vùng dậy áp chủ nhân xuống giường, hàm răng trắng ngọam cổ chủ nhân.

“Ryan!” Hứa Phượng Kinh sợ tái mặt, còn tưởng sắp đổ máu ai ngờ dã thú hùng hổ ra vẻ chứ thật ra chỉ vươn lưỡi ra liếm liếm cổ anh, hàm răng khi có khi không cắn cắn nhay nhay da thịt mẫn cảm, đầu lưỡi tinh xảo quét đến điểm phóng điện trên người Hứa Phượng Kinh làm toàn thân anh tê ngứa không tự chủ ngẩng đầu rên rĩ.

Thân thể Hứa Phượng Kinh thoải mái thả lỏng, thích thú nhắm hai mắt hưởng thụ loại thân thiết không nóng không lạnh này, kỹ thuật đối phương quá tốt khiến dự vọng anh nhanh chóng dâng cao.

Nụ hôn nhẹ như gió xuân từng đợt từng đợt hạ xuống xương quai xanh rồi trượt từ từ xuống ngực, nút áo từng cái từng cái bung ra, quần ngủ cũng bị giật phăng, anh mở mắt cúi đầu hừ một tiếng, Ryan dừng lại một chút rồi trườn đến bên tai anh thì thầm: “Tôi đảm bảo sẽ không làm anh khó chịu, Kinh.”

Quý mới tin! Hứa Phượng Kinh đẩy hần ra, xoay người ngồi dậy, vừa liếc đã thấy thằng nhỏ trong quần ai kia ngóc đầu tỏa sáng, anh trừng mắt quát: “Anh đi vào nhà vệ sinh tự giải quyết lấy!”

Không cần nghĩ cũng biết cái thứ kia đang nhìn chằm chằm vào mông anh, dã thú khổng lồ không giống người kia anh lĩnh giáo một lần rồi — bị một trận ăn đau nhớ đời mà, đối với sinh vật nguy hiểm này chỉ có một cách là phải tránh cho thật xa vào.

“Cùng nhau làm thoải mái hơn nhiều mà?” Ryan cố gắng vớt vát, trước khi Hứa Phượng Kinh kịp giơ chân đá hần bay xuống giường hần đã nhanh nhẹn ôm lấy thắt lưng người kia, bàn tay thuần thục nắm lấy dự vọng đang chào cờ của anh, động tác lưu loát nước chảy mây trôi, sét đánh không kịp bưng tai, đến khi cậu ấm phục hồi tinh thần đã thấy mình nằm rúc trong lòng Ryan, bộ vị quan trọng lọt vào ma trảo của địch không chút hổ thẹn trào ra chất lỏng trong suốt.

Chuyện gì thế này, Hứa Phượng Kinh vùng vẫy trườn mất tên mặt dày như tường thành, nội tâm tranh đấu dữ dội nhưng thân thể có nhu cầu riêng của nó thế nên yêu sách an toàn ngày càng rời xa anh. Dưới kỹ thuật xoa nắn điều luyện của Ryan, não Hứa Phượng Kinh nở hoa, bao nhiêu yêu sách suy tính đều bốc hơi cả, không còn khả năng xem xét hậu quả. Hứa Phượng Kinh thở hổn hển nắm chặt drap giường, vui sướng nóng bỏng len lỏi đến từng tế bào, anh rùng mình muốn bùng nổ.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên, khuôn mặt Hứa Phượng Kinh phỉm hồng thở dốc, cắn chặt răng không phát ra âm thanh, nỗ lực mặc kệ vật cứng nóng rất chà sát trên chân mình, dùng chút tế bào não còn sót lại cầu khẩn thằng nhãi khốn này không làm chuyện quá phạm với mình.

Ryan phảng phất nhìn ra tâm tư của anh, một tay trườn theo thắt lưng xuống dưới tung hoành, một tay giữ chặt ót, thân hình cường tráng nằm chấn trên người anh, môi hôn vang lên tiếng nước dầm mỵ trong phòng nhỏ âm thanh càng nghe rõ ràng. Mặt Hứa Phượng Kinh càng ngày càng đỏ, thái dương chảy xuống vài giọt mồ hôi, anh hoàn toàn không thể chống cự loại ngọt ngào dịu dàng này.

Ryan thấy anh cơ bản đã bỏ súng đầu hàng, vì vậy được nước làm tới, nắm lấy tay anh để lên vật cương cứng đến phát đau của mình. Hứa Phượng Kinh nhúu mày, hiển nhiên anh vẫn còn ám ảnh bởi quái vật này, thế nhưng anh không chịu nổi lời yêu trầm thấp quyến rũ mê hồn bên tai, trái tim anh tan chảy như băng gặp nắng xuân, chấp nhận hi sinh sờ nắn phía dưới.

Mặt đỏ thiếu tí nữa là mạch máu nổ tung, thái dương ẩn hiện gân xanh, Hứa Phượng Kinh xấu hổ muốn chết, thâm mắng mình dẫn sói vào nhà, hại anh sáng sớm chưa kịp rời giường đã phải dùng tay làm loại chuyện này.

Quên đi, còn hơn là tên khốn này dầm chột trong người anh, nói thật lòng thì cảm giác này như bay lên thiên đường vậy. Hứa Phượng Kinh không lo được nhiều như vậy, duy trì thân mật cũng rất hưởng thụ mà.

Không biết qua bao lâu, Hứa Phượng Kinh từ trong mê muội tỉnh lại đã phát hiện hai người không chỉ làm bẩn drap giường mà trên người đều bẩn bẩn rít rít, anh tay mềm chân nhũn bò xuống giường chạy trốn chết vào phòng tắm.

Dù có chết Hứa Phượng Kinh cũng không muốn thừa nhận mình vừa đạt cao trào trong tay tên khốn kia, anh sâu não đến mức muốn đập đầu vào tường. Vừa mất mặt vừa quần bách suy nghĩ giải pháp, nhưng nhìn đến vết tích trên giường đã phá hết lý do, anh quần quai thừa nhận lúc đó mình rất sướng.

Có khi nào mình quá dung túng sẽ khiến lịch sử tái diễn? Hứa Phượng Kinh sợ run cả người, đứng dưới vòi sen tuôn xả nước nóng, đầu óc lộn tung phèo.

Ryan im lặng đẩy cửa tiến vào, ngoan ngoãn chạy tới như con cún nhỏ trung thành hôn lên mặt anh một cái, sau đó dịu dàng dùng khăn lông lau người cho anh.

Hứa Phượng Kinh phải thừa nhận thằng nhãi khốn này giả bộ ngoan ngoãn rất tài tình, làm bao nhiêu kế sách trừng phạt anh đều không dùng được. Anh tránh đi đôi mắt to tròn như kẹo đường chớp chớp cầu khẩn, nghiêm mặt cầm lấy khăn tự lau cơ thể, Ryan hiểu chuyện nhanh nhẩu đưa thêm khăn khô cho anh lau mặt, cuối cùng là áo choàng tắm, suốt cả quá trình đều đứng đắn chuẩn mực, phục vụ cực kỳ chu đáo.

Trong lòng Hứa Phượng Kinh rối ren, do dự một lúc mới gian nan mở miệng: “Này, nếu anh hứa về sau chỉ làm đến đây thì tôi không đuổi anh ra khỏi nhà.”

“Tôi hiểu.” Ryan liếc mắt đưa tình với anh, khiến da gà nổi lên toàn thân, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi cho đến khi Hứa Phượng Kinh hắt xì, xoa xoa mũi quay về phòng ngủ tiếp.

Không nghĩ tới thằng nhãi này đồng ý ngay, hơn nữa hiện trường vụ án cũng được thu dọn sạch sẽ không lộ ra chút chứng cứ nào, Hứa Phượng Kinh vui vẻ tiến vào chăn ấm, quyết định không đấu tranh tư tưởng về việc cấm dục nữa, anh chỉ trung thành với một nguyên tắc: Hưởng thụ thì duyệt, đau nhức không cần bàn.

Sau khi hạ quyết tâm, anh cũng không cần đấu tranh với chính bản năng thân thể mình nữa.

Ryan mặc quần áo, dán vào người anh, dịu dàng hỏi: “Kinh, có muốn cà phê do đích thân tôi pha không?”

Hứa Phượng Kinh chôn cả người trong chăn trả lời không rõ tiếng: “Không có hạt cà phê, chỉ có cà phê hòa tan (uống liền) thôi.”

“Tôi đi vào phố mua.” Cún Ryan nóng lòng tỏ ra hiếu thuận với chủ nhân không ngại trời tuyết bay vùn vù, “Mượn xe anh đi được chứ?”

“Ừm...” Hứa Phượng Kinh cả người quặn trong cơn buồn ngủ, mơ màng gật đầu, Ryan tìm được chìa khóa xe đang đi thì bị người gọi giật ngược: “Này, đứng lại ngay.”

Quay đầu lại thấy Hứa Phượng Kinh còn buồn ngủ ngồi dậy, khuôn mặt tuần tú chưng vẻ mặt không kiên nhẫn, tức giận mắng: “Thời tiết như vậy còn không biết đường lại muốn đi đâu? Lỡ như xảy ra chuyện không phải tôi vừa mất xe vừa phải lo an táng cho anh?”

Nếu Ryan không sớm biết anh kiêu kỳ ưa tỏ vẻ lạnh lùng, chỉ sợ không nghe được lời quan tâm trong câu nói vừa rồi, hẳn ngồi xuống giường xoa tóc Hứa Phượng Kinh, cợt nhả trả lời: “Nghe lời sai bảo của anh, hiệu trưởng à.”

Hứa Phượng Kinh hừ nhẹ một tiếng, vỗ vỗ phần giường bên cạnh, ra lệnh: “Nằm xuống nói chuyện với tôi.”

Ryan vui vẻ tòng mệnh, hoan hỉ bò lên giường, vươn tay ôm tình nhân cùng chăn, gối đầu lên gối, để tình nhân nằm trên tay mình.

Hứa Phượng Kinh không thoải mái tránh tránh, nhưng lại cảm thấy nằm như vậy thật dễ chịu nên im lặng một lát, đột nhiên hỏi: “Sao đến tìm tôi?”

Biết còn cố hỏi? Ryan cười giả vờ trầm ngâm vuốt cằm nói: “Bởi vì nghe nói phong cảnh trường anh rất đẹp, không khí trong lành thích hợp cho việc tu tâm dưỡng tính.”

Hứa Phượng Kinh ghen trên trời một hồi, khước miệng rút gân nói: “Thế sao anh không cuốn gói sang núi Himalaya ấy?”

“Bởi vì không có anh.” Ryan nói ra lời thoạt cũ rích, thâm tình chân thành nhìn anh tiếp tục: “Anh rõ ràng biết lòng tôi mà, tôi không muốn lừa bịp che giấu nữa, tôi yêu anh, dù xa muôn trùng núi tôi vẫn về bên anh, anh là người duy nhất có thể ban phát hạnh phúc cho tôi.”

Hứa Phượng Kinh bị dỗ dành có chút lảng lảng, nhìn thấy bóng dáng mình trong đôi mắt màu xanh lam cùng nghe những lời buồn nôn phát ra từ đôi môi ưu nhã kia làm lòng anh vui đến nở hoa, nhịn không được đưa tay xoa khuôn mặt anh tuấn như tạc của hắn, nói: “Không hiểu tại sao khi không tôi lại phải quần lấy tên nhãi như anh.”

Nếu trước khi quen biết Ryan, có ai đó nói với anh rằng anh sẽ quần quít với một người đàn ông, Hứa Phượng Kinh nhất định ném hắn vào bệnh viện tâm thần. Mà trước khi anh về nước, có ai đoán anh sẽ cùng Ryan đồng sàng cộng chẩm thì anh nhất định dùng ghế đập nát đầu hắn sau đó sẽ thổ huyết mà chết.

Ai có thể nghĩ là chỉ qua một năm, sinh hoạt của anh biến hóa nghiêng trời lệch đất thế này, tên này cố chấp không buông, vừa đâm vừa xoa chen vào cuộc đời anh làm đầu anh nhão như cục bột không còn khả năng chống đỡ.

Con nít được nuông chiều từ nhỏ sẽ sinh ra tâm tính phản kháng rất mạnh, nếu ai đó đụng chạm tự ái, nhất định nó không tiếc dầu rơi máu chảy cũng phải cho đối phương biết mặt. Thế nhưng nhìn thấy dã thú bị thuần phục bây giờ như con cún con quăn chân mình thì người chủ nhân như anh không thể vung chân lên đá nó ra khỏi nhà nha.

Thoạt nhìn quan hệ của hai người họ là Ryan điên cuồng theo đuổi mặc anh hành hạ, kỳ thực không phải là Hứa Phượng Kinh anh bị xỏ mũi dắt đi sao?

“Định mệnh an bài, trong nhân sinh này chúng ta cùng nhau nắm tay bước đi mãi mãi bên nhau.” Ryan lạm phim tình cảm nên nói toàn lời kinh điển, nhưng mà những lời sến súa này chỉ cần người trong cuộc nghe là được rồi, có nghĩ đến người đứng xem nổi da gà hay không.

Hứa Phượng Kinh nở nụ cười nhân nhật trên khuôn mặt luôn mang vẻ lạnh lùng, trong mắt đọng đầy niềm vui chứa chan tình cảm ấm áp, Ryan không bỏ lỡ cơ hội hôn tới, mới đầu như chuồn chuồn lướt nước nhưng thấy đối phương nhu thuận ngầm đồng ý nên nụ hôn chuyển thành cơ khát cuồng dã kích thích nóng bỏng làm hai người thổ dốc, linh hồn rời khỏi thân, từng chút từng chút khơi mào dục vọng. Khi anh trầm luân trong mê muội, anh lại sinh ra cảm giác lo sợ, đưa tay ôm người kia.

Anh thích cảm giác này, thích cảm giác toàn bộ thể xác và tinh thần chìm đắm trong tình cảm nóng bỏng, thích cảm giác được ôm chặt như muốn tan vào nhau.

Tình cảm đối với người này, từ phiên chán lúc ban đầu đến hận thấu xương khi bị xâm phạm, bình tĩnh ứng phó đến hôm nay đã chuyển thành một loại khó xác định, làm trái tim anh mềm nhũn.

Có lẽ anh thực sự cô đơn lâu lắm rồi, khẩn thiết muốn bắt lấy sự ấm áp mà người này mang đến.

Hai người quần quít nhau, tim anh nóng ấm, dòng chảy ấm nóng này lan đến toàn bộ tứ chi bách hại, tràn ngập vui sướng.

Thật vất vả kết thúc ôm ấp ấm muối này, mặt Hứa Phượng Kinh đỏ bừng, thở dốc không ngừng, vẻ mặt lạnh lùng ngày thường trở nên quẩn rữ muốn chết, tim Ryan đập mạnh, vui đến nỗi chỉ thiếu vẩy đuôi liếm mặt chủ làm nũng, lết a lết chen vào chần tung hoành trên người chủ nhân.

“Anh làm gì vậy hả?” Bị một người đàn ông cường tráng găm cắn, Hứa Phượng Kinh không thể động dậy, muốn đẩy Ryan đang đè mình sắp tắt thở ra nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sâu xanh đẹp anh liền chần chừ, hần thở hổn hển, vật khả nghi ở dưới như có như không cọ chân anh.

“Anh đừng động dục suốt ngày suốt đêm được không!” Hứa Phượng Kinh ảo não trừng mắt tên quý chỉ cần mình dung túng là được đàng chân lán đàng đầu này, đưa tay kéo tóc hần, quát: “Tôi không cần khách trọ chỉ biết động dục.”

Tại anh lãnh đạm đó! Hần là thanh niên tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí phương cương, nhịn lâu như vậy, hơn nữa mỗi ngày tình nhân lượn qua lượn lại trước mặt sao có thể không chế được chứ? Ryan oan uổng nhìn đối phương: “Không phải nước các anh có câu ‘Thực sắc tính dã’ sao, (*) tôi yêu anh sâu nặng như vậy, anh cũng nên chịu trách nhiệm.”

(*) Thực sắc tính dã: bản chất tự nhiên của con người là ăn và làm tình.

“Bớt nói mớ đi!” Hứa Phượng Kinh cố sức đẩy hần ra xa nhưng thành quả chỉ là vài cm, anh nhìn xuống nơi ngắc đầu phía dưới, thấp giọng quát: “Tôi có mời anh tới hay không mà bắt tôi chịu trách nhiệm hả? Không thích thì cứ việc cuốn gói đi đi!”

Ryan đông cứng, khẽ cau mày, ánh mắt thâm trầm nhìn anh, hỏi: “Anh nói thật?”

Hứa Phượng Kinh giật mình, có chút hối hận không kịp ngăn cản câu nói vừa rồi, nhưng tính tình ngoan cố thành quen đã nói ra nhất định không rút lại, không thể làm gì khác hơn là mạnh miệng: “Chân mọc trên người anh mà, tôi cũng đâu có mua xích chó quần cổ anh.”

Ryan nhìn anh hồi lâu làm anh có chút chột dạ, sau đó hần thở dài, yên lặng đứng dậy, im lặng đi ra cửa.

Này...

Hứa Phượng Kinh kinh ngạc ngắc đầu, cổ họng như bị viên gì mắc nghẹn không thốt ra được lời nào, nhìn bóng lưng đối phương, mắt bắt đầu nóng rát.

Đồ khốn! Cút về Mỹ đi! Không có chút quyết tâm mà đòi theo đuôi mình!? Rõ ràng... Mình không ôm hy vọng gì mà.

Như người chết đuối được cứu lên bờ sau đó lại bị chìm xuống nước, đáng trách chính là tên khốn Ryan đẩy anh xuống đáy sâu xong bây giờ phải mông bò lên bờ một mình, nhìn mình chìm thích lắm chứ gì?

Ryan mở cửa phòng, xoay người nhìn anh, thanh âm bình ổn không mang theo tâm tình gì, hỏi: “Hồi lại lần cuối, anh thật sự muốn tôi đi?”

Hứa Phượng Kinh cúi đầu ngồi trên giường không nhúc nhích, nội tâm phiên giang đảo hải, cùng lúc muốn chửi ầm lên đuổi hần đi càng xa càng tốt, cùng lúc đó trái tim đau nhức như chồi non tách đất để sinh trưởng, đau đến không thở nổi.

“Nói mau, có muốn tôi đi hay không?” Ryan không cho anh thời gian suy nghĩ, nghe lời truy vấn Hứa Phượng Kinh hoảng sợ hồi tưởng về quá khứ, đầu lưỡi uốn nửa ngày, cố gắng giữ giọng bình tĩnh như thể không có việc gì, đáp: “Nếu anh không muốn đi thì... ở lại đi!”

Mấy chữ cuối có chút run, ám chỉ việc anh đã hạ mình thỏa hiệp như thế nào nhưng Ryan không cảm kích, đi ra ngoài đóng cửa lại. Tiếng cửa đóng “cạch” như một cái tát với Hứa Phượng Kinh, đôi mắt hồng hồng trừng cánh cửa đóng kín, nỗ lực không để nước mắt rơi.

Vậy còn chưa được sao? Anh đôi khi thống hận tính tình ngang ngạnh của mình, biết rằng tính này hại người hại mình nhưng không có dũng khí sửa chữa.

Không phải sợ hãi thay đổi, mà là sợ bản chất yếu đuối của mình. Một khi sóng đánh tan lâu đài cát vững chãi, sau đó bị tình yêu chi phối tất cả, anh thà rằng là viên đá trong nhà xí cả đời, cô đơn thối rữa đến chết!

Mặt nạ kiêu căng rớt xuống, hối tiếc dần dần hiện lên, anh ủ rũ ngồi trên giường tay nắm chặt chăn, nghe tiếng cửa phòng mở, đầu óc trống rỗng.

Bất ngờ chính là Ryan nghênh ngang đi vào kéo theo hành lý, sau đó dưới ánh mắt khó tin của Hứa Phượng Kinh, thản nhiên mở tủ quần áo xếp y phục của mình vào.

Tận lực không nhìn tới người đang ngây ra như phỗng trên giường, Ryan nhin cười đến mức đau cả ruột, Kinh của hắn tâm tình bây giờ nhất định rất phức tạp, nào là đột nhiên trút được gánh nặng, ngăn ngớt mình, tất cả đều làm hắn yêu đến tận xương tủy.

Nhìn tên khốn không thèm hỏi chủ nhà đã tự tiện mang quần áo xếp vào tủ, tự ý biến “Ổ trọ” thành “Ổ chung”, ý nghĩa muốn quát hắn cút về ngủ phòng khách nhưng lại sợ nhãi khốn này bỏ đi luôn, trái tim vừa ấm áp đã muốn đóng băng sao?

Hứa Phượng Kinh đang lưỡng lự, không đề phòng bị Ryan sàm sỡ, tên mặt dày như tường thành ấy ôm người đang phiên muộn đến muốn cào tường vào lòng, nâng cằm anh lên, thì thầm: “Ngẩng đầu lên nào, để tôi nhìn anh.”

Hứa Phượng Kinh khẽ run lên, bản năng muốn thưởng cho hắn vài đấm, nhưng không muốn chọc đến dã thú vì vậy ủy khuất ngẩng mặt lên. Ryan không khách khí hôn anh, sau khi cảm thấy mỹ mãn mới ôm anh thề thốt: “Kinh, tôi sẽ không bao giờ rời xa anh.”

Tin tưởng tôi, tin tưởng bản thân mình, anh tuyệt vời như vậy sao tôi có thể rời xa anh chứ?

Hứa Phượng Kinh lộ ra vẻ mệt mỏi, quỵn quỵn vào lòng hắn một hồi lâu sau đó cứng rắn mắng: “Mấy lời sến súa này do anh nói, lựa chọn là của anh, tôi không hứa hẹn gì cả.”

Sớm đoán được anh trả lời như vậy, Ryan cười vài tiếng, ai bảo hắn yêu phải người đẹp bằng giá chứ, dù chiến tranh thế nào cũng không nhượng bộ, phải quan sát thật kỹ mới thấy được dòng chảy dịu dàng. Hứa Phượng Kinh là người như vậy, không hứa hẹn gì cả, không chịu trách nhiệm, xem việc mình đau khổ theo đuổi là việc hiển nhiên. Nhưng anh không phải sắt đá, thỉnh thoảng cũng lộ vẻ xấu hổ cùng động tình làm Ryan vui vẻ kinh khủng, càng thêm kiên định từng bước từng bước ăn tươi nuốt sống Hứa Phượng Kinh.

Đối với tình nhân lạnh lùng dễ thẹn quá hóa giận, Ryan dùng phương pháp dỗ dành và dỗ dành, nhẫn nại chờ kết quả. Như hiện tại Hứa Phượng Kinh sợ hắn phát tay áo bỏ đi, dù không muốn như thế nào đi nữa cũng không chịu mở miệng giữ hắn lại.

Cho dù lùi hai bước để tiến ba bước, nhưng quan hệ của họ đang tiến triển, Ryan thâm tình nhìn đối phương, thầm nghĩ: Kinh yêu dấu, em nhất định rất thích tôi, yêu tôi từ thể xác đến tinh thần, không thể rời xa tôi.

Hứa Phượng Kinh bị hắn ý vị thâm trường nhìn cho lông tơ sau lưng dựng thẳng. Nghĩ tới mình như là món ngon để trước miệng quỷ đói, trước khi bị nghiền nát anh phải tự cứu mình, đưa tay vỗ vỗ mặt Ryan, tức giận mắng: “Tôi nói anh có nghe không hả?”

Ryan cười toét gật đầu như già tởm, Hứa Phượng Kinh buồn bực — cứ nghĩ hắn bị tổn thương chứ, sao bây giờ lại trưng ra vẻ mặt như được nữ thần may mắn ban phúc vậy, điều này làm anh sợ hãi, đánh ót Ryan hỏi: “Anh sốt rồi hả?”

“Không không.” Ryan lắc đầu phủ nhận, kéo chăn ra, ôm Hứa Phượng Kinh vào lòng nói: “Trời trưa rồi, ra ngoài ăn cơm chứ chủ nhân?”

Anh không muốn ra ngoài trong tiết trời tuyết bay vù vù thế này, đang suy nghĩ xem trong tủ lạnh còn thực phẩm hay nấu mì gói nuôi Ryan thì điện thoại vang, Hứa Phượng Kinh cài xong nút áo cuối cùng nhắc điện thoại trả lời: “Alo, ai đấy?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng anh trai: “Cùng ăn cơm đi, Phượng Kinh.”

“Ồm...” Hứa Phượng Kinh khó xử, liếc nhìn Ryan, ấp a ấp úng từ chối: “Em không muốn ăn, không đi đâu.”

Nhưng dạ dày không hợp tác, kháng nghị kêu réo tàn nhẫn, không lẽ bảo anh kéo theo Ryan khách không mời này đến ăn chực? Chuyện mất mặt như vậy anh không làm được.

“Này, Hứa Tiểu Phượng, đừng từ chối mà.” Tiêu Tuấn Đình đoạt lấy điện thoại nói: “Dẫn chồng theo đi, chúng tôi mời khách.”

Mặt Hứa Phượng Kinh lúc đỏ lúc trắng, hung hăng ném điện thoại, mắng: “Mời cái đầu nhà anh!”

Sao không lở tuyết vùi chết tên khốn ấy đi cho rồi? Lòng dạ đen tối mồm miệng bắn thỉu, không biết mất anh hai bị chốt bên nào mà thấy hấn tốt chứ!

Hứa Phượng Kinh hít thở sâu vài lần mới nguôi giận.

Nhìn lại dã thú vô tội kẻ bên, đột nhiên nghĩ dã thú nhà mình cũng còn xài được, dù cần chỉnh sửa chút xíu nhưng so với tên khốn họ Tiêu kia thì tốt chán.

Suy nghĩ như thế làm anh bình tĩnh hơn nhiều, ngoắc ngoắc ngón tay gọi Ryan: “Đi dùng cơm với anh hai, anh nhớ phải chú ý lời nói và hành vi, không được làm mất mặt tôi.”

9. Chương 9

Ăn thì ăn, vì sao có cảm giác như “Dẫn con dâu xấu xí ra mắt mẹ chồng” thế này?

Tuy ba mẹ đều ở tỉnh khác nhưng anh hai như cha, hơn nữa anh hai lớn hơn anh những mười ba tuổi, Hứa Phượng Kinh luôn kính nể anh ấy.

Anh lo lắng thay cho Ryan, sợ thằng cha lỗ mãng này mắc lỗi với Hứa Phượng Uyên, sau mới phát hiện mình lo lắng rất dư thừa nhảm chán. Ryan chỉ vô lại trước mặt anh thôi, còn trước mặt người khác hấn là một người thanh niên thiện lương trí thức nóng bỏng và lễ phép hoàn hảo. Hấn gọi “anh hai” còn ngọt ngào hơn anh gọi làm Hứa Phượng Kinh có vài phần khó chịu, đặc biệt khi biết hôm qua họ đã gặp nhau rồi, anh thở dài liếc Ryan, nói: “Gọi anh hai làm gì, từ đó để anh gọi sao?”

Quan hệ của họ đang trong giai đoạn “quan sát”, anh không muốn kết luận quá sớm, để nửa đời sau dính chặt với dã thú.

“Tôi đã biết, hiệu trưởng.” Ryan không biết là vô tình hay cố ý gọi anh như thế, làm miếng thịt vịt đưa lên đến miệng rớt lại xuống chén.

Tiêu Tuấn Đình hiển nhiên cũng không thoải mái khi Ryan sử dụng chiến lược nịnh bợ gia đình vợ này. Vì vậy dùng phương pháp Ngụy cứu Triệu, lén lén đổi nước trái cây của Hứa Phượng Kinh thành rượu gạo.

Vốn từ khi thăm kịch kia qua đi, Hứa Phượng Kinh thề với lòng không uống rượu nữa nhưng khổ nỗi rượu gạo không mùi vị, uống hoài vẫn thấy ngọt, anh bất hạnh trúng chiêu, uống hết cả ly lớn.

Uống rất ngon, tác dụng chậm nhưng mạnh, Hứa Phượng Kinh bắt đầu thấy sao quay vòng vòng, đầu nặng không đứng nổi, mềm nhũn dựa vào người Ryan.

Ryan thuận thế ôm tình nhân vào lòng, nhìn hai gò má anh đỏ ửng cùng với nhãn thần mê ly, thần trí không rõ, hấn đứng dậy chào Hứa Phượng Uyên cáo từ, ôm Hứa Phượng Kinh về nhà.

Anh không say như lần trước, ít ra cũng tự mò leo lên giường được, nhưng trình nói nhảm không hề giảm, Ryan muốn đứng dậy vắt khăn lạnh lau mặt cho anh liền bị anh nắm tay áo kéo lại, nói ra những lời bình thường không bao giờ nói ——

“Không được đi... Anh vào nhà của tôi, sinh ra là người của Hứa Phượng Kinh tôi... Chết đi là quỷ của Hứa Phượng Kinh tôi... Dù tôi đánh anh chửi anh làm nhục anh... cũng... không... không được đi, dù tôi đuổi anh... cũng... cũng không được đi...”

Ryan nghe được những lời này trong lòng vui mừng nở hoa, đến cả đầu khớp xương cũng như tan chảy, ôm anh nhẹ nhàng dỗ dành, dịu dàng như kẹo đường: “Tôi không đi, cả đời cũng không đi, tình yêu của tôi...”

Một bên đỡ dành, một bên lợi dụng thời cơ lột quần áo của hai người đến khi cả hai trần như nhộng, sau đó thoải mái leo lên giường hưởng thụ cảm giác da thịt thân cận. Hứa Phượng Kinh vẫn lầm bầm không yên hơn nữa nằm nhích tới nhích lui, cọ đến cái này cọ đến cái kia, sờ sờ xoa xoa, mang theo chút oán giận thì thầm: “Sao trên người anh nhiều lông như vậy...”

Nhân chủng khác nhau mà! Cũng đâu phải lần đầu tiên cưng thấy. Nhưng Ryan không trả lời, hắn còn đang bận rộn để dấu ô mai trên cần cổ anh, hai tay không kiêng dè vuốt ve da thịt nhẵn nhụi.

“Giống người rừng...” Hứa Phượng Kinh nói thầm, xoa vết đạn trước ngực hắn, cho dù cách đám lông dày cũng có thể cảm nhận rõ vết sẹo. Ryan bị chột đến phục hồi tinh thần ngưng hành vi sắc lang, sẹo nha —— trên đùi cũng có —— nhắc nhở hắn lần trước thừa cơ Hứa Phượng Kinh say mà giở trò. Sau đó đâm chém là chuyện nhỏ, chuyện lớn là tình nhân nổi bão vung dao chém đứt mối lương duyên của hai người —— hao hết thiên tân vạn khổ mới tiến triển tới đây, hắn cũng không thể vì một phút rung động mà làm hỏng đại cuộc.

Ryan ngoan ngoãn thu tay về đặt ở hông anh, Hứa Phượng Kinh nỗ lực tập trung ánh mắt tan rã thiếu chút lé luôn, trừng hắn một lát đột nhiên dùng hai tay hai chân quấn lấy hắn, nắm tóc hắn chăm chú nhìn hắn, bắt đầu đối thang không đối thuốc lá nhai: “Anh nhớ cho kỹ... Tôi nói anh đi hướng đông, anh không được phép đi hướng tây... Tôi không cho phép anh đi... Dù chết cũng không được đi...”

“Anh đuổi tôi cũng không đi, yên tâm nha.” Ryan yêu chiều nhìn anh, con mèo xinh đẹp như có như không cọ cọ cổ hắn, Hứa Phượng Kinh không biết vì sao đỏ vành mắt, run run: “Không được đi... Không cho đi... Vất vả lắm mới có một người...”

Anh lấp bắp nửa ngày cũng không nói hết, mặt đỏ bừng, oán giận theo lời rượu trở nên ghen ngào, tự nói: “Nếu anh dám đi... Tôi sẽ... Tôi sẽ...”

Như quỷ chết đuối bầu được cọc ôm riết Ryan không buông, trước ngực hắn thấm ướt chất lỏng ẩm áp, Ryan cả người chấn động tràn ngập yêu thương nâng mặt anh hôn lên mắt, Hứa Phượng Kinh thuận theo nhắm mắt lại, nước mắt đọng đầy.

Người băng giá kiêu ngạo này rốt cuộc cô đơn đến mức nào! Ryan chưa bao giờ cảm ơn Thượng Đế cho họ gặp nhau như lúc này, để hắn không biết sống chết xông vào cuộc đời anh, đến gần anh, làm bạn với anh, yêu anh.

Nụ hôn dần trở nên nóng bỏng, Hứa Phượng Kinh nhiệt tình hơn ngày thường rất nhiều, rên rỉ nhẹ nhàng, chủ động hé miệng, như trẻ con vươn đầu lưỡi liếm kẹo. Ryan cũng chìm đắm trong khoái cảm, đầu lưỡi tiến công sâu hơn đùa giỡn đến mức Hứa Phượng Kinh hừ ra tiếng. Anh vụng về hưởng ứng, tiếng nước dâm mỹ trong không gian càng rõ ràng, dưới chăn nóng tình dục dâng trào thân nhiệt tăng lên nhanh chóng. Toàn thân như có dòng điện chạy qua khiến cả hai người đều hưng phấn.

Vật cứng tràn trề sinh khí cọ lên bụng anh, Hứa Phượng Kinh trừng mắt hắn, hỏi: “Sao anh lại động dục nữa hả?”

“Anh cũng vậy.” Ryan duỗi ngón tay xoa nắn nửa dưới sôi sục của Hứa Phượng Kinh, làm hại đối phương kêu một tiếng rồi xụi lơ trên người hắn, thất lưng từng đợt run rẩy.

Nghe Ryan cười dâm dăng, Hứa Phượng Kinh thở dốc dồn dập, mặt đỏ như Quan Công, hận không thể tiến... tiến vào chăn bông. Ryan ôm anh trở mình đặt anh dưới thân, dịu dàng nói: “Chúng ta làm tình đi Kinh, tôi muốn hòa làm một với anh, kết hợp tất cả, lẽ nào anh không muốn?”

“Không muốn.” Hứa Phượng Kinh kiên định cự tuyệt, vừa cười ằm ỉ, rượu cũng tỉnh bảy tám phần, nhưng mấy phần say vẫn còn muốn vui đùa, cũng còn đủ tỉnh táo để ra quyết định.

“Kinh, trước đây là tôi sai, tôi muốn mau chóng có được anh nên làm tổn thương anh, lần này sẽ không như vậy nữa.” Ryan thấp giọng dụ dỗ, “Một lần làm tình hoàn hảo giải tỏa ám ảnh, tin tưởng tôi đi, tôi sẽ cho anh thật sung sướng.”

Hứa Phượng Kinh lắc đầu như trống bỏi, nói giỡn! Nói ngọt ngào như vậy chỉ vì muốn chơi anh thôi chứ gì? Nếu anh đại độ tin, tám phần mười vài ngày sau không bước đi được, thứ quái vật ấy không phải to ở

mức bình thường, nghĩ tới đã kinh hồn tán đảm rồi — trừ phi Ryan đi chinh hình để thứ ấy nhỏ như cây bút máy thì được.

“A...” Ryan cọ cọ cổ anh, cò kè mặc cả: “Tôi dùng tay cho anh thoải mái thì sao?”

“Không cần!” Hứa Phượng Kinh then quá hóa giận đánh hấn, đáng tiếc như đánh phải bức tường. Ryan không chút đau đớn lấy ra chai bôi trơn, sau đó dưới ánh mắt muốn giết người của Hứa Phượng Kinh, thành thạo dùng hai ngón tay thấm ướt trượt vào cửa sau!

“Ryan! Anh điên hả!?” Hứa Phượng Kinh tê cả da đầu, men say tiêu hết, cổ găng giãy giụa. Đáng tiếc cánh tay Ryan như hai gọng sắt kẹp giữ anh, anh sợ đến mức quên hô hấp, hai mắt trợn tròn, cảm nhận hai ngón tay thon dài tiến vào hậu môn, như có như không trêu chọc nơi thâm kín ấy. Hứa Phượng Kinh tức sắp tắt thở, khàn khàn cầu xin: “Ryan! Dừng tay!”

Thân thể anh run rẩy, hết lần này đến lần khác dùng sức nhưng thất bại, dù anh phản kháng như thế nào cũng không thay đổi được tình thế, Ryan hôn nhẹ bờ môi trấn an anh: “Đừng sợ.”

Lời còn chưa dứt, ngón tay tên khốn đó đã đâm sâu thêm vào, mặt Hứa Phượng Kinh trắng bệch, hàm răng run rẩy đánh vào nhau, gấp đến ruột muốn lộn ra ngoài.

Huyệt khẩu bị tách mở rất khó chịu, thân thể cứng ngắc, cũng may động tác của Ryan rất chậm, cảm giác bị xâm phạm hòa lẫn với khoái cảm đáng xấu hổ hầu như không có đau đớn.

Hứa Phượng Kinh cắn chặt răng, nước mắt bắt đầu tràn ra, mặt dù khóc trong lúc này quá mức mất mặt, thế nhưng anh bị ức hiếp muốn chết mà.

Sao có thể quên quá khứ đau thương chứ? Sao không đuổi tên khốn này ra ngoài trước!? Ngón tay thuần thực xâm nhập, cảm giác vật lạ chen vào càng sâu rất mãnh liệt, Hứa Phượng Kinh thổ dốc ngửa đầu, hai mắt nhắm nghiền nhìn Ryan.

Dĩ nhiên không có chút uy hiếp nào, Ryan thậm chí cười ra tiếng, ngón tay mang theo chất bôi trơn thuận lợi ra vào mật huyệt nóng bỏng, vách tường mềm mại cắn chặt như muốn hút lấy ngón tay hấn. Hứa Phượng Kinh rên rỉ đầu hàng vùi đầu vào chấn.

Ryan rất muốn nói cho anh rằng đừng sợ, dù hấn muốn anh đến phát điên rồi nhưng sẽ không tự tiện đi vào, chỉ là hù dọa anh chút thôi, đến khi anh tỉnh rượu hấn cũng tránh khỏi một kiếp đầy dọa — điều này làm cho Ryan an tâm — tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Lần đầu tiên lỗ mông làm anh bị thương, Ryan đến nay vẫn hồ then. Sau đó hấn nghiên cứu thêm nhiều sách vở tư liệu, chuẩn bị thật kỹ để cuộc sống đôi lứa hai người cầm sắt hòa hợp, cá nước giao hòa, dục tiên dục tử.

Ngón tay nhúc nhích kích thích bích huyệt, tìm được vị trí điện giật – tuyến tiền liệt – chậm rãi ấn ấn.

Hứa Phượng Kinh giật nảy mình, hai chân căng thẳng, rên rỉ không thành tiếng. Ryan thử dùng lực nhiều hơn ấn nơi đó, nhìn anh phản ứng mãnh liệt, cười khoái chí hỏi: “Ồ đây phải không? Cắn chặt đến muốn nuốt tay tôi.”

Lời nói hạ lưu biến thái như vậy làm mặt Hứa Phượng Kinh đỏ bừng, dùng chút hơi tàn dấm ngực hấn, mắng: “Cút, cút ngay, tôi không phải đồ chơi của anh!”

“Tôi luyến tiếc nha, nơi này của anh nóng quá... Khiến khớp ngón tay cũng muốn tan chảy.” Ryan thấp giọng trêu đùa, Hứa Phượng Kinh xấu hổ và giận dữ, trên mặt như sắp bốc hơi. Anh liều mạng không chế bản thân rên rỉ, thất lưng run rẩy, chau mày, biểu tình cực kỳ gọi cảm, vừa nhẫn nại vừa vui sướng vừa tức giận làm Ryan đặc biệt cảm thấy thành công. Vì vậy trước sau tiến công, vuốt sói sờ đến dương vật thẳng đứng phía trước, phía sau không nặng không nhẹ gầy gầy điểm mẫn cảm.

Hứa Phượng Kinh biến thành con cá quẫy chết trên thớt, dưới tay đầu bếp dùng chút hơi tàn giãy giụa, thân thể như bị thiêu cháy, lửa dục cuộn cuộn dâng trào khiến anh miệng khô lưỡi khô, phát không thành tiếng. Ngón tay kia khiến anh vui sướng kì lạ, dòng điện chạy dọc sống lưng len đến đại não. Cảm giác nóng khó nhịn dâng lên khiến anh vô thức áp thân thể gần Ryan hơn nữa, vụng về cọ xát thân mình với hấn, đôi môi khẽ nhếch phun ra hơi nóng.

Hứa Phượng Kinh quá mê người làm Ryan suýt phun máu mũi, cúi đầu hôn nồng nhiệt, rên rỉ cùng thở dốc vô cùng ngọt ngào. Khi hắn tách ra thậm chí Hứa Phượng Kinh còn nâng người tìm kiếm đôi môi hắn. Ryan mừng như điên, đương nhiên nhiệt tình mười phần hôn tiếp. Hứa Phượng Kinh vô thức rên rỉ, tức giận cắn cắn môi hắn, thở dốc càng gấp, ngón tay bấm vào lưng hắn. Cuối cùng tiếng thở dốc hóa thành tiếng khóc, dịch trắng đục bắn ra.

Cao trào qua đi, Hứa Phượng Kinh mềm nhũn nằm trên giường thở dốc, anh lạnh người nhìn đối phương đưa ngón tay dính dịch đưa lên miệng liếm, xấu hổ muốn chết, bắt lấy tay hắn mắng: “Sao anh biến thái quá vậy?”

Nơi đó bị tiến vào mang đến cảm giác khó chịu kinh khủng nhưng nóng đến kinh người lại có chút trống trải, thêm thường ngón tay hắn tiếp tục ra vào... Anh nhất định điên rồi! Không chỉ bị hai ngón tay đâm chọc đến bắn tinh mà còn không biết xấu hổ đòi hỏi nhiều hơn!

Càng nghĩ càng sợ, Hứa Phượng Kinh giãy giụa khỏi cái ôm của Ryan, lăn xuống giường chạy vọt vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Mở nước chế độ lớn nhất, lỏa thể đứng dưới vòi sen, liều mạng muốn xóa đi cảm giác khô nóng này, lỗ nhỏ phía sau không nhìn được khép mở, bên trong co rút giống như chỉ vừa ăn món khai vị, còn đang thêm thường chờ món chính.

Xong đời! Sao mình trở nên dâm dăng như vậy!?

Nhất định là bẫy của tên Ryan kia! Tên khốn đó dùng độc thuần phục mình, Hứa Phượng Kinh cảm thấy mình như vi-rút trong vắc-xin bị nuôi cấy với thuốc kháng sinh, dần dần nổi sởi tiêu tán, đối với thân thể hắn (kể cả dương vật) cũng không còn bài xích nữa.

Lẽ nào mình sẽ bị tên cuồng dâm ấy làm đến chết? Hứa Phượng Kinh chán nản tắm rửa sạch sẽ, mặc áo choàng tắm, cổ áo mở rộng còn nhìn thấy dấu hôn giống như bị bệnh sởi.

Hứa Phượng Kinh đen mặt đi ra ngoài, Ryan đang ngồi tựa đầu giường cười tà mị nhìn anh làm tức giận trong lòng anh bay mất, không nhìn được thở dài một hơi. Thôi bỏ đi, anh cũng không muốn mình ngủ chung với phần tử nguy hiểm.

Mặt anh đen như đáy nồi đi đến bên giường từ trên cao nhìn hắn, nói: “Anh ra phòng khách ngủ.”

Ryan giả điếc, ngồi thẳng dậy không nhường giường cho anh, trong lòng Hứa Phượng Kinh cũng muốn ôm hắn ngủ nhưng vẫn còn vướng mắc khó nói, nâng cao âm lượng, nói: “Anh nghe cho rõ đây, chúng ta có ba quy định...”

Ryan không nể tình kéo anh vào lòng, để hắn ngồi phía sau vòng tay ôm anh. Hứa Phượng Kinh chán nản, hết lần này đến lần khác không làm gì được tên bá đạo kiêu ngạo này — đánh nhau không phải đối thủ của hắn, mắng hắn như mắng vách tường, y như miếng gừng bị đường dính chặt vào người.

Phiền muộn cách mấy Hứa Phượng Kinh cũng phải thừa nhận việc thuần phục dã thú này căn bản là lãng phí thời gian. Tuy anh là người làm công tác giáo dục thể nhưng không có tài năng biến đá thành vàng như vậy, anh cũng không muốn phí công nữa, bò lên giường, ngủ.

Người bên cạnh phản ứng giống ý mình làm Ryan bay qua hôn lên mặt đối phương, nhẹ giọng nói: “Tôi yêu em.”

Hứa Phượng Kinh hừ mũi, tuy đây về coi thường nhưng khóe môi lén cong lên.

Sáng hôm sau Ryan gọi nhà hàng mang thức ăn đến — khả năng thích ứng của hắn siêu cường như một con gián — gọi chủ nhân dậy hầu hạ anh đánh răng rửa mặt mặc quần áo, chỉ còn thiếu mớm cơm như trẻ con mà thôi.

Cảm giác như vợ chồng mới cưới đang hưởng tuần trăng mật, ngọt ngào đến buồn nôn. Hứa Phượng Kinh mặt không biểu cảm ngồi trước bàn ăn nhanh nhẩu giải quyết thịt xông khói trứng chiên và bánh mì nướng, uống một ly cà phê, sờ cái bụng no căng ra sofa ngồi đọc báo.

Ryan như vú em dọn dẹp rửa chén, sau đó pha cà phê cho Hứa Phượng Kinh. Xong việc mới đến ngồi sofa thức thoir không quấy rầy anh mà vui đầu xem một quyển gì đó, rồi liếc người kia cười cười.

Hứa Phượng Kinh buông báo tờ mờ nhìn Ryan, phát hiện hắn cầm một quyển album ảnh, anh bị nụ cười dễ tiện kia làm toàn thân run rẩy, nhích nhích lại gần liếc trộm. Khi nhìn thấy nội dung trong đó cả người nhảy dựng, lông tơ lông mao gì đồng loạt dựng thẳng như con chuột nhào tới, hét dọn đường: “Ồ đầu anh có!?”

Từ đầu đến cuối, tập ảnh là về quá trình lớn lên của anh, từ khi mặc quần yếm đến đêm trước lúc xuất ngoại năm mười sáu tuổi. Ngày sinh nhật trên mặt dính kem, thò lò mũi xanh, tóc dài bù xù như gấu panda... nói chung hình ảnh từ nhỏ đến lớn xấu không nhận ra người. Nếu tập ảnh này phát tán thì hình ảnh uy quyền bằng giá lừng lẫy của hiệu trưởng Hứa Phượng Kinh nhất định sẽ bị hủy hoại, phòng khám đa khoa bệnh viện đại học nhất định sẽ có hàng người dài dài đứng chờ vào chiêm ngưỡng.

Ryan nhanh tay lẹ mắt cầm tập ảnh giơ lên cao quá đầu, tay kia ngăn cản Hứa Phượng Kinh xông tới, trả lời: “Là anh hai cho tôi nhân ngày sinh nhật Khổng Tử.”

Hứa Phượng Kinh nháy mắt xui lơ nằm úp sấp trước ngực hắn, mặt đỏ bừng, lúng ta lúng túng lắp bắp: “Trả lại cho tôi, mất mặt quá...”

“Không trả, là của tôi mà.” Ryan nói chắc như đinh đóng cột, ngón tay chỉ vào trán anh, bổ sung thêm: “Anh cũng là của tôi.”

Hơi thở ấm áp của hắn lướt qua mặt, tim Hứa Phượng Kinh đập mạnh. Anh chợt dạ lật album sang trang mới, liền nhìn thấy vẽ mặt mình năm tám tuổi mắc bệnh thủy đậu bị ép uống thuốc trông thật ngu ngốc, giầy giụa muốn tránh, thôi thôi thôi, đại trượng phu co được dãn được, anh đề âm thanh thật thấp, lầm bầm cầu xin: “Trả lại cho tôi, xin anh đấy...”

Ryan chấn động, như bị khoan vào tim, ý nghĩ đùa giỡn vụt tan, toàn thân tan chảy như bột xà phòng. Yêu thương say đắm xoa khuôn mặt hồng hồng của Hứa Phượng Kinh, dịu dàng nói: “Trả cho anh cũng được nhưng có một điều kiện.”

“Không thành vấn đề!” Hứa Phượng Kinh trong nháy mắt sống lại, ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn, âm thầm dự định sau khi lấy lại tập ảnh sẽ đốt nó thành tro sau đó đem tro chôn sâu ba thước, không nghĩ tới Ryan giảo hoạt cười, một lời hai nghĩa trả lời: “Khi tôi muốn xem anh phải lấy ra cho tôi xem.”

Một câu nói phá hỏng đường sống của anh, do dự nhìn tập ảnh rồi nhìn Ryan – người đang ung dung nhìn anh, nói: “Nếu anh hủy nó, sẽ phải chủ động ngồi trên hồng tôi thỏa mãn tôi, nhé!”

Là ai dạy hắn nói tiếng Trung rành rẽ như vậy để mặc cả hả? Hứa Phượng Kinh siêu cấp muốn ra ngoài kiếm thẳng đó rồi đánh cho nó nhừ tử!

Trùng hắn một lát, Hứa Phượng Kinh bắc đẩu dĩ thỏa hiệp, gian nan gật đầu nói: “Được...”

Dáng vẻ tức muốn chết lại phải nhịn xuống của anh vô cùng mê người, Ryan cười ra tiếng, ôm anh vào lòng cùng nhau xem tiếp tập ảnh, thường thường lớn tiếng khen: “Thấy ghét quá đi!”, “Xinh quá nha!” linh tinh các loại. Hứa Phượng Kinh tựa đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập nhịp nhàng cùng với giọng nói trầm thấp của hắn, anh cuộn người lại như mèo con sưởi nắng.

Bầu không khí bình yên, nhu tình như vậy làm anh không thể không chế bản thân sa vào đó, trong sợ hãi bất an là một cảm giác hạnh phúc, nhẹ nhàng gõ cửa trái tim anh.

10. Chương 10

Cuộc sống chung yên ả của hai người đàn ông đã bắt đầu như vậy. Tiết học của Ryan đầu học kỳ sau sẽ sắp xếp nên tuy hấp tấp chạy đến báo danh trước, nhưng cuối cùng vẫn là một tên rảnh rỗi. Mỗi ngày ngoài chuẩn bị sinh hoạt hàng ngày cho Hứa Phượng Kinh thì đều ngâm mình trong phòng sách gặm một số ngôn ngữ chuyên ngành.

Ban ngày trôi qua yên bình mà âm áp, buổi tối tính háo sắc cùng té bào biến thái của Ryan đồng loạt sống lại, luôn vào lúc Hứa Phượng Kinh xem TV đọc sách lướt mạng... tóm lại là khi xem tất cả những thứ không liên quan đến Ryan, thì kể chuyện cười 18+ khiêu khích anh hoặc là động tay động chân quấy rầy anh. Phần lớn thời điểm đều sẽ làm Hứa Phượng Kinh ý loạn tình mê, ngoan ngoãn bị dụ lên giường thân thiết một chặp. Ngẫu nhiên cũng có lúc quấy rầy đến mức làm người ta nổi khùng, Ryan bị đánh như mọt bánh bao trên đầu rất nhiều, cũng sẽ âm thầm nhớ kỹ bài học kinh nghiệm để sắp xếp lại kế hoạch tấn công.

Về phần mức độ H, tuy luôn thiếu bước cuối cùng làm không thể thông quan, nhưng tiến triển thì vẫn phải có. Hứa Phượng Kinh dần dần đã không còn phản kháng chỉ giao của hấn, cũng sẽ có qua có lại lấy tay giúp hấn giải quyết dục vọng. Nhưng thỏa hiệp tạm thời không có nghĩa là thoái nhượng vĩnh viễn, sớm muộn cũng có một ngày hấn dùng thăng em oai phong của mình làm Kinh yêu dấu cao trào liên tục, muốn ngừng mà không được!

Ôm hoài bão lớn lao như vậy, Ryan pha cafe bưng đến phòng sách. Cuối học kỳ là lúc công việc bận rộn nhất, các loại báo cáo tổng kết linh tinh ùn ùn kéo đến, Hứa Phượng Kinh đã liên tục thức đêm tăng ca mấy ngày. Ryan rất có lương tâm không quấy rầy anh âu âu yếm yếm nữa, mà triệt để sắm vai người hầu, cẩn thận chăm sóc anh.

Hứa Phượng Kinh không ngẩng đầu nhận cafe, uống xong thì đưa chén không cho hấn, Ryan lại rót cho anh một tách nữa sau đó ngồi một bên thần người nhìn anh. Hứa Phượng Kinh phê xong một bản báo cáo, nhướn mày nhìn hấn nói: “Anh có điện thoại?”

“Hả? À.” Lúc này Ryan mới chú ý chiếc di động để trên ghế đã rung nửa ngày rồi, hấn nhìn thoáng qua dây số trên màn hình, không nói gì lập tức tắt máy. Hứa Phượng Kinh nghi hoặc nhìn hấn, thuận miệng hỏi: “Sao không nghe?”

“Sợ quấy rầy anh làm việc.” Ryan nói đầy cột nả, trong đôi mắt dịu dàng pha chút nặng nề, Hứa Phượng Kinh nhú mày cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng anh bận ngất trời, nào còn thời gian để ý mấy chuyện vặt vãnh này. Trực giác nào đó chợt hiện rồi lại biến mất trong đồng giấy tờ.

Nửa đêm tỉnh giấc lại bất ngờ phát hiện Ryan không ở bên cạnh, cái đồ thích nhất là ôm anh không buông kia không biết đã chạy đi đâu rồi. Hứa Phượng Kinh ngáp mấy cái rồi đứng dậy, cửa phòng ngủ khép hờ, anh đi chân trần ra phòng khách thì thấy Ryan đang đứng ở ban công cầm điện thoại nói không ngừng. Giọng nói đè xuống rất thấp, một tràng tiếng anh liên tiếp lẫn rất nhiều từ thô tục làm Hứa Phượng Kinh nghe thấy liên tục nhú mày.

Ở nhà còn chính di động thành chế độ rung, có điện thoại cũng không nghe, khuya khoắt chạy ra ban công vụng trộm nói chuyện, hơn nữa nội dung nói chuyện còn “... Ai dám động đến anh ấy thì phải bước qua xác tôi trước, chuyện này là quyết định của tôi chứ không liên quan đến anh ấy... Không được, không bàn nữa!”

Tất cả dấu hiệu này, giống như đi... Ngoại tình...

Tính hiếu kỳ của Hứa Phượng Kinh tăng vọt, lồng ngực ngoài xao động không ngừng còn tràn đầy cảm giác ê ẩm chua xót, giống như súng vật mới vừa quen thuộc đã bị người khác cướp đi vậy, khó chịu muốn nổ tung.

Ryan nói một lúc bèn tắt điện thoại ngẩn người nhìn trời đêm, Hứa Phượng Kinh im lặng trở về phòng ngủ, nằm trên giường mà trong lòng rối loạn.

Ai gọi điện cho Ryan? Vì sao anh ta phải lén lút như vậy? Chẳng lẽ tên khốn này làm phình bụng ai đó sau lưng mình, bây giờ bị người ta bức hôn?

Hứa Phượng Kinh miên man suy nghĩ, nghe thấy Ryan mở cửa anh vội nhắm mắt giả vờ ngủ. Cảm giác thân thể âm áp khỏe mạnh dán sát lại, cánh tay quen thuộc vòng quanh eo anh, đột nhiên thấy mũi ê ê, Hứa Phượng Kinh giật mình vui đầu vào gối.

Ryan khe khẽ thở dài, khẽ đặt một nụ hôn lên phần gáy trần của anh, nhẹ giọng nói: “Tôi yêu em.”

Sự ấm ức khó chịu giảm đi không ít, Hứa Phượng Kinh nghe tiếng hít thở trầm thấp của người đàn ông, chỉ chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Vào bữa sáng, Hứa Phượng Kinh đột nhiên bình thản nói một câu: “Ryan, nếu anh dám phản bội tôi, tôi sẽ bóc cái thứ hay sinh chuyện phía dưới của anh thành một cái tắm rửa răng.”

Ryan đang uống cafe mà phải phun ra, sắc suýt nữa hộc máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không bao giờ, đời này tôi chỉ giữ chặt anh không thả, dù có bị anh chụp cho một đồng mũ lung tung thì cũng phải cắn anh đến chết.”

Nếu thật sự trách oan anh ta thì đó mới là vui vẻ. Hứa Phượng Kinh nhìn phản ứng của Ryan thấy trong lòng thoải mái chút chút, tạm thời quăng luôn dị tượng lúc nửa đêm.

Những ngày bận rộn làm người ta kêu khổ thấu trời nhanh chóng kết thúc, được cho nghỉ đông. Những ngày tươi đẹp khi liên tục ngủ một mạch đến lúc tự nhiên tỉnh làm Hứa Phượng Kinh sâu sắc cảm nhận được phúc lợi khi làm trong ngành giáo dục, thuận tiện cũng làm con dã thú sùng vật cỡ to kia hưởng ké không ít.

Thanh thoi mấy hôm, anh nhìn ngày rồi bắt đầu thu dọn hành lý mua quà cáp, chuẩn bị tay xách nách mang về chỗ cha mẹ đón năm mới.

“Cái gì? Anh muốn dẫn cái người kia về gặp bố mẹ?”

Vào lúc hai anh em cùng ăn cơm, Hứa Phượng Kinh bị tin tức này làm kinh ngạc rơi cả đĩa, trời ạ, cái thằng cha đáng ghét kia vậy mà có thể công khai bước vào cửa họ Hứa nhà anh sao?

Hứa Phượng Uyên bình thản gật đầu, nói: “Đã thông báo với bố mẹ rồi, nếu đã quyết định thì sớm hay muộn cũng phải đưa về gặp ông bà.”

Đừng có nói đơn giản như thế được không... Hứa Phượng Kinh vô lực sụp vai nói: “Anh hai, nên nói anh thành thật hay là thần kinh thô đây... Mấy chuyện come-out kiểu này ở Mỹ cũng không dễ dàng được chấp nhận như vậy, anh không sợ lần này về nhà sẽ ầm ĩ ư?”

Khuôn mặt Hứa Phượng Uyên bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc, thản nhiên nói: “Không thể vì khó khăn mà không làm, có một số việc không thể lảng tránh.”

Hứa Phượng Kinh cúi đầu suy nghĩ nhiều lần, khó xử nói: “Em vẫn nên về một mình thì hơn, em không có tự tin.”

Không chỉ không tự tin trong việc thuyết phục cha mẹ, ngay cả quan hệ của hai người cũng không đủ tin tưởng – dù sao so với anh hai đã ăn muối mười ba năm, sức mạnh đương nhiên sẽ không bằng.

Hứa Phượng Uyên nhìn anh có vẻ dăm chiêu, nói: “Đừng tự tạo áp lực cho mình, thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Khi Ryan biết mình bị bỏ lại một mình làm quản gia thì không hề kháng nghị, chỉ cười khổ chấp nhận sự thật, còn chu đáo đưa anh đến sân bay làm trong lòng Hứa Phượng Kinh cảm thấy áy náy. Máy bay còn chưa cất cánh mà đã bắt đầu thấy lưu luyến, ưu thương nhàn nhạt vẫn bám theo anh mãi đến khi hạ cánh mới bị niềm vui sướng được về nhà đè xuống.

Anh hai cùng họ Tiêu, một đôi cháu trai cháu gái, thêm một người cô đơn Hứa Phượng Kinh, một hàng năm người, sau khi về nhà đương nhiên cha mẹ vui sướng không ngừng, đặc biệt con cừu hoang cứ mãi phiêu bạc khắp nơi là anh đây rốt cuộc cũng về làm mẹ kích động ôm anh vừa khóc vừa cười. Ngay cả người cha luôn nhã nhặn bình tĩnh cũng liên tục lau khóe mắt, Hứa Phượng Kinh cũng nghẹn ngào nói không ra lời, nếu lúc này Ryan ở đây nhất định sẽ lại ôm anh vừa an ủi vừa dỗ dành.

Đúng vậy, Ryan, càng ngày anh càng nhớ Ryan, đặc biệt sau khi anh hai nói chuyện riêng với cha mẹ cả buổi chiều, vào bữa tối trên bàn lại gió êm sóng lặng chứ không mưa giạt gió rền như anh dự đoán. Tiêu Tuấn Đình cũng chuyển biến 180 độ, có khiếm tốn lại nghe lời, rất nhanh đã làm hai lão vui vẻ làm Hứa Phượng Kinh càng thêm chên vênh.

Trong không khí hòa thuận vui vẻ này, anh luôn cảm thấy lòng mình như thiếu đi thứ gì đó, cảm giác trống rỗng bất cứ ai hỏi han quan tâm cũng không thể lấp đầy, trong nháy mắt ấy, anh đột nhiên hiểu ra tâm tình muốn chia sẻ với người nhà thân mật nhất về mối quan hệ ổn định hạnh phúc. Tình cảm của anh hai với Tiêu Tuấn Đình nhất định rất sâu sắc mới có thể kiên định đưa gã vào gia đình của mình như vậy.

Buổi tối trước khi đi ngủ gọi một cuộc điện thoại cho Ryan, tuy cảm xúc mênh mông nhưng miệng lại không thốt ra được mấy lời ngon ngọt, chỉ không mặn không nhạt nói vài câu vô nghĩa. Ryan như có tâm sự gì đó, cứ luôn nhắc anh phải chú ý an toàn, kết quả sau khi ngủ anh xui xẻo mơ thấy cảnh cả người Ryan máu tươi đầm đìa.

Nửa đêm tỉnh giấc, sau đó trợn mắt ngồi đến hừng đông, Hứa Phượng Kinh càng hối hận không đưa Ryan về đây, thiếu cái ôm ấm áp ấy có nằm thế nào cũng cảm thấy không hợp – không cứu được nữa, anh nhất định đã bị Ryan đầu độc tận tim rồi, bằng không vì sao sẽ thường xuyên nhớ đến hắn như vậy, hơn nữa lúc nhớ đến hắn ngực không ngừng co rút đau đớn?

Quả thực là sống một ngày bằng một năm, hại anh liên tục mấy ngày như người mất hồn, cố gắng chịu đựng đến giao thừa, ăn xong bữa cơm tất niên Hứa Phượng Kinh không để ý người nhà khuyên can, vô cùng lo lắng ngồi máy bay trở về.

Lúc về đến nhà đã quá nửa đêm, bởi định cho Ryan kinh hãi nên anh không thông báo hắn tới đón. Khi lục tìm chìa khóa, ngón tay Hứa Phượng Kinh không ngừng run rẩy, cảm giác vội vàng chưa bao giờ gặp chạm vào ngực anh, giây phút cánh cửa mở ra anh căng thẳng đến nỗi ngừng thở.

Nơi có Ryan, mới là nhà anh.

TV đang bật, người đàn ông ngồi trên sofa ngẩn người, sừng mặt anh tuần bị ánh sáng hắt lên lúc sáng lúc tối, nhìn qua cực kỳ cô độc, trong lòng Hứa Phượng Kinh trào lên đau đớn mềm mại, xoay tay đóng cửa phòng, thấp giọng nói: “Tôi đã về rồi, Ryan.”

Ryan bỗng đứng ngẩn đầu lộ ra vẻ mặt khó tin, vừa mừng vừa sợ, sau đó vẫy đuôi bỏ nhào tới đẩy anh vào tường điên cuồng hôn.

Cảm giác thỏa mãn trào lên làm cả người anh nóng rực, ôm lại Ryan chia sẻ nụ hôn sau tiểu biệt nóng bỏng này.

“Tôi yêu em... Tôi yêu em...” Trong lúc hôn Ryan thở dốc tỏ tình, bàn tay to lớn vào trong áo anh trượt lên xuống, nụ hôn nóng ướt trượt dọc xuống cổ, dục hỏa bùng cháy kích thích đến mức răng anh run cầm cập, cố gắng đẩy Ryan ra khàn giọng nói: “Chờ chút... Tôi muốn tắm trước đã...”

“Cùng tắm?” Ryan áp trán vào trán anh, nhin không được liên tục hôn nhẹ, Hứa Phượng Kinh ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh lên giường... Chờ tôi...”

Nhất định là bị sự vui sướng khi gặp lại làm lú đầu nên anh mới có thể nói ra lời nói tình dục như vậy, Hứa Phượng Kinh chạy trời chết vào phòng tắm, không dám nhìn vẻ mặt mừng như điên của Ryan. Dùng tốc độ nhanh nhất rửa sạch cảm giác mệt mỏi sau chuyến đi xa, sau đó nơm nớp lo sợ mở cửa phòng tắm, kết quả vừa bước ra ngoài đã bị Ryan bế xốc lên, trực tiếp ném lên giường, trong lúc đầu óc choáng váng thân thể cường tráng mạnh mẽ của người đàn ông đã đè lên.

“Tôi không thể tin được may mắn của mình.” Hắn vuốt nhẹ lên má Hứa Phượng Kinh, xác định anh đã thật sự trở lại, đôi mắt xanh lam mang theo tình yêu cháy bỏng tôn thờ làm Hứa Phượng Kinh không chỉ có xúc động, chủ động ôm lấy cổ hắn hôn sâu.

Hôn mút kịch liệt làm môi hai người phát đau nhưng lại không muốn dừng lại, hai thân thể quấn quýt vằn vẹo trên giường, phô bày hết khát vọng trắng trợn với nhau. Dục vọng hùng hực phần chân, Hứa Phượng Kinh run rẩy không kiềm được cong lưng dán sát vào thân thể đối phương, tham lam hút lấy tất cả độ ẩm, ngay cả thể mao rậm rạp trên thân người đàn ông cũng làm anh ngứa ngáy run rẩy cả người. Trong lúc cọ xát đầu vú đã sớm sưng mọng thẳng đứng, hấp dẫn Ryan cúi người ngậm mút, đầu lưỡi liếm quanh nơi mẫn cảm vang lên tiếng chịt chịt, Hứa Phượng Kinh khê thở gấp, ngón tay co rút túm tóc Ryan, thân thể bị dục vọng đốt thành màu phấn hồng, khi Ryan hôn thẳng một đường đến bụng phần eo anh khê nẩy lên, vô thức mở hai chân đợi ngón tay Ryan tiến vào.

Hơi thở nóng rực khơi dậy run rẩy rất nhỏ trên làn da, đùi trong mẫn cảm bị hôn nút không ngừng làm anh xấu hổ vô cùng, cảm giác đầu lưỡi nóng ướt đi vào khe mông, Hứa Phượng Kinh thất thanh kêu lên: “Ryan, không được!”

Đầu lưỡi Ryan thử chọc nhẹ vào lỗ nhỏ chặt khít, khoái cảm tê dại làm anh không thở nổi, bất lực dạng hai chân run giọng nói: “Đừng... Ryan... Mất mặt lắm...”

Người đàn ông vẫn cố chấp liếm láp nơi ấy, cửa mình nhỏ hẹp nhanh chóng trở nên nóng ướt mềm mại, tự giác rung động co rút. Nước mắt Hứa Phượng Kinh bị ép chảy ra, cảm giác này rất kích thích, trong đầu anh như có pháo hoa nổ bung, hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại đó dực hỏa hừng hực xâm chiếm thể xác và tinh thần, mẫn cảm thể nghiệm loại khoái cảm mãnh liệt đan xen giữa sỉ nhục cùng chờ mong này.

“Ryan... Ryan...” Trong tiếng than nhẹ có giọng mũi như làm nung, tuyên bố anh đã đầu hàng, Ryan lại đè lên anh lần nữa, cúi đầu dăng lên nụ hôn trần an, ngón tay dính gel trơn trượt vào.

Nhiều ngày như vậy phía sau anh đã dần quen với việc ngón tay đi vào, tuy vẫn chặt làm người ta mất hồn. Ryan cẩn thận chuẩn bị cho anh, ngón tay tăng lên ba cái, Hứa Phượng Kinh nhăn mày, phần áo vụn vẹo kháng cự, vừa tủi thân vừa xấu hổ chào đón đôi môi hằn gặm cắn, cổ họng bật ra tiếng nức nở khe khẽ.

Lần này nhất định chạy trời không khỏi nắng, hơn nữa nơi đó... chỗ đó cũng bị khai phá càng ngày càng đói khát, như cái miệng tham ăn, sau khi ngón tay rút ra vẫn co rút muốn nuốt thứ gì đó vào.

Muốn thứ càng nóng... Càng lớn hơn nhồi vào, hoàn toàn lấp đầy anh, làm anh giải thoát khỏi sự nôn nóng này!

“Sợ hãi không?” Ryan dán vào lỗ tai anh nói nhỏ, Hứa Phượng Kinh túm lấy bờ vai hằn, nghẹn ngào mắng: “Anh cái đồ... đồ khốn...”

Làm thân thể anh trở nên thế này... Trở nên dâm dăng đói khát làm chính anh cũng phải sợ hãi.

Nhìn thấy đôi mắt phủ đầy tình dục của Hứa Phượng Kinh, Ryan rút cuộc không nhịn nổi, nâng eo anh lên đặt dực vọng căng cứng lên cửa mình, sau đó chậm rãi đẩy vào.

“Đau...” Hứa Phượng Kinh chau mày, hít thở liên tục y như đứa trẻ bị bắt nạt tủi thân bật khóc, Ryan cảm giác lỗ nhỏ nóng ẩm chặt khít ngậm lấy phía trước của mình, sau đó làm thế nào cũng không thể tiến thêm, hằn lại luyến tiếc không muốn miễn cưỡng sợ làm anh bị thương, đành phải nhẹ nhàng vuốt ve bờ mông săn chắc của Hứa Phượng Kinh, dỗ dành: “Kinh, đừng dùng sức như vậy.”

“Đây... Hẳn là điều tôi muốn nói...” Hứa Phượng Kinh cắn chặt răng, trán ướt đầm mồ hôi, đánh lung tung lên người hằn run giọng nói: “Ra, ra ngoài... Đau quá...”

Như vậy không phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ? Ryan cúi người hôn anh, dùng tất cả bản lĩnh của mình hôn cho tình nhân nhũn cả người, nơi kia cũng xóp ra không ít, hằn thừa dịp Hứa Phượng Kinh thả lỏng thân thể, lấy sức thúc vào đến tận gốc.

“A...” Hứa Phượng Kinh sợ hãi kêu lên, chỉ cảm thấy như có một chiếc gậy sắt nung nóng cắm vào thân thể, nóng đến mức lực phủ ngũ tạng của như đều co rút lại, vách tràng yếu ớt bị căng ra hết cỡ, vất vả ôm lấy vật cứng nóng bỏng ở trong cơ thể, ngay cả bụng cũng có cảm giác run rẩy lâm râm làm Hứa Phượng Kinh hận không thể ngắt luôn cho xong việc.

Ryan đỡ eo anh hơi rút cậu bé ra, nhưng lại làm tình nhân thổ dốc hoảng sợ, Hứa Phượng Kinh sợ hãi giữ chặt hằn thất thanh kêu lên: “Đừng có động!”

Cảm giác nóng rực sượt qua bên trong làm anh có lỗi giác bị đốt trụi, khủng bố bao trọn tâm thần, sắc mặt Hứa Phượng Kinh trắng như tờ giấy, đôi môi run rẩy, nói không thành tiếng yêu cầu hằn ra ngoài.

Ryan nắm lấy tay anh đưa xuống chỗ hai người gắn bó, dỗ dành: “Đừng sợ, sẽ không bị thương đâu, cử động sẽ càng thoải mái.”

Ngón tay run rẩy chạm vào dịch thể ở hạ thân, ngoài nước miếng và gel trơn thì không còn gì khác, Hứa Phượng Kinh kinh ngạc tròn mắt: “Không bị thương?”

Khi Ryan cắm vào anh còn tưởng mình đã da tróc thịt bong, tuy đau đớn lần này so ra kém ra lần đầu tiên.

Thấy không bị thương áp lực tâm lý cũng giảm bớt không ít, theo đó cảm giác khó chịu ở thân thể cũng chậm rãi nhạt đi, Ryan ôm lấy anh bắt đầu cẩn thận đưa đẩy.

Hứa Phượng Kinh vẫn rất không thoải mái, sống chết cắn môi thở dốc, một lát sau bên trong lỗ nhỏ ngày càng ướt át, đưa đẩy cũng ngày càng thuận lợi, khuôn mặt tuần tú tái nhợt lại đỏ ửng lần nữa, một hai tiếng rên rỉ ám muội không nhìn được bật khỏi đôi môi, phần eo cũng theo ra vào của người đàn ông mà nhẹ nhàng run rẩy.

Khổ sở dần loãng đi, khoái cảm ngày càng mãnh liệt, tiếng thở dốc của dã thú luẩn quẩn bên tai, động tác cũng ngày càng cuồng dã, mỗi lần thúc vào đều đánh thật mạnh vào thân thể anh, cửa mình co rút phun ra nuốt vào vật cứng của người đàn ông, tiếng thân thể giao hợp dâm loạn vô cùng. Hứa Phượng Kinh mất hết lý trí, cặp chân thon dài vòng quanh eo Ryan, vịn vịn nghênh đón va chạm ngày càng mạnh.

Chậm một chút... Đừng sâu như vậy... Đừng đi... Cho tôi nữa...

Đôi môi mỏng bật ra lời nói không biết xấu hổ, quyến rũ đến mức làm người phía trên càng thêm thú tính, hai người hoàn toàn đắm chìm trong sung sướng nhục dục cho nhau hết hồn lại cắn, biến hóa các loại tư thế làm tình, mãi cho đến khi mặt trời phía đông dần trôi lên...

Không biết đã ngủ bao lâu, Hứa Phượng Kinh mở mí mắt đau nhức, cảm thấy ba hồn bảy vía của mình rất cuộc trở về cơ thể.

Mỗi một khối cơ thể đều đau nhức vô cùng, anh cảm thấy mình như bao cát bị đập, cả người đều đau như dần, chỗ phía sau vì miệt mài quá độ mà đau rất làm anh hơi động eo một chút cũng toát mồ hôi lạnh.

Làm bot thật là đau cũng vất vả, thích cũng vất vả, cứ nghĩ đến ban đêm anh giống con ếch bị giải phẫu mở ra nơi tư mật nhất thì lại cảm thấy mất mặt muốn chết.

Hứa Phượng Kinh nằm sấp trên giường một lát, tay chân run rẩy chống người ngồi dậy.

Ryan vốn hẳn là đi theo làm tùy tùng hầu hạ anh không thấy bóng dáng, bên giường để lại một tờ giấy: việc gấp về Mỹ, đừng nhớ, yêu em. Ryan.

Trong đầu Hứa Phượng Kinh vẫn đang mù mờ, lại đọc một lần nữa mới hiểu ý tứ trong đó, anh vừa sợ vừa giận, chống thân thể xương cốt đau nhức xuống giường, lảo đảo lao tới cửa lại lộn lại, kéo ngăn kéo nhỏ ở tủ đầu giường thì phát hiện hộ chiếu của Ryan đã biến mất.

Thoát lực ngã ngồi xuống đất, xương cụt lại đau buốt làm đầu anh thoáng chốc thanh tỉnh không ít, anh run rẩy bò lại giường dùng chăn bao kín mình.

Thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, ga giường đệm chăn cũng đã đổi mới, xem ra trước khi đi Ryan vẫn hiểu phải thu dọn giải quyết hậu quả, hoặc là nói... Chuẩn bị đã lâu?

Mất lại ướt, Hứa Phượng Kinh một mặt thầm mắng mình ngu ngốc, một mặt ôm gối khẽ nức nở, tên khốn ấy làm vậy để báo thù hai viên đạn kia ư? Dễ cho mình động tâm, làm trò hề dưới thân hắn, sau đó vô mộng chạy lấy người? Về nước khoe khoang hắn làm thế nào lời được người đàn ông kiêu căng cố chấp kia lên giường?

Tính cách tự oán tự ti tiết phát huy tối đa, liên tưởng u tối liên tiếp làm anh run cả người, một nửa là phần nợ một nửa là bị ai, nước mắt muốn dừng cũng không được, lúc đang nức nở vì thể lực không chịu được anh lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại bất ngờ phát hiện anh hai đang ngồi bên giường nhìn mình, Hứa Phượng Kinh chớp đôi mắt sưng đỏ, giọng nói khàn khàn yếu ớt: “Anh hai, sao anh đã về rồi?”

Hứa Phượng Uyên vươn tay sờ trán anh, bưng chén nước cho anh nói: “Ryan gọi điện cho anh, xin anh về chăm sóc chú.”

Ngực Hứa Phượng Kinh lại co rút đau đớn, bối rối quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Em không sao đâu anh hai, thật sự không có việc gì.”

Không phải là chia tay sao? Không phải là sau khi yêu xong thì chia tay khó hiểu sao? Hứa Phượng Kinh anh sống hai mươi sáu năm, thêm một kinh nghiệm yêu đương thất bại cũng có gì phải hốt? Chẳng lẽ Ryan nghĩ anh sẽ bị đả kích quá độ đi tìm cái chết sao? Quá coi trọng mình rồi đấy!?

Hứa Phượng Uyên liếc mắt đã nhìn ra em trai mình lại bắt đầu nghĩ linh tinh, anh vỗ vỗ vai Hứa Phượng Kinh, nói: “Đừng nghĩ lung tung, cậu ta sẽ không khốn nạn như chú nghĩ đâu, anh cũng không cho rằng mắt em sẽ kém đến mức này.”

Tuy không có sức thuyết phục mấy, nhưng an ủi như vậy làm lòng anh thả lỏng không ít. Uống hết một bát cháo dinh dưỡng thể lực cũng khôi phục vài phần, tâm tình khó chịu tạm thời niêm phong cất vào kho, sau khi chỉnh đốn mình chỉnh tề lại biến thành một Hứa Phượng Kinh bình tĩnh kiên cường ban đầu.

Tuy trên miệng anh không nói, nhưng trong lòng thế nào thì ai cũng đều thấy được, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng bây giờ như đóng băng ba phần, tính tình lại thối không chịu được, ngay cả Tiêu Tuấn Đình luôn thích lấy anh ra làm thú tiêu khiển cũng thức thời ngậm cái miệng bỉ ổi kia lại, không hề trêu chọc anh.

Cứ kỳ quái như vậy qua một tuần, mãi đến khi một cú điện thoại từ nước ngoài gọi đến nhà anh tình huống mới dần trong sáng.

“Ching? Còn nhớ tôi không? Tôi là Elaine.”

Tinh thần Hứa Phượng Kinh rung lên, ngồi thẳng người nhẹ giọng hỏi: “Có việc gì sao?”

“Ặc...” Elaine oán giận có chút bất đắc dĩ, “Là như vậy, Ryan bị người trong nhà anh ta giam lỏng, bây giờ hình như muốn bắt anh ta kết hôn, tôi thấy anh ta cũng đến đường cùng rồi mới gọi điện thoại cho anh, nếu bị anh ta mà biết có lẽ sẽ lột da tôi...”

“Cái gì?” Lỗ tai Hứa Phượng Kinh ửng lên, “Anh ta muốn kết hôn?”

“Không không không.” Elaine cẩn thận giải thích, “Là ông nội anh ta bắt, Ryan không đồng ý, hơn nữa sống chết không chịu cho anh tới cứu, anh ta sợ người nhà mình tìm anh gây phiền toái, nhưng anh ta tuyệt thực như vậy cũng không phải cách...”

Tim Hứa Phượng Kinh đập nhanh như trống, cố gắng tiêu hóa ý của cô, im lặng vài giây xong anh quyết đoán nói: “Tôi lập tức đặt vé máy bay, cảm ơn cô Elaine, giữ liên lạc.”

Tất cả nghi ngờ, bất an, khủng hoảng, mất mát... như sương mù sau khi mặt trời mọc thì tan biến không còn bóng dáng, chưa bao giờ Hứa Phượng Kinh kiên định mà quả quyết làm một việc như lúc này, nếu tình tiết cầu huyết nam chán mà thối nát này đã xảy ra, như anh hai đã nói, có một số việc không thể lảng tránh, mà hiện tại tình huống đơn giản rõ ràng: anh muốn đi Mỹ.

Con dã thú kia đã bị anh thuần dưỡng, hơn nữa đã thề sẽ không bao giờ bỏ đi, cho dù bị người đoạt đi anh cũng nhất định phải đi cướp về!

Tâm tình lần này hoàn toàn khác với lần trước, anh cảm thấy mình dường như giống một đại tướng xuất chinh – tuy chẳng có quân sư – đi lấy lại non sông bị xâm lược.

Bởi được Elaine và Anthony âm thầm tiếp ứng, Hứa Phượng Kinh mặc bộ chế phục người hầu, tương đương thuận lợi trà trộn vào khu nhà cao cấp của gia tộc Steinmetz.

Nếu không phải thân đang mang nhiệm vụ giải cứu sống vật, anh thật sự sẽ nghĩ mình đang đóng phim, hơn nữa lập tức ngừng diễn, nhưng người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vì Ryan, anh nhận.

Dựa theo bản đồ địa hình Elaine vẽ anh tìm được địa điểm Ryan bị giam giữ, căn phòng đầu tiên tầng bốn, trên hành lang ngoài cameras thì cứ mười bước một trạm canh gác năm bước một tốp bảo vệ, canh giữ chu đáo chặt chẽ đến mức ngay cả con ruồi cũng không bay qua được.

Thuận lợi quá thì phải? Anh vốn còn nghĩ phải trèo ban công đi trèo nhà linh tinh cơ.

Hứa Phượng Kinh biểu hiện vô cùng bình tĩnh – cho dù trong lòng không bình tĩnh thì trên mặt cũng bình tĩnh – thuận lợi lướt qua lớp bảo vệ dày đặc đi vào phòng Ryan, mới vừa vào cửa chợt nghe thấy tiếng Ryan ném đồ đạc, cùng tiếng gầm nhẹ như dã thú bị thương: “Cút ra ngoài cho tôi!”

Hứa Phượng Kinh bình thản đóng cửa lại, bê các đĩa thức ăn đặt lên bàn, sau đó chậm rãi tháo mũ, dưới ánh mắt kinh hãi của Ryan ngoác ngón tay với hắn, nói: “Lại đây.”

Súng vật mừng như điên nhào tới, ôm anh xoay quanh không ngừng, vui vẻ nhảy nhót, chỉ thiếu không đốt pháo nữa, Hứa Phượng Kinh cũng không khỏi trở nên kích động, ôm cổ Ryan chủ động tặng nụ hôn gấp lại.

Tiếng ồn ào của dã thú nháy mắt im bật, quần quýt mút vào, cọ xát ra tình ý triền miên.

Nụ hôn vừa kết thúc Hứa Phượng Kinh bèn túm cổ áo hắn, thanh toán nợ cũ với hắn: “Anh dám chưa được đồng ý đã bỏ chạy!”

Ryan si mê nhìn anh, dù bị mắng cũng nở hoa trong lòng, nhin không được cắn hai cái lên mặt anh, tủi thân nói: “Tôi sợ họ tìm được anh rồi phiền toái, đành phải về trước xử lý việc này.”

Hứa Phượng Kinh hừ lạnh, nói khinh bỉ: “Kết quả anh không chỉ không giải quyết được, ngược lại còn rước vào thân rắc rối, đành phải dùng khổ nhục kế để lừa dối qua cửa, đúng không?”

Mặt Ryan xị xuống, quả muốn tìm một cái hố để vùi mình xuống, Hứa Phượng Kinh rắc hạt tiêu lên thịt bò, ra lệnh: “Nhanh ăn cái gì đi, anh đúng là thứ không tiền đồ!”

Ryan cứ một mệnh lệnh một động tác, vô cùng nghe lời ngồi xuống trước bàn, hùng hục ăn sạch bách cơm, miệng đầy dầu lại vô lại vẩy đuôi trở về bên chủ nhân.

Hứa Phượng Kinh nhìn thấy tơ máu nơi đáy mắt hắn, nói không đau lòng là giả, anh nhẹ vuốt má Ryan nói: “Nếu tôi không đến tìm anh thì anh định làm gì? Đồng ý kết hôn hay là cứ thế đối chết?”

Ryan trừng mắt, hiển nhiên chẳng hề nghĩ đến hậu quả, thần kinh thô nói: “Không có chuyện ấy đâu, ông già hiểu rõ tôi nhất, ông ấy không nỡ bỏ tôi chết đói.”

Hứa Phượng Kinh bị tức bật cười, nhéo tai hắn nói: “Anh gắng chống đối làm gì? Khinh tôi là người chết ư?”

Ryan tham lam nhìn anh, nói: “Không được, người nhà tôi không phải hạng xoàng, tôi sợ họ sẽ làm anh tổn thương.”

Mắt Hứa Phượng Kinh dịu dàng đi không ít, hai tay lướt qua ôm cổ hắn: “Anh sợ người nhà mình làm hại tôi nên bỏ đi? Đồ ngốc, chẳng lẽ anh muốn chia cách như vậy cả đời?”

Ryan nghĩ điều này có thể xảy ra bèn lắc đầu, nhưng hắn lại sợ Kinh thật sự rơi vào nguy hiểm – người nhà họ dù sao cũng không phải bình thường!

Còn đang xoắn xuýt Hứa Phượng Kinh lại vỗ nhẹ má hắn, nói: “Đừng điên nữa, tôi không cho anh rời đi, dù thực sự có người muốn ám toán tôi thì anh cũng phải ở lại đỡ đạn cho tôi!”

Nửa là dối nửa là thông báo, lời nói có hơi ngốc nghếch đưa tới mưa hôn của Ryan, hai người đang hôn quên cả trời đất thì cửa phòng đột nhiên bị mở, Ryan ngẩng đầu, nhìn thấy người đến hắn lắp bắp kinh hãi, phản xạ đẩy Hứa Phượng Kinh ra sau –

“Ông nội?”

Không phải chơi rờn rần lên mây, anh có nhất thiết phải trốn sau lưng mẹ gà không? Hứa Phượng Kinh đẩy cánh tay Ryan ra bước lên một bước sổng vai đứng cạnh hắn, đánh giá ông già máu lạnh vô tình, thủ đoạn độc ác trong truyền thuyết này.

... như một pho tượng, nếp nhăn trên mặt còn sâu hơn đao khắc, vẻ mặt nghiêm khắc đánh giá anh, Hứa Phượng Kinh không hề sợ hãi, ánh mắt không hề né tránh, Ryan ở bên cạnh duỗi tay nắm chặt tay anh.

Mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, ông lão rớt cuộc lên tiếng: “Ra giá đi, phải bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi cháu trai ta.”

“Ông nội!” Ryan nhú mào, Hứa Phượng Kinh dùng tự tin cùng bình tĩnh áp đảo, trả lời: “Ông hỏi Ryan, cho anh ta bao nhiêu tiền thì có thể làm anh ta chịu rời khỏi tôi.”

Quyền thừa kế còn chẳng cần thì còn có gì có thể thu mua hắn? Ryan đương nhiên không hề do dự trả lời: “Cho hai quả địa cầu cũng không đổi.”

“Ngu xuẩn!” Ông lão hừ lạnh, râu nhếch ngược cả lên, nói: “Ryan vì muốn ở bên cạnh cậu mà không tiếc xa xứ, từ bỏ cả vô vàn tài phú đáng ra nên thuộc về mình, ta muốn biết cậu có cái gì làm nó mê mệt đến như vậy?”

Thôi đi, Ryan có một ông nội phong lưu nửa đời người, một người cha thương lương bất chính hạ lương oai (– Thương lương bất chính hạ lương oai: đại loại như câu gần mực thì đen, gần đèn thì sáng or người đi trước không làm gương, kẻ đi sau hành xử lệch lạc.), lại bị gia đình như vậy nuôi dưỡng hai mươi mấy năm, nếu không gặp được anh thì tuyệt đối vẫn là thằng cha playboy hành vi phóng đảng chứ sao có thể giống bây giờ, thoát thai hoán cốt, sửa chữa lỗi lầm, trở thành một thanh niên chất lượng tốt chính trực, cần cù, chuyên tình, tay làm hàm nhai?

Nhưng việc này quả thật rất đả kích, Hứa Phượng Kinh rất nhân đạo không lấy ra đập hấn nữa, chỉ thần nhiên nói: “Ryan đã là người trưởng thành rồi, có thể chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, tôi tốt hay xấu không có nghĩa gì với người ngoài Ryan.”

Một cái đình không mềm không cứng bắn lại, sắc mặt ông lão càng nghiêm túc, hung hăng hỏi: “Cho dù gặp phải người mình không thể trêu vào, cậu cũng không chịu buông tha Ryan?”

“Tôi chỉ hứa hẹn trước mặt Ryan.” Hứa Phượng Kinh thấy sắc mặt ông lão xanh mét, giọng điệu dịu đi, nói: “Nhưng ông đã là người nhà của Ryan, tôi có thể nói cho ông biết, Ryan thuộc về tôi, lần này tôi đến đây chính là để dẫn anh ấy về nhà.”

“Kinh...” Ryan cảm động không nói ra lời, ôm cổ anh lớn tiếng nói: “Cháu sẽ không kết hôn, người cháu yêu chỉ có một mình Kinh, anh ấy là chúa tể duy nhất của cháu, ngoài anh ấy cháu không muốn ai hết!”

Nghe thấy không? Nghe thấy không? Hứa Phượng Kinh vênh mặt đắc ý, thích ý tựa vào lòng Ryan, con dã thú này đã kiên quyết quỳ dưới chân anh, rời khỏi anh sẽ không sống nổi.

Ông lão bị tức giận sôi lên, trừng mắt nhìn họ một lúc lâu, lạnh lùng nói: “Đừng cho ta không biết chuyện gì, Ryan, dù ta có thể chịu được cháu có một tình nhân đồng tính thì cũng không thể chịu được cháu ở bên một nhân vật nguy hiểm suýt nữa giết cháu!”

“Ông nội!” Ryan quá sợ hãi, bí mật ra sức giấu diếm bị ông lão nói toạc ra làm hấn sợ tới mức tim suýt nữa ngừng đập, Hứa Phượng Kinh bình tĩnh hơn hấn nhiều lắm, trên mặt không hề có vẻ chột dạ, lạnh lùng nói: “Cường gian thì chết, đó là giáo huấn anh ta nên bị.”

Người thanh niên này quả thật là một khúc xương siêu cứng, kiêu căng, kiên định, cây ngay không sợ chết đứng, không kiêu ngạo không nịnh hót, khó trách Ryan yêu cậu ta đến mức sống dở chết dở, ánh mắt nghiêm khắc của ông lão thêm vài phần thương thức, giọng điệu cũng bình thản không ít, hỏi: “Người thanh niên, cậu có đồng ý gia nhập gia tộc... không? Sau khi ta chết sẽ để lại một số cổ phần công ty cho cậu.”

Hứa Phượng Kinh thần nhiên lắc đầu, nói: “Tôi chỉ tới để lấy lại người của tôi.”

“Không biết điều!” Khuôn mặt vừa dịu đi của ông lão thoáng chốc lại phủ đầy mây đen, hằm hừ nói: “Buổi tối cùng dùng cơm.”

Hứa Phượng Kinh không định chọc cho ông lão xù lông, vì thế thay đổi thái độ, đáp: “Vinh hạnh của tôi.”

Ông lão xoay người, lúc bỏ đi còn đóng cửa thật mạnh, Ryan thở phào nhẹ nhõm, không dễ dàng qua cửa như vậy chứ? Hấn thấy thiếu cảm giác chân thật, sờ đông sờ tây trên người Hứa Phượng Kinh, sợ anh bị chơi xấu hay gì đó.

“Này, cái thứ nhà anh!” Hứa Phượng Kinh rút bàn tay đang luồn vào dây lưng mình ra, xấu hổ trừng hấn, nói: “Thật sự là ăn no mặc ấm sinh dâm dục, muốn chết à.”

Ryan giống một con chó hư chồm lên người anh, thấp giọng nói: “Tôi thật không ngờ anh sẽ vì tôi...”

Nón tay Hứa Phượng Kinh đè lên môi hấn, đỏ mặt, giọng nói ra vẻ không kiên nhẫn: “Tuy tôi sẽ không vì anh lên núi đao xuống biển lửa, nhưng việc nhỏ này vẫn không đáng nhắc đến.”

Ryan áp mặt vào anh cọ đến cọ đi, nhỏ giọng nói: “Tôi rất sợ họ làm tổn thương anh, Kinh, tôi tình nguyện tan xương nát thịt cũng không muốn anh chịu chút thương tổn nào.”

“Không có chuyện ấy đâu, cái đồ ngốc nhà anh!” Chút dịu dàng ánh lên nơi đáy mắt Hứa Phượng Kinh, anh ôm chặt lấy Ryan an ủi hẳn: “Nếu họ thật sự muốn đối phó với tôi thì anh đã sớm nhìn thấy thi thể của tôi rồi.”

Nụ hôn nồng nhiệt vội vàng chặn lại môi anh, không cho anh nói tiếp mấy lời phá không khí, đầu lưỡi tùy ý đẩy hai cánh môi, Hứa Phượng Kinh khẽ rên một tiếng, há miệng ngậm lấy, quần quýt mút vào, thân thể dán vào nhau càng chặt, cảm giác khô nóng lan ra khắp nơi.

“Anh gầy đi...” Nụ hôn dừng lại, hai người quần áo lộn xộn ôm lấy nhau, Hứa Phượng Kinh sờ khuôn mặt hẳn nói có vẻ đau lòng, Ryan cúi đầu khẽ day cằm lên cổ anh, thấp giọng cười nói: “Nhưng chỗ đó của tôi thì không gầy chút nào, anh có thể nghiệm thu.”

Thân thể Hứa Phượng Kinh run rẩy, nhớ lại ngọt ngào cùng sung sướng từng có, thoáng chốc dục hỏa bùng lên, anh nuốt nước miếng khàn giọng nói: “Để tôi tắm rửa trước đã...”

“Cùng tắm?” Dục vọng mãnh liệt nơi đáy mắt Ryan làm người ta sợ hãi, cho anh biết muốn cho sủng vật đói khát này ăn no cần tốn rất nhiều sức, nhưng lúc này đây Hứa Phượng Kinh không hề cự tuyệt, hai người một mặt kiểm chế không nổi nụ hôn liên tiếp, một mặt nghiêng ngả cùng vào phòng tắm.

“Bố có vừa lòng với người thanh niên kia không?” Bố Ryan thấy John đi ra cửa phòng bèn bước đến hỏi. Ông lão xoa cằm, miễn cưỡng gật đầu, oán giận: “Cái thằng nhóc Ryan chết tiết kia, ta cũng chỉ muốn gặp tình nhân của nó mà thôi, nó việc gì phải nghi thần nghi quỷ nghiêm trọng như vậy chứ, làm hại ta mất bao công sức mới câu được nó ra, từng này tuổi rồi còn phải làm nhân vật phản diện.”

Nhưng ông ném Ryan ra làm mỗi câu đối phương lại lập tức cắn câu, xem ra thằng cháu ngốc kia cũng không phải âm mưu một mình, gánh nặng trong lòng ông biến mất, đấu võ mồm với anh bạn trẻ kia cũng rất thú vị, ông ngày càng chờ mong trận giao đấu vào bữa tối.

Mà phía sau họ, trong phòng ngủ cách một bức tường, con cá bị câu khỏi nước kia đang ‘cắn’ Ryan không thả, cánh cửa gỗ dần rất nặng giấu đi xuân sắc khắp phòng, thở dốc rên rỉ, trao đổi hạnh phúc chỉ thuộc về tình nhân đang nhiệt tình tiến hành.

11. Chương 11: Ngoại Truyện: Bắt Đầu Từ Hôm Nay Bị Nuôi Nhốt

“Hiệu trưởng nổi giận với giáo viên ngoài biên chế kia!”

Thứ hai, kết thúc buổi họp đầu tuần, scandal này nhanh chóng lan truyền trong các giáo viên, không đến một giờ ngay cả học sinh cũng bắt đầu thảo luận ầm ầm hiệu trưởng băng giá của họ đập bàn gào thét với người giáo viên đẹp trai kia thế nào.

Nguyên nhân gây ra sự việc hình như là Ryan đưa một nữ sinh đại học đi bệnh viện phá thai bị đồng nghiệp nhìn thấy, kết quả vào buổi họp đầu tuần lấy lý do ‘tác phong bất chính’ tố cáo hẳn. Nhưng không ngờ Hứa Phượng Kinh lại phản ứng quá mạnh, phê bình anh giáo viên kia tối tăm mặt mũi, còn suýt nữa văng tục. Sắc mặt Ryan cũng vô cùng khó coi, dùng tiếng anh cãi nhau với hiệu trưởng, hiệu trưởng giơ đũa từng bạt kiếm, vô cùng nóng nảy, cuối cùng vẫn là trợ lý hiệu trưởng bị dọa choáng váng tuyên bố tan họp. Mọi người rút cổ trốn khỏi hiện trường, sau đó hiệu trưởng hầm hầm trở lại văn phòng, Ryan cũng đuổi theo, cửa chỉ có một lại cách âm rất tốt, quý mới biết bên trong có xảy ra tiết mục giết người phân thây không. Vì thế trợ lý hiệu trưởng lo lắng chạy đi tìm Hứa Phượng Uyên, sợ tên ngoại quốc cao lớn thô kệch kia đánh hiệu trưởng đẹp trai của họ tàn phế.

“Không có chuyện ấy đâu, anh ta không có gan đấy.” Hứa Phượng Uyên nghe xong đầu đuôi câu chuyện chỉ bình thản phẩy tay, làm anh trai kiêm hàng xóm anh đã sớm thấy nhưng không thể trách. Nhà bên cạnh cứ ba ngày lại hai lần trình diễn cảnh ấy. Tính xấu của Phượng Kinh cũng chỉ có Ryan mới chịu được, mỗi lần cãi nhau xong họ sẽ càng dính chặt, điển hình của loại càng cãi càng yêu.

Nhưng công khai nổi giận với Ryan là lần đầu tiên, xem ra em trai anh không chỉ có lòng chiếm dục rất mạnh mà máu ghen cũng kinh người.

Về việc Ryan có phải thật sự làm nữ sinh nhà người ta phình bụng hay không, anh chắc chắn không có khả năng. Thằng nhóc ấy trung trinh như một với Phượng Kinh, dù có mỹ nữ Ai Cập uốn éo trên đùi phỏng chừng cậu ta cũng không thềm động cả lông mi.

“Anh... Đồ khốn... Lại dùng chiêu này...”

Trong phòng hiệu trưởng, bức màn che đi tất cả ánh sáng, trong không gian tối tăm mờ ám vang lên tiếng mắng khàn khàn. Hai chân Hứa Phượng Kinh quỳ trên đất nằm sấp trên sofa, thân trên quần áo chỉnh tề, thân dưới quần lại bị tụt đến mắt cá, cửa sau mở rộng, dùng tư thế cực kỳ mất mặt hiện ra trước mặt Ryan.

“Ai bảo anh hiểu lầm tôi.” Ryan ép anh chặt khít, lưu lại một hàng dấu răng lên gáy anh, nói: “Bạn trai cô ấy đi thực tập không thể đi cùng, tôi chỉ làm việc thiện thôi, kết quả anh vậy mà cho là tôi ngoại tình?”

Hứa Phượng Kinh cũng hơi hối hận mình thất thố lúc sáng, nhưng lúc ấy vừa nghe thấy tin này đầu anh đã nóng lên, căn bản không khống chế được bản thân đã mắng cho Ryan tối tăm mặt mũi. Anh vô lực vịn vịn vào thân thể, chỉ trích chẳng chút sức lực: “VẬY... Lúc trong cuộc họp sao... sao anh không giải thích?”

Tôi có cơ hội giải thích sao? Còn chưa mở miệng đã bị anh không phân tốt xấu đập bàn mắng xối xả, Ryan nhìn tình nhân ở dưới thân mình vì chột dạ mà cả cực kỳ đáng yêu, thấp giọng cười nói: “Không sao, chủ nhân chỉ cần bồi thường nho nhỏ cho tôi là được.”

Vừa lúc, gần đây công việc bận rộn, hẳn đã không được ôm tình nhân mấy tối rồi, đang khó chịu đói khát thì Hứa Phượng Kinh lại tặng một nhược điểm có sẵn như vậy đến tay hắn.

Không cần nghĩ cũng biết hắn muốn bồi thường gì, Hứa Phượng Kinh giãy giụa yếu ớt, nói: “Tôi... Tôi còn phải làm việc...”

“Ngẫu nhiên lười biếng một chút cũng không sao.” Ryan không chấp nhận cũng không buông tha, không hiểu lấy ở đâu ra gel trơn. Sau đó dưới cái nhìn chăm chăm kinh sợ của Hứa Phượng Kinh, cái đồ mất dạy này thần nhiên giải thích: “Đã sớm muốn làm một lần trong văn phòng anh, hiệu trưởng đại nhân của tôi.”

“Đồ khốn!” Hứa Phượng Kinh co chân ra sau đá hắn lại bị nhẹ nhàng tránh thoát, người đàn ông được voi đòi tiên chen vào giữa hai chân anh, dùng đũng quần căng phồng cọ xát vào rãnh mông bị ép ban ra. Vải dẹt cọ qua làn da mang lại cảm giác ngứa ngáy làm anh gần như phát điên, Hứa Phượng Kinh vùi khuôn mặt đỏ bừng vào sofa, hoàn toàn từ bỏ việc giãy giụa.

Nơi đó càng ngày càng nóng, rất muốn... Cái đồ Ryan biến thái này, nhanh làm tiền đi!

Trong vô thức đã thấp giọng hô lên những lời nghĩ trong lòng, sau đó trong tiếng cười của Ryan xấu hổ muốn chui xuống đất. Ngón tay như anh mong muốn đẩy vào, xoay tròn xoa ấn làm eo Hứa Phượng Kinh run rẩy không ngừng. Vật phía trước đã sớm thẳng đứng, Ryan thấy bôi trơn đã ổn rồi bèn rút ngón tay ra, kéo khóa quần đưa vật cứng không thể nhin được nữa vào cửa mình nóng ướt đang co rút lại hoan nghênh hắn vào.

Đầu chóp được lỗ nhỏ nóng bỏng bao chặt, như có lực hút dẫn hắn đi vào nơi càng sâu hơn. Ryan xấu tính dừng lại không động mà chỉ khi nặng khi nhẹ đùa anh, Hứa Phượng Kinh thở dồn dập, đỏ mắt quay đầu, ánh mắt phủ đầy dục niệm trừng trừng nhìn hắn: “Không phải là anh không cương được đẩy chứ? Còn không mau cho tôi... A!”

Theo tiếng thét lớn sung sướng cực điểm, thứ to lớn cường tráng đâm vào tận gốc, eo Hứa Phượng Kinh run càng mạnh hơn. Vách tràng mẫn cảm hút chặt vật cứng của người đàn ông không chịu buông, trong lúc đưa đẩy phát ra tiếng nước làm người ta đỏ mặt. Ryan như con dã thú phát cuồng ra sức thúc vào anh, Hứa Phượng Kinh lần lượt bị thúc những cú thật sâu xui xẻo trên sofa, hoảng hốt thở dốc hét lên: “Chậm, chậm một chút... Tôi không chịu nổi...”

Miệng tuy nói như vậy nhưng thân thể lại nhiệt tình như lửa quấn chặt lấy hắn, lỗ nhỏ nóng rực lại tham lam khao khát xâm phạm của hắn. Ryan ôm eo anh, cúi đầu dán vào lỗ tai anh thì thầm: “Chủ nhân, cái kia của tôi có phải rất lớn, rất cứng, vào rất sâu cho anh thích không chịu nổi không?”

Hứa Phượng Kinh bị lời nói dâm dăng của hắn kích thích đỏ rực cả lỗ tai, đôi mắt ngập nước trừng trừng, khe khẽ rên rỉ: “Vớ, vớ vẩn! Nói... Nói anh là của tôi... Từ đầu đến chân anh... Ngay cả một sợi tóc đều là

của tôi!”

“Tôi đương nhiên là của anh.” Ryan đưa đẩy nhanh hơn, thành công làm tình nhân rên rỉ liên tục, hấn gặm cắn lỗ tai Hứa Phượng Kinh, nói: “Linh hồn của tôi, tính mạng của tôi, tình yêu của tôi, dục vọng của tôi... Đều chỉ hiến cho một mình anh... Đói khát của tôi... Chỉ có chủ nhân mới có thể thỏa mãn... Kinh... Kinh của tôi...”

Giữa những lời yêu nồng nàn hấn thúc thật mạnh vào chỗ sâu nhất trong thân thể Hứa Phượng Kinh, phóng ra của mình. Cùng lúc đó Hứa Phượng Kinh thét lên mang theo tiếng nức nở khàn khàn, dịch trắng văng ra dính ướt sofa bằng da thật.

Thở dốc một lát, Ryan lật người tình nhân lại rồi bế lên sofa, thềm thường liếm môi, khàn giọng hỏi: “Còn muốn nữa không?”

“Muốn cái đầu anh ấy, tôi còn công việc!” Hứa Phượng Kinh thở không ra hơi, vung tay đánh bay Ryan, giấy giũa đứng dậy mặc quần áo. Kết quả còn chưa kéo được quần Ryan đã nhào đến, một lòng tay luồn đến nơi riêng tư vẫn còn dư vị của anh, giọng nói khàn khàn trầm thấp, lại hỏi lần nữa: “Thật sự không muốn?”

Ô... Muốn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-bay-tinh-yeu>